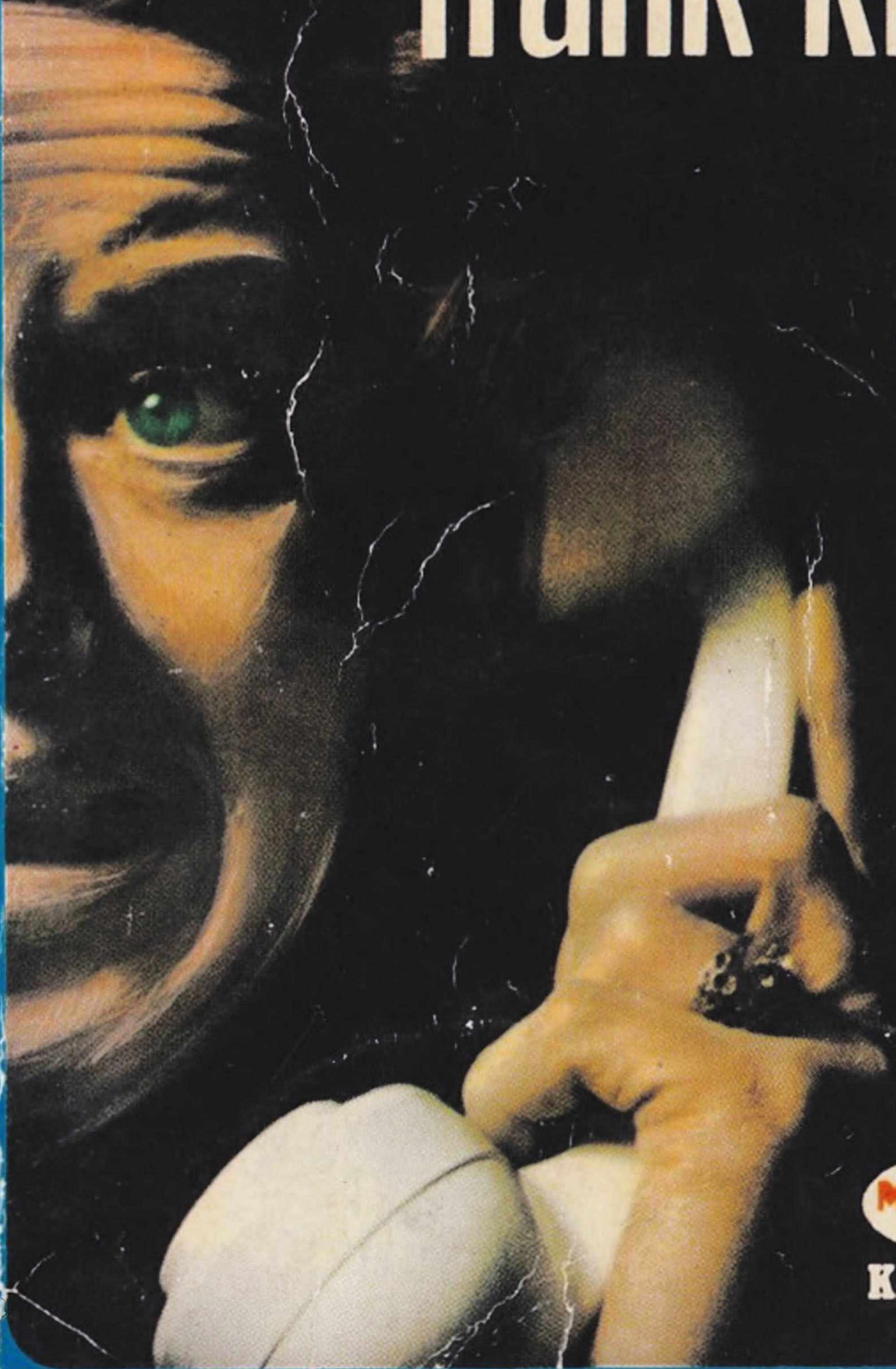

ŞANTAJ

frank king

Milliyet
YAYINLARI

KARA DİZİ

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI
KARA DİZİ : 67

Yayın hakkı (Copyright) : Milliyet Yayın Ltd. Şti.

Grafik düzen : İsmet İslimyeli

Birinci baskı : Nisan 1975

FRANK KING

ŞANTAJ

Türkçesi :

RAHİ MİNKARİ

BİRİNCİ BÖLÜM

S ICAK DALGASI, genellikle serin olan «Bouldercloug»un geniş holünde bile, kendisini duyuruyordu. Meşe ağacından yapılmış büyük kapı, en hafif rüzgârın içeri girmesi için açık bırakılmıştı. Aynı kapıdan içeri sızan güneş ışınları, cilâlı mobilyaların, eski vitrinlerin oyma kapaklarının, parılda-yan bakır eşyaların üzerinde kırılıyordu.

Doktor Thomas Bolton, geniş bir divana uzanmış olan bir adamı muayene ediyordu.

İşini bitirip doğrulduğu zaman, genç ve sempatik yüzü ciddî bir tavır takınmıştı.

— Bir meslektaşımın fikrini almak isterdim, dedi.

Louis Hodder de doğruldu ve yakası açık gömleğini beyaz pantolonunun içine soktu. Altmış yaşlarında, hafif göbekli bir adamdı. Dolgun ve sevimli bir yüzü, anlamlı ağzı ve çenesi ile cesur bir tavrı vardı. Hemen hemen bütünüyle saçsız başı,

beyaz saçlardan oluşan ince bir saçakla çevrilmişti.

— Çok alçak gönüllüsünüz Tommy, dedi.

— Yanılmış olabilirim...

— Hiç kimse «ben yanılmam» diyemez. Fakat yine de hükmümü verdim ve sizinkinin de aynı olduğuna dair iddiaya girebilirim! Durum böyle ise, bir üçüncü kişinin fikrine neden baş vuralım? Haydi, konuşun...

Bolton cevap vermeden etrafına baktı. Oda, dinlenme salonu olarak kullanılıyordu. Bina eski ölçülere göre yapıldığı halde, modern ve konforlu bir görünüşü vardı. Genç doktor, müşterisini tehdit eden durumu açıklamaktan kaçınıyordu.

— Doktor Welling'i çağırırsak? diye söylendi.

Hodder gülümsedi,

— Kendisiyle konuşmaktan daima zevk duyarız. Fakat, siz, Scarsdale'e yerleştiğimizden beri, beni tedavi ediyorsunuz ve bana gereken de sizin hükmünüz...

Üstüne alpaka kumaşından hafif bir yelek geçirdi ve devam etti:

— Tereddüt etmeniz, söylemek istemediğiniz şeyi bana tahmin ettiriyor. Çekinmeden söyleyin, **Tommy!**

— Bu suretle büyük bir sorumluluk altına giriyorum..

— Anlıyorum ve size yardım edeceğim. Kalbimin durumu çok vahim, değil mi?

— Öyle zannediyorum. Damar sertleşmesi, daha doğrusu kalp damarı içindeki supapların sertleşmesi...

— Meslekî ayrıntılara girmeyelim. Demek has-

talık ilerliyor? İyileşme ihtimali yok mu?

— Belki bir uzmanın...

— Bu konuyu daka önce konuşmuştuk! Vakit kaybetmek istemiyorum.

Hodder doktora yaklaştı ve elini müşfik bir tavırla omzuna koydu.

— Sizi sıkmak istemezdim, Tommy... Sadece, ölmeden önce, çok önemli bir iş bitirmem gerekiyor. Vakit kaybetmemeliyim... Ne kadar vaktimin kaldığını bilmek istiyorum. Söyleyin bana... Yuvarlak bir rakam verin.

— Hesap etmek hemen hemen imkânsız..

— Bir yıl?

— Şüphesiz daha fazla.

— İki?

Bolton tereddüt etti. Hodder elini çekti.

— Mükemmel, kendinizi üzmezin. Bir yıl bol bol yetişir... Bu bir yıl içinde, tabii ki tedbir almakta kusur etmeyeceğim, değil mi?.. Şu küçük haplarınızı da unutmayalım.

— Tabii, aynı rejimi uygulayın, yorulmak yok; bol bol dinlenin...

— Yavaş adımlar, az sigara, daha az alkol!.. Anladım. Başka bir şey var mı?

— Zannetmem.

— Mükemmel... Son olarak, sağlığıma birer kadeh kaldıralım; bundan sonra bırakacağım.

Hodder cevap beklemeden, bara doğru yürüdü, iki viski hazırladı.

Tommy, yaşlı adamı üzüntüyle, fakat cesaretinden dolayı da hayran gözlerle izledi.

Kaç kişi böyle bir sonucu soğukkanlılıkla karşılayabilirdi?

İhtiyar adam tekrar konuştu:

— Durum daha vahim olabilirdi. Son günlerde iyice zayıfladığımı hissediyordum.

— Ateşten olacak. Ateşiniz biraz düşerse, kendinizi daha iyi hissedersiniz.

— Gerçeği Joyce'a söylemem gerekir, tabii her şeyi değil...

Size gelip bilgi edinmek isteyecektir. Kendisini pek ürkütmeyin, rica ederim.

— Söz veriyorum, kendisini uzun zamandır göremiyoruz; sağlık durumu nasıl acaba?

— Çok iyi şimdi, çorak arazide dolaşıyor. Bu kadar sıcağa nasıl dayanıyor bilmem.

— Enerjik demek, dersleri nasıl?

— Doktorluğa giriş dersinin sınavını başarıyla verdi.

— Güzel... Kendisine, anatomiye ilişkin bazı bilgiler vermeye çalışacağım.

— Tabii! Yakında sizi görmeye gelecektir.

Hodder'in yüzünde bir şefkat ifadesi belirdi.

— Bir sigara almaz mısınız?

Tabakasını genç adama uzattı, sonra acayip şekilli bir çakmak çıkardı: Bir köşesine basınca içinden yanar halde bir çubuk çıktı. Bolton yaktı ve sordu.

— Bu çakmak sizin buluşunuz mu?

— Evet, fena işlemiyor değil mi?

— Zekânıza hayranım. Elleriniz de çok becerikli doğrusu!

— Oh! Kırk senedir, böyle işe yarar, küçük

aletler yapmakla eğlenirim... Şunu alın da cebinize atın.

— Fakat...

— Buyrun alın canım. Bunun daha gelişmiş bir şeklini yapacağım.

— Öyleyse, çok teşekkür ederim...

Sonra, aklına bir şey gelmiş gibi, doktor devam etti:

— Leeds'den bir kalp uzmanı çağırmama izin verirsiniz, daha rahat olacağım.

— Memnuniyetle azizim, madem ki rahatlayacaksınız...

Fakat bir ay bekleyelim.

— Neden?

— Önümde kalan vakit için bir program hazırlayacağım.

Bu haftalarda çok meşgulüm. Sonra sizin isteklerinizi yerine getirebilirim.

— Mükemmel, kendinizi fazla yormazsanız, bu bir ay tehlikeli olmaz.

— Kendime dikkat edeceğim.

Hodder kadehini bıraktı, pencerelerden birine yaklaştı ve manzarayı seyretmeye koyuldu. Biraz sonra geri dönerek sordu:

— Bugün çok işiniz var mı, Tommy?

— Pek fazla yok...

— Öyleyse sizden ufak bir yardım rica edeceğim.

— Mümkün olan bir şey ise memnuniyetle yaparım.

— Joyce'den bahsetmek istiyorum. Sizi seyrek görmesine ve benden daha iyi tanımasına rağmen,

karınızı ve sizi çok sever. Joyce'un ne kadar iyi bir kız olduğunu bilirsiniz.

— Tabii bilirim. Kendisini herkese sevdirmiştir.

— Size, nasıl vasisi olduğumu anlatmak istiyorum...

Louis Hodder divana oturdu, gözleri parlıyordu.

— Belki yakında, benim hakkımda, sizi hayrete düşürecek bazı şeyler öğreneceksiniz... Fakat inanın ki, her zaman alçak bir adam olmadım. 1914 savaşına kadar gayet namuslu bir gençtim. Londra'da hukuk öğrenimi yapıyordum. Savaş her şeyi değiştirdi... Neyse size hikâyenin ayrıntılarını anlatmak istemem...

Bir an durakladı, bir yudum viski içti ve dalgın dalgın devam etti.

— Karşınızda gördüğünüz hasta ihtiyarın, evvelce çok iyi bir muhasebeci olduğuna belki şaşacaksınız. Gerçekten cesur bir askerdim... Bu hayattan hoşlanıyordum ve Fransa'da uzun süre kaldım. Rütbem kısa zamanda albaylığa kadar yükseldi. Ordunun seçme subayları ile arkadaşlık ediyordum. Ronald Wyndham'ı Jpres'de tanımıştım. Hind kuvvetlerinde Kurmay subay olup, Gizli Servis'e bağlıydı. Gayet iyi arkadaş olduk. Bir kere de hayatımı kurtarmıştı. Bir süre sonra başka bir cepheye tayin oldu ve yıllarca görüşemedik. Fakat birbirimize yazdığımız mektuplardan, Hindistan'a dönüp evlendiğini öğrendim. Pek şanslı değilmiş. Uzun zaman kendisinden mektup alamadım. Günün birinde evime gelince epeyi şaşırmıştım. Benden yardım bekliyordu. Karısı ölmüştü. O zaman iki yaşında olan kı-

zı Hindistan iklimine dayanamıyordu. Sağlığının düzelmesi için kızını İngiltere'ye götürmüştü. Fakat yavrusunu emanet edebileceği bir akrabası yoktu. Küçük Joyce'u yanıma alıp, kendisine özen gösterip gösteremeyeceğimi sordu.

Hodder ayağa kalktı ve odanın içinde yavaş yavaş dolaşmaya başladı. Gözlerindeki parıltı kaybolmuştu.

— Anlayabiliyor musunuz, Wyndham sağlığının kötü olduğunu fark etmemişti. Ben de belli etmedim. Tabii ki çocuğa yalnız bakamazdım; fakat babasına yardım etmek istiyordum. Teklifini kabul ederek derhal bir kadın buldum ve çocuğu onun şefkatine ve bakımına bıraktım. Wyndham Hindistan'a döndü. Birkaç ay sonra pusuya düşürülerek şehit oldu.

Bolton:

— Ne talihsizlik, diye mırıldandı.

Hodder başını salladı.

— Öldüğüne bilakis memnun olmuştur... Neyse, yaşadığım hayatla bağdaşamayacak bir yükümlülük altına girmiştım. Bir süre sonra Wyndham'ın Joyce'a yirmi bin İngiliz lirası bıraktığını ve beni kızına vâsi seçtiğini öğrendim. Mecburen kabullendim.

Doktor şaşırmış görünüyordu.

Oysaki görevinizi çok güzel yapmış görünüyorsunuz. Joyce size hayran ve son derece mutludur.

— Teşekkür ederim. İlk zamanlar, çocuğun bana bir yük olacağını tahmin ettim. Fakat sonraları, fikrimi değiştirdim. Ne kadar kötü olursam olayım, Joyce'a çok bağlandım.

— Eminim, fakat neden kendinize...?

— Şimdilik kendi hatalarımdan söz etmeyelim, tabii hastalığım ayrı konu... Küçüğe rahatsızlığımı belli etmemeye çalıştım... On yıldır yanımda kaldığı halde farkına varmadı. Fakat sanırım kendisine bildirmeye mecbur kalacağız. İnşallah fazla sarsılmaz. Fakat, beni üzen nokta bu değil, Tommy! Kızın ailesi yok ve ben de olmazsam çok yalnız kalacak. Daha önce de söylediğim gibi, karınızla sizi pek sever. Kendisine bakar mısınız?

— Vâsi olarak mı?

— Hayır, aralık ayında rüştünü ispat edecek, dolayısıyla mirasına sahip olacak. Doktorluğa ne kadar hevesi olduğunu bilirsiniz. Diplomasını alana kadar, Leeds'de okuluna devam edeceğine eminim. Sonra da kendisine bir mevki sağlayabilir... Fakat bu duruma gelene kadar, en aşağı üç ya da dört yıl gerekli. Benim ise ancak bir yılım var. Joyce'un burada yalnız başına oturacağını ya da Leeds'de kalacağını tahmin etmiyorum, zaten istemem de... Boş zamanlarında ve tatillerde, dost bir yuva bulabileceğine emin olursam, daha rahat olacağım.

Bolton gülümsedi:

— Hayır, fakat karıma danışmalıyım. Tabii ki cevabını şimdiden biliyorum.

— Size minnettar kalacağım.

Tommy ayağa kalktı.

— Artık gitmeliyim dedi. Beş, altı vizite daha yapmam gerekiyor. Laura'ya da erken döneceğime dair söz verdim. Yemeğe bazı misafirlerimiz gelecek.

Hodder doktoru terasa kadar götürdü. Aşağıda

otomobili duruyordu. Dışarıda boğucu bir sıcak vardı.

Geniş bahçe gayet bakımsızdı. Çimenler kırılmıştı, ağaçlar budanmamış, etraf yabancı otlarla dolmuştu. Civarda, bu işlerle uğraşabilecek bir adam bulmanın ne kadar zor olduğunu Bolton biliyordu. Doktor gözlerini vadinin etrafındaki tepelere kaldırdı. Otomobiline binerken:

— Manzaranız fevkalâde, dedi. Evinizin kendisine göre bir havası var.

— Evet... Bazı mahzurları olduğu gibi.. Fakat Boulderclough'u çok severim.

— Gayet tabii bir şey. Birkaç güne kadar geleyim mi?

— Hayır. Scarsdale uzaktır; ben de ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum. Bir şey olursa sizi telefonla ararım.

— Mükemmel, Joyce'a selâmlar.

— Teşekkür ederim. Bayan Bolton'a hürmetlerimi bildirin lütfen.

— Genç adam elini hafifçe salladı ve gaza bastı.

Louis Hodder, arabayı yolun dönemecine kadar izledi... Yüzünde hiç bir ifade yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

BOULDERCLOUGH, bakımsız bahçesine rağmen, sevimli bir bina idi. XVII. yüzyıl mimarîsine göre yapılmış, çorak arazinin ortasında, ufak bir kayalığın tepesinde yükseliyordu. O bölgenin çabuk kirlenen taşından yapılmıştı. Belki üç yüzyıl önce bir aileyi ancak barındırırdı. Fakat bu zamanda ve bu hizmetçi kıtlığında gayet büyük bir yapı sayılırdı. Dış duvarları sarmaşıklarla kaplı idi. Sakin bir görünüşü vardı.

Doktor Bolton'un söylediği gibi, terasın önünde uzanan manzara harikulâde idi... Fakat güneş olduğu zaman daha da güzelleşiyordu. Etrafta hiç bir evin bulunmaması ve yalnızlık duygusu insanı bu yöreden soğutuyordu. Doktorun arabası ile gittiği yol, Lancashire ve Yorkshire'ı birleştirmekte ve Louis Hodder'in malikânesinden geçmekteydi.

Hodder on senedir burada oturuyordu. Yeni bir savaşın kaçınılmaz olduğunu çok önceden anla-

mış olduğu için, bombardımanlardan uzak bir yer aramıştı. Bir önceki savaştan nasibini aldığı için, ikincisine karışmamayı daha uygun bulmuştu.

Buraya ilk geldiği zaman ev terk edilmiş, harap bir halde idi. Binayı gayet ucuza almış, fakat onarılması için bir hayli masraf yapmıştı. 10 yaşındaki Joyce ile sadece tatillerde buraya geleceklerdi.

Her şey tamamlanınca Hodder ihtiyar bir karı-koca buldu. Ayrıca iki hizmetçi kadın gündelikçi olarak geliyordu. Her sabah, bir otomobille tepelerin eteklerinden gelirler ve akşam da aynı yoldan dönerlerdi.

Hodder'in hayatı böylece sürüp gidiyordu.. Fakat, artık az zamanı kalmıştı.

Bolton'un arabası gözden kaybolunca, geri döndü ve hüznle evini seyretmeye koyuldu. Joyce da bu evi kendisi kadar seviyordu. Fakat yalnız başına yaşamayı arzulamayacaktı. Bu eski ev de, sahibi ile beraber ölmeye mahkûm olacaktı... Yavaş, fakat kesin bir ölüm şekli!..

Kimse bu evi normal fiyata satın almak istemezdi. Her tarafa uzak olduğu için bir klinik, bir okul ya da bir otel yapmaya elverişli değildi. Mobilyalar satılınca bina iyice ihtiyarlaşacaktı.

Hodder gülümsedi. Umutsuzluğa kapılmak gereksizdi. Doktorun söyledikleri onu şaşırtmıştı.

Joyce gelmeden bazı mektupları yazması gerekiyordu. Avrupa girdi, kapının yanındaki büyük duvar saatının önünde bir an durdu. Saatin sesini dinledi ve sanki bir köpeği okşarcasına okşadı onu. Sonra tekrar gülümseyerek yazı masasına gitti, koltuğa yerleşerek mektubun müsveddesini yazmaya başladı.

Bu iş uzun sürdü. Zira, yazdığı yazıları birkaç defa karalayarak tekrar değiştiriyordu. Nihayet, son yazdığından memnun kaldı. Pek fena değildi. «Önemli bulacağınız bazı haberlerim var. Bu ayın 25'inde evime mutlaka gelmelisiniz. Burada bir hafta kadar kalacaksınız. Başka randevularınız varsa ertelemenin çaresine bakınız. Beni atlatmaya kalkışmayacak kadar tedbirli olacağınızdan eminim.»

Mektubu beş kere kopya etti, zarflara yerleştirdi, adreslerini yazdı, pullarını yapıştırdı, sonra şömineye yaklaşarak bir düğmeye bastı. Evin ara kısmında «Topçu Marşı» nın ilk notaları duyuldu.

Bu da kendi buluşlarından, arkadaşlarının söylediği gibi, ufak «numaralar»ından biriydi.

Her odaya ayrı bir zil tertibatı yapmıştı. İki hizmetçisi Dan ve Abby bu seslerden hiç şaşmazlardı. Onlar da, Boulderclough'dan ayrılırken üzüleceklerdi. Sadık hizmetçiler, efendilerinin ölümünden sonra burada kalmazlardı... Şimdiden bir şey söylemek istemedi.

Daniel Holliday, mutfaktan çıkarak hızla koridoru geçti. Altmış yaşında olmasına rağmen sıcaktan pek etkilenmiyordu. Zayıf fakat kuvvetli idi. Kır saçları özenle fırçalanmış, yüzü tıraşlı, elbisesi ise kusursuzdu. İçeri girerken:

— Efendimiz biraz uzansalar daha iyi olur, dedi. Hava çok sıcak.

— Doktor Bolton gelene kadar dinlendim. Sonra şu mektupları yazdım, bunların gitmesini istiyorum.

— Pekâlâ efendim. Bayan Cummings götürür.

— Mükemmel, gelecek hafta pazartesi günü

misafirlerimiz olacak, Dan. Birkaç gün bizde kalacaklar. Abby ile senin işin artacak.

— Kaç kişi gelecek, efendim?

— Altı. Hepsi de buraya gelmişlerdir. Fakat ilk defa olarak beraber gelecekler. 'Aralarından ikisi karı kocadır, yani bir odada kalacaklar; diğer dördü için de ayrı ayrı odalar lâzım. Çok iş olacak, Dan!

— Zararı yok, efendim. Gerekirse yardımcı çağırabilir miyiz?

— Şüphesiz.

— Öyleyse işler yolunda. En önemlisi yiyecek konusu... Gelecek hafta bir gün izin verirsiniz...

— Sanırım. Karaborsadan alacaksınız.

— Ufak bir dana ya da domuz bulabileceğim bir iki adam tanıyorum.

Hodder cüzdanından birçok kâğıt para çıkarak uzattı:

— Misafirlerimiz yiyecek getirmeyeceklerine ve biz de onları aç bırakmayacağımıza göre, uygun olan neyse onu yap!

Holliday gülümseyerek:

— Teşekkür ederim, efendim, dedi. Hangi odaları hazırlayalım?

— Hangilerini istersen; sana bırakıyorum.

— İçki de gerekli.

— Ben kendim meşgul olacağım, merak etme.

— Pekâlâ efendim. Başka bir emriniz?

— Şimdilik yok, teşekkür ederim. Bayan Joyce beni sorarsa atelyedeyim.

— Efendimiz fazla yorulmamalı, hava çok sıcak.

memesine rağmen erkek arkadaşları kendisini sever ve daima ararlardı. Buradaki yalnızlıktan hoşlandığı kadar Üniversite'nin eğlenceli hayatından da zevk alırdı.

Gelecek sömestr de anatomi, fizyoloji ve eczacılık okuyacaktı... Ne kadar da çok çalışmak lâzımdı! Hiç vakit kaybetmemesi ve üzerine bu kadar düşen vasisini üzmemesi gerekiyordu.

Bu düşünce üzerine alnı hafifçe buruştu. «Lou» birkaç zamandır pek iyi görünmüyordu; hemen yoruluyor, yüzü morarıyordu. Kendisi bunun sıcaktan olduğunu söylüyor, fakat genç kız buna inanmıyordu. Geçen yaz da aynı sıcaklık vardı, fakat aynı durum hiç görünmemişti. Doktor Bolton'a haber verip gelmesini isteyecekti.

Birden Joyce saatına baktı. Hay Allah! Çay vakti... «Lou» şimdi kendisini beklerdi! Çabuk olmalıydı.

Tepeden aşağıya kıvrılarak inen keçi yolundan hızla yürümeye başladı. Biraz sonra Boulderclough gözüktü.

Kendisine daima iyi bir arkadaş olmuştu. Hiç bir anne ya da baba, bundan fazlasını yapamazdı. En iyi kolejlerde okutmuş, dersleri ile ilgilenmiş, elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Fakat, üzerinde bir tuhafılık vardı... Hatta anormal bir hal...

Hodder'i, bütün tanıdıkları sevdiği halde hiç bir yakın arkadaşı yoktu. Yalnız başına yaşadığı bu eve, samimi arkadaşlarını davet edebilirdi. Oysaki, ne kimseyi çağırıyor, ne de kendisi dışarı çıkıyordu. Çok seyrek olarak Leeds'e gider, Joyce'la bir-

likle yemek yerlerdi. Diğer zamanlarda ise, evinden dışarı çıkmaz, atelyesinde ufak aletler, özellikle alarm çingırakları imal ederdi... Evin içi çingırak ve zil doluydu. Evde değerli tablolar, taşlar, gümüş eşya, antika biblolar vardı; fakat «Lou» neden hırsızlardan bu kadar korkuyordu?

Geçmişinden hiç söz etmezdi. Konuşma sırasında sözü geçince, hemen lafı değiştirirdi. Oysaki Joyce'a ailesi hakkında bütün bilgiyi vermişti. Fakat kendisi hakkında konuşmazdı. Genç kız, adamın mesleğini ve bol bol harcadığı paranın nereden geldiğini bilmiyordu. Üzerinde çok durmamakla birlikte, merakını da yenememekteydi. Vâsisi, kendisine büyük şefkat gösteriyor; o da aynen karşılık veriyordu. Önemli olan da buydu, zaten...

Fakat, onun suskunluğu, bazen aralarına bir perde gibi giriyordu. Genç kız, bu esrarı çözmekte bir yarar görmüyordu. Adamın bir sırrı varsa, saklamakta serbestti ve Joyce'un da «Lou»nun işine karışmaya hakkı yoktu.

O sırada evin arka kısmındaki bahçeye gelmişti. Holliday bu bahçenin bir bölümüne sebze ekerdi. İşte, biraz ileride salataları topluyordu.

— Hey! Dan! diye bağırdı. Geç mi kaldım?

Uşak doğruldu ve gülümsedi:

— Tabii! Çay uzun zamandır kaynıyor. Abby, çok kızdı!.

— Eyvah! Şimdi nasıl gözükeceğim?

— Bir deneyin! Nasıl olsa görüneceksiniz.

Genç kız ayaklarının ucuna basarak yaklaştı ve kapıdan kafasını uzattı.

Abigail Holliday, kocası gibi ihtiyar, ufak tefek

ve zayıftı. Yüzü pek sert görünüyordu. Genç kıza:
— İçeri geliyor musun? diye sordu.

Joyce, âdeta bir suçlu gibi tertemiz mutfağa girdi.

— Bana çok mu kızdın Abby? dedi.

— Kim söyledi?

— Dan!

— Dan mı? Ah! bu ihtiyar bunak!

Birden kızın mavi gözlerinin alaycı bakışını yakaladı.

— Ben de ondan aşağı kalmam ya! diye devam etti. Neyse, efendimiz atelyesinde.

— Çayını içti mi?

— Hayır, seni bekliyor.

— Mükemmel; tepsiyi ben götüreceğim.

— İmkânı yok, olmaz.

— Neden olmasın, hem beni engellersen, işimiz bitince, bulaşığı banyoda yıkarım! Nasıl! Korkuyorsun değil mi? O kadar kötü kalpli değildir, Abby!

— Çok inatçı bir kızsın... Banyoyu da kirletirsen...

— Beni rahat bırakırsan hiç bir yeri kirletmem. Sen keyfine bak.

Abby'nin yüzü yumuşadı ve kıza gülümsedi.

— Pekâlâ, nasıl istersen öyle yap.

Joyce ciddî bir tavırla:

— Teşekkür ederim, dedi.

Sonra, ağır gümüş tepsiyi alarak holü geçti ve merdiveni çıktı. Koridorun sonundaki kapıya gelince, hafifçe vurdu ve içeri girdi.

Louis Hodder'in atelyesi görülmeye değer bir

yerdi. Atelyenin bir kısmı darmadağın bir halde, diğer tarafı ise tam aksine, gayet derli toplu idi. Geniş oda sürekli havalandırılmakta; yanlardaki pencerelerden de bol ışık almaktaydı.

Bir yanı bütünüyle kaplayan tezgâhın üzerinde; çeşitli elektrik âletleri ve bunlara ait prizler, birçok hurda radyo, kullanılmayan telefon ahizeleri, piller ve bir sürü acayip eşya karmakarışık duruyordu. Tezgâhın yanındaki büyük madenî teknenin üzerinde, birçok kimyasal madde şişeleri ile dolu raflar yükseliyordu. Pencereilerin arasındaki duvarın önü de, üzerinde eski, yeni, güzel ya da çirkin birçok saat bulunan raflarla kaplı idi.

Atelyenin bu görünümünü değiştiren taraf kapıya yakın olan bölümdü. Yerde yumuşak bir halı üzerinde lüks koltuklar ve zengin bir kütüphane görölüyordu; bu konforu da çok gösterişli ve büyük bir radyo tamamlamaktaydı.

Joyce tepsiyi bir masaya bıraktı.

— Özür dilerim, geç kaldım. Çok acıktınız mı, Lou?

Hodder kıza döndü ve neşeyle cevap verdi:

— Bir fincan çay içebilirim, fakat canım yemek istemiyor. Gezintin iyi geçti mi?

— Tepeye kadar çıktım. Hava çok güzeldi, galiba biraz uyumuşum.

— Çok güzel!

Genç kız ciddî bir sesle:

— Hiç olmazsa sizden daha akıllıca davrandım. Bu sıcakta burada çalışılır mı?

Genç kız çayı doldururken, Hodder yanına gelip oturdu, bir sigara yaktı ve yavaşça:

— ‘Kızma’ dedi. Daha yeni geldim buraya. Uzun süre dinlendim.. Sonra Tommy Bolton geldi. Joyce başını kaldırdı.

— Ah! Muayene oldunuz mu?

— Evet...

— Ne dedi?

— Anatomi dersin hakkında sana bazı tavsiyeleri varmış.

— Güzel... Fakat sıhhatiniz hakkında? Cevap verin bana... Yoksa çay vermem.

— Pekâlâ... Çayımı içtikten sonra söylerim. Sana anlatacaklarım çok fazla; ama boğazım kurudu.

— Söz veriyor musunuz?

— Evet... Teşekkür ederim.

Hodder, kızın uzattığı fincanı aldı ve düşünceli bir halde çayı karıştırdı, sonra:

— Nereden başlayacağımı pek kestiremiyorum, dedi.

Suratını buruşturdu ve ekledi:

— Bak evlâdım! Üç türlü hikâyemiz var; Biri güzel, biri kötü, biri de alelâde bir şey... İlkönce hangisini anlatmamı istersin?

— Kötü olanını... Bolton ne düşünüyor?

— Hayır Bolton değil. Senin alacağın mirastan söz edeceğim: Bildiğin gibi, aralık ayında rüştünü ispat edince yirmi bin İngiliz lirasına sahip olacaktın.

— Evet. Fakat bunda kötü olan taraf nedir?

— Şu: Ben kınanması gereken bir vâsiyim... Paraların yok oldu.

— Bir yerde mi kaybettiniz?

— Hayır evlâdım, hepsini harcadım!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JOYCE WYNDHAM şaşırmıştı. Koltuğa otururken fark etmeksizin, bir ekmek parçası aldı ve ağzına attı. İsteksiz bir şekilde gülümsedi.

— Her halde şaka yapıyorsunuz, Lou, dedi.

— Bana inanmıyorsun. Fakat inanmak zorundasın.

— Ama... Ama bu bana çok büyük zararı olan bir şey... Özellikle böyle bir şey yapmış olmanıza inanmak çok güç...

— Maalesef senin gibi birçok adamın canını yaktım, hem de uzun zamandan beri.

— Fakat, bana karşı o kadar içten davranıyordunuz ki!

— Doğrusunu istersen senin durumun biraz farklı: Hiç bir şey kaybetmeyeceksin. Boulderclough ve içinde bulunan her şey senin olacaktır... Zaten şimdi de senin sayılır. Mecbur kalıp her şeyi sat-sak da, sana olan borcumu fazlası ile kapatırım. De-

ğerli taş koleksiyonum bile yalnızca on bin lira eder.

Genç kız ciddiyetle sordu:

— Pekâlâ, neden söz ediyorsunuz?

— Parana hiç dokunmamam gerekirdi.

— Fakat aile içinde böyle bir kural olmamalı.

Ne isterseniz onu yapabilirsiniz.

— Çok cömertsin, evlâdım, fakat ben buna lâ-yık değilim: Başkaları, senin kadar çabuk affede-mez. Aralık ayında vasilik görevim konusunda hesap vereceğim.

— Ben sizden hesap sormayacağım ki!

— Babanın baş vurduğu noterler soracaklar... Hem bir vasinin, vesayeti altındaki çocuğun para-sını harcaması suç sayılır.

Joyce bir yudum çay içti ve korkuyla sordu:

— Hapse mi gireceksiniz?

— Şüphesiz evet. Hakkımda soruşturma açar-larsa, birçok şeyleri ve bu arada kazancımın kayna-ğını da öğrenecekler. Böyle bir şey olursa, son gün-lerimi hapishanede geçirmem gerekecek.

Bir sessizlik oldu. Genç kız adamın yüzüne bak-tı. Doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. Fakat vasisi her zaman olduğu gibi, duygularını hiç belli etmiyordu.

Genç kız, hafif ve yumuşak bir sesle:

— Galiba beynim işlemez oldu; hiç bir şey an-lamıyorum. Bu durumdan kurtulmak için Boulder-clough'u satmak mı istiyorsunuz?

— O da olabilir... Fakat benim düşüncem böy-le değil. Çok mecbur olmadan bu evi terk etmek istemem.

— Fakat, ya bu evi ya da hapishaneyi tercih etmek durumundasınız.

— Pek o kadar değil. Bir hikâyemin de güzel olduğunu söylemiştim... Sana olan borcumu ödemek için bir çare buldum.

— Yirmi bin lirayı mı? Hem de dört ayda!

— Hayır, bir ayda, belki de dört gün içinde.

Joyce, derin bir nefes aldı.

— Öyleyse, ne diye üzülüyorsunuz?

Adam ayağa kalktı, fincanını doldurdu ve gelip yerine oturdu:

— Bu parayı elde etmek için yapacaklarımı beğenmeyeceğinden eminim... Fakat senin de yardımına ihtiyacım var. Şimdiye kadar senden sakladığım bazı şeyleri söylemek zorunluğundayım.

Genç kız, sakın görünmeye çalışarak:

— Anlaşılmaz bazı işlerle uğraştığınızı daima düşünmüştüm. Ne yapardınız?

— Şantaj!

— Oh!

Tekrar bir sessizlik oldu. Joyce saatlara, tezgâha, elektrik aletlerine, kısaca adamın yüzüne bakmamak için her yere baktı. Vasisi devam etti:

— Kelimenin kendisi de çirkindir... Kurbanının son kuruşunu elde edinceye kadar bir nevi işkence yapar. (Gülümsedi.) Fakat ben çok ileri gitmedim. Kurbanlarımin hepsinin imkânları boldu. Beni on senedir besliyorlar!

— Beni de mi besliyorlar?

— Hayır, hayır! Bütün masrafların kendi paralarıyla karşılandı. Parana bir şey karışmaması için çok dikkat ettim.

— Halbuki, Boulderclough'u çalınmış para ile aldığınız halde, bana ait olduğunu söylüyordunuz.

— Hayır, evlâdım senin paranla alındı.

— Kelimeler üzerinde oynuyorsunuz!

— Olabilir...

Durum Joyce'a o kadar karışık görünüyordu ki, nasıl davranacağını bilemiyordu. Fakat kendi kendine o kadar telâşa düşmediğini de fark ediyordu.

Adamın hikâyesini sükûnetle dinledi. Vasisi özür dilemeyi bile gereksiz buluyor, hatta hikâyesinin eğlenceli olduğuna inanıyordu. Fakat Joyce'un fikri tam aksi idi.

Adam bitirince Joyce sordu:

— Böyle hareket etmek zorunda mıydınız? Başka türlü yaşayamaz mıydınız?

— Her şeyi önceden hazırlamıştım. Gayet rahat bir hayat yaşadım.

— Peki, kurbanlarınızdan birinin intikamından korkmadınız mı?

— Bütün tedbirleri aldım. Aleyhlerindeki bazı delilleri gayet iyi saklıyorum. Beni öldürecek olurlarsa, polisin eline düşeceklerini gayet iyi bilirler. Bu da en büyük sigortam değil mi? Sonra, çok seyrek olarak gezmeye çıkıyorum ve alarm tertibatım da kusursuz çalışıyor.

Joyce çayını içti, fakat soğuk olduğunu fark etmedi bile.

— Öyle sanıyorum ki, dedi, yirmi bin lirayı bu adamlardan isteyebilirsiniz.

— Evet doğru. Onları birkaç günlüğüne buraya davet ettim ve kendilerine durumu açıkça anlata-

cağım. Bana yardım edeceklerine eminim.

— Pekâlâ, benim bu parayı kabul edeceğime inanıyor musunuz?

— Hayır. Bu parayı senin mirasının yerine koymak için kullanacağım.

Genç kız başını salladı.

— Bu işe engel olacağım Lou. Önceden yaptıklarınız belki beni ilgilendirmez, fakat bu böyle devam edemez, sizi polise haber veririm.

— Hayır!

— Evet, eğer ısrar ederseniz bir an bile tereddüt etmem.

Hodder sigara tabakasını uzattı. Kız reddetti. Kendisi bir tane alıp yaktı, ayağa kalktı ve tezgâhın yanına giderek bazı aletlerle oynamaya başladı. Sonra:

— Bu işe karışmasan daha iyi olur, dedi. Eğer polis durumu öğrenirse, misafirlerimiz benden de önce cezalandırılır... Hem de gayet ağır olarak.

— Anlayamıyorum. Sırlarını her halde açıklamayacaksınız.

— Tabî ki hayır. Fakat birisi planlarımı altüst etmeye çalışırsa, hiç düşünmeden açıklarım. Anlayabiliyor musun?

Paranı mutlaka geri vermeliyim ve kimsenin karışmasını istemiyorum. Bir aksilik olmazsa her şey kolaylıkla hallolacak. Misafirlerime, bu isteğimin son olduğunu ve delilleri kendilerine teslim edeceğimi bildirirsem, çok memnun olacaklarını tahmin ediyorum. Hatta bu isteğimi yerine getirmek için daha da çabuk davranacaklardır.

Böylesi daha iyi değil mi?

Joyce bu düşüncenin görünüşte doğruluğunu kabul ediyor, fakat yine de kabul etmek istemiyordu, tekrar sordu:

— Delilleri geri vereceğiniz doğru mu?

— Evet.

— Artık bundan sonra şantaj yapmayacaksınız değil mi?

— Hayır.

Kız birden ayağa kalktı.

— Doktor Bolton'un söylediklerini anlatmayı unuttunuz.

— Evet... Alelâde bir hikâye olarak nitelendir-
diğim bölüm de buydu işte... Artık yaşlandım.
Kalp damarlarımdan biri iyi işlemiyor. İyileşmesine
de imkân yok, aksine... Fakat, daha vaktim var.

— Ne kadar?

Hodder geri döndü, yüzü değişmişti. Joyce'a
olan sevgisi, yüzünden okunmaktaydı.

— Bir yıl...

— Fazla yok mu?

— Hayır.

Kız adama doğru koştu ve boynuna sarıldı.

— Lou! Oh! Lou!...

THOMAS BOLTON, aydınlık muayenehanesinde, karşısında oturan Joyce Wyndham'ın anlattıklarını, ciddiyetle dinliyordu. Kız:

Ne yapacağımı bilemiyorum, diyordu. Hatta düşünemiyorum bile... O kadar şaşırdım ki:

— Evet, durum, söylediğiniz gibi hayret verici.

— Siz benim yerimde olsanız ne yapardınız?

— Doğrusunu isterseniz, bilemiyorum. Vicdanınıza göre hareket ederseniz, polise haber vermeniz gerekiyor... Fakat bekleyiniz. Hodder'in sözünü ettiği delilleri ele geçirebilir misiniz?

— Ben de bunu düşündüm. Acaba yararlı olur mu dersiniz? Bence, bu delilleri sahiplerine geri verirsem, büyük bir yükten kurtulacağım. Daha sonra da, elime geçen paraları onlara geri vereceğim.

— O kadarı fazla değil mi?

— Bilmem, fakat, bu para bana haram geliyor. Lou, bu yaptıklarından hiç de pişman görünmüyor.

— Demek mirasınızı çaldı, öyle mi?

— Bu işe başka bir ad verebilmem çok zor... Ondan bana kalacak mirası da kabul etmeyeceğimi tahmin edersiniz.

— Evet. Meselenin bu yanı da güç. Diğer kısmına gelince, size yardım etmek isterdim, fakat bu işi nasıl yapmalı?

— Ben de bilmiyorum. Fakat, Lou'nun yaşayacak az bir zamanı kaldığına göre, ölümünden sonra olacıklara pek aldırmıyorum; mesele, kalan günlerini kötü durumda geçirmemesidir. Teşhisinizden emin misiniz, Thomas?

— Kesinlikle eminim.

— Öyle ise polise haber veremeyiz... Şimdilik onu serbest bırakmaya mecburum... Tabî, delilleri bulana kadar.

Bolton kafasını salladı:

— Ne kötü bir durum! Kendisine etki edemez misiniz?

— Hayır. Gülümseyip «hakkın var» diyor, fa-

kat daha ileri gitmiyor.

Genç kızın bakışları bulandı ve ekledi:

— Ölüme mahkûm olduğunu bilince, kendisi ile münakaşa etmek bana çok zor geliyor.

— Anlıyorum. Bir çözüm yolu arayalım!

Uzun uzun düşündükleri halde, hiç bir çare bulamadılar. Başka birisi olsa, durumu daha bir kolaylıkla çözümleyebilirdi.

Fakat ikisi de Louis Hodder'i tanıyıp sevdiklerinden işin içinden çıkamıyorlardı. Nihayet. Joyce'un fikrinde karar kıldılar. Delilleri elde etmeden, harekete geçmemek.

Joyce:

— Başka bir şey daha var, Tommy, dedi. Misa-firlerden korkuyorum.

— Neden?

— Birisi bana şantaj yapsa, her halde iyi bir şey olmaz. Lou, on yıldır bu adamlardan uzak kalmasını bildi, fakat şimdi, hepsini birden davet ediyor. Alarm zilleri hiç bir işe yaramayacak.

— Hodder her şeyin iyi geçeceğinden emin görünüyor, değil mi?

— Öyle söylüyor... Fakat bazen öyle tecrübesiz halleri oluyor ki, sözlerine inanamıyorum. Normal olarak bütün bu insanların ondan nefret etmeleri gerekir. Bana kalırsa körükörüne itaat etmeyecekler. Yakında isyan edeceklerdir.

— Çok mu kalabalıklar?

— Aksine. Beni de korkutan taraf bu ya! Hepsi de gözünü kırpmadan cinayet işleyebilecek karakterde, altı kişi gelecek. Bunlardan biri, eline fırsat geçince, işini görebilir ve bu durumdan diğer

beş kişinin de şüphe altında olacağını kestirmesi işten bile değildir.

— Allahım! Hakkınız var. Fakat Hodder'deki kâğıtların polisin eline geçeceğinden korkmaları gerekir.

— O da, zaten aynı şeyi söylüyor. Fakat bir cinayet olmasa bile, Lou'nun dayanamayacağı tartışma ve olaylar olabilir.

— Evet, bu kalple dayanamaz.

Bolton ayağa kalktı, odanın içinde biraz dolaştı ve:

— Sanıyorum ki, dedi, Boulderclough'da birkaç gün geçirmek üzere işlerimi ayarlayabilirim.

Joyce:

— Hayır, diye cevap verdi. Çok iyisiniz, fakat imkânsız. Doktor Welling, tatilini geçirmek üzere gidiyor, değil mi?

— Evet.

— Çok kötü, fakat aklıma bir fikir geldi: Geçen sene, size Oakwood'da yardım eden doktor Frank King'den söz etmiştiniz. Acaba Boulderclough'a gelmeyi kabul eder mi?

— Pek imkânsız bir şey sayılmaz... Fakat kendisi özel detektif değil, bir romancıdır.

— Daha iyi ya! Resmî bir şahıs olacağına, tecrübeli ve herkese nezaret edebilecek birisi olması işimize gelir.

Bu mesele kendisini ilgilendirir mi? Ne dersiniz?

— Tabii... Lou'yu ele vermez mi?

— Hiç merak etmeyin.

Doktor, genç kızın yüzüne dostça gülümsedi ve:

— Bunu çok iyi düşündünüz, Joyce, dedi. Şimdi biraz Laura ile konuşmaya gidin. Ben de telefonla King'i arayacağım; kendisini ikna edebileceğimi sanıyorum.

Hava yine çok sıcaktı. Boulderclough'un terasında, Joyce Wyndham bir koltuğa gömülmüş, elindeki gazeteyi okumayı aklına pek getirmiyordu. Mavi gözleri yolun üzerine dikilmişti; otomobili köşeyi döner dönmez gördü.

Eski model Chraysler, merdivenin önüne gelene kadar, Joyce da ayağa kalkıp merdivene kadar yürümüştü. Arabanın içinden kısa boylu, şişmanca, hafif kambur, orta yaşlı bir adam çıktı. Darmadağın saçları, kocaman bir burnu ve yeşil gözleri vardı. Gözlüklerinin üstünden genç kıza baktı. Arkasındaki zayıf kadına, kendisini izlemesi için bir işaret yaptıktan sonra:

— Günaydın, dedi. Ben doktor Frank King. Bayan Wyndham'ı görmek istiyordum.

Genç kız elini uzatırken:

— Benim, diye cevap verdi.

— Sahi mi?... Ben daha... yaşlı birini bulacağımı sanıyordum. Bu bayan da sekreterim Bayan Feather'dir.

Kadın kırk yaşlarında vardı. O da patronu gibi gözlüklü, etrafında gördüğü her şeye alaycı bir tavırla göz gezdiriyordu. Elbisesi özenle dikilmiş, temiz ve sadeydi. Joyce:

— Nasılsınız? dedi. İçeri buyurun lütfen.

Biraz hayal kırıklığına uğramıştı, zira doktor King'i başka türlü düşünmüştü: Yakışıklı, dinç, sert bakışlı, orta yaşlı bir adam... Doktorun birçok

romanını okumuştı. Gelen adamda ise bir fevkalâdelik göremiyordu. Bu adam Mary Welling'in ölümündeki esrarı nasıl da çözmüştü! Polis de o sırada olaydan hiç bir şey anlayamamıştı. Yirmi yıllık sekreteri Bayan Feather her halde çok yetenekli olmalıydı.

King, gayet güzel döşenmiş holü hayranlıkla seyretti ve:

— Ne kadar sevimli yer, dedi. Böyle odaları anlatmıştım hep, fakat yalnızca kendi hayal gücümde olduklarını sanırdım.

Joyce koltukları gösterdi ve cevap verdi:

— Vasim burası ile övünür. Soğuk bir içki arzu eder misiniz?

Sekreter atıldı:

— Daha çok erken...

King:

— Hakkınız var, dedi ve sustu.

Sekreteri ilerde, canını hayli sıkacağa benziyordu. Tommy Bolton'un anlattığına göre, akli başında bir insanın bu işe karışmaması gerekirdi. Bayan Feather ise her işi mantığıyla yürüten bir kadındı. Öte yandan, King, ince ve duygulu bir adamdı. Bu mavi gözlü, kıvrırcık saçlı genç kızın yardımına koşmayı çok istemişti. Akli ile hareket eden Bayan Feather'i, işin başından kızdırmak doğru olmayacaktı.

Büyük kanepeye otururken tekrar konuştu:

— Burası ne kadar serin, Bayan Wyndham bana vasınızın kişiliği konusunda biraz bilgi verebilir misiniz?

Doktor Bolton, bana, sadece meselenin ana hatlarını anlatmıştı.

— Aramızda kalması şartı ile değil mi?

— Bundan şüphe etmeyiniz...

Sekreteri kâğıt kalem çıkarınca, King ekledi:

— Hayır, bu konuşmamızı not etmeyin. Bayan Wyndham'a yardım edip edemeyeceğimizi daha bilmiyorum.

Bayan Feather çantasını hızla kapatırken.

— Peki doktor, dedi. İnşallah, ilerde bu bilgiyi hatırlayıp hatırlamadığımı sormazsınız.

Joyce bir koltuğa oturarak meseleyi ayrıntılarıyla anlattı. Romancı onu ciddî bir tavırla dinledikten sonra:

— Karışık bir mesele ile karşı karşıya kaldığınız muhakkak, dedi. Size nasıl yardım etmemi istiyorsunuz?

— Diğerleriyle birlikte burada kalmanızı ve vasisimi göz altında bulundurmanızı rica ediyorum.

— Yani koruyuculuğunu mu yapayım? Bu iş uzmanlığım dışındadır.

— Oh! Hayır, o şekilde değil! Sanırım suçlu ve katiller hakkında deneyleriniz çoktur. Metotlarını, hareket tarzlarını biliyorsunuz. Burada kalırsanız, onları izleyerek, yapacakları herhangi bir kötülüğü engelleyebilirsiniz.

— Engel olacağımız şey, ilkönce şantajdır.

— Evet, fakat nasıl? O kadar düşündüğüm halde polise haber vermekten başka bir çare bulamadım. Siz ne diyorsunuz?

King de başka bir şey düşünemediğini itiraf etti.

Sevimsiz yüzü, Joyce'a sempatik görünüyordu. Adam hakkındaki önyargıları değişmişti. Roman-cının iyi bir arkadaş olabileceğine kendisini inandır-dı.

King cebinden eski bir pipo çıkararak doldur-maya başladı. Bu güzel mavi gözlerden, bütün en-dişe izlerini silmek her halde hoş bir şey olacaktı.. Bu mesele kendisini pek de ilgilendirmemekle bir-likte, mesleği bakımından ilginç bir durum vardı: Bir drama tanık olması pek muhtemeldi. Üs-telik kendisine, çok usta bir şantajcı ile altı kurba-nını yakından inceleme imkânını verecek bir mese-leyle karşılaşacaktı.

King, Bayan Feather'e baktı. Sekreter, patronu-nun âdeta bir soru sorduğunu anlamıştı.

— Bir suç işlenmesine yardım etmiş olacağız, doktor bey, dedi. Bir vatandaş olarak, bu duruma bir son vermek üzere, polise haber vermeniz gere-kir.

— Bunu yapamam, daha karar veremedim. Bir romancı olduğumu unutmamalıyım. Düşünsenize, bu kadar yakından görüp inceleyebileceğim bir...

Kadın sert bir tavırla doktorun sözünü keserek:

— Bahane arıyorsunuz, dedi. İşler ters giderse, ne olacağını siz benden daha iyi bilirsiniz: İlgili ma-kamlar sizi sorumlu tutacaklardır.

Kadının hakkı da yok değildi. King, genç kıza döndü.

— Vasiniz bu konuda ne düşünüyor?

— Toplantının gayet hoş geçeceğini iddia edi-yor. Gidip kendisini çağırayım.

Koşarak çıktı. Bayan Feather:

— Ne kadar güzel kız, dedi. Patron kafasını salladı ve piposunu yaktı. Biraz sonra, Joyce, yanında Louis Hodder olduğu halde geri döndü.

Hodder gayet içten davranarak Joyce'un davetini kabul etmeleri için ısrar etti. Burada hayli eğlenceli ve ilginç vakit geçireceklerdi. Özellikle Bayan Feather için konuşuyordu. Kadını ikna etmenin daha güç olduğunu anlamıştı. Onun böyle üstelemesi, King ile sekreterine davetindeki içtenliği gösteriyordu.

Romancı biraz şaşırmıştı. Karşısındaki adamın bir alçak, bir sefil olduğunu imkânı yok düşünemezdi. Suçlu ve katiller hakkında oldukça deney sahibi olduğu halde, Hodder'i pek sempatik buldu; bu adamı her halde fikirlerinden caydırmak mümkün olacaktı.

King kararını verdi, fakat Bayan Feather'e bunu nasıl açıklayabileceğini düşünmeye koyuldu. Kadına bir göz attı. Hodder'in bir esprisine gülüyordu. Fazla diplomatik davranmaya gerek kalmayacaktı anlaşılan...

Sert bir sesle:

— Bayan? dedi.

Kadın aniden ciddileşti.

— Buyrun doktor?

— Bu nazik daveti kabul etmeye karar verdim. Bize engel olabilecek acele bir işimiz var mı?

— Sanmıyorum.

— B.B.C. radyosu için yazdığım piyes?

— Daktilo makinesini buraya getirip devam edebiliriz.

— Evet doğru.

Gülümsedi, Joyce'a dönerek:

— Size yardım etmeye çalışacağız, Bayan Wyndham.

— Çok teşekkür ederim... Fakat... başınıza iş açmak istemem...

— Bütün tehlikeleri göze alıyorum.

Kıza kurnazca baktı ve gayet yavaş sesle:

— Bayan Feather'in keyfi yerinde, dedi. Soğuk bir içki ikram etmek istiyorsanız şimdi verebilirsiniz... Sonra kalkıp gideriz.

BOULDERCLOUGH'DAN uzaklaşırken King yanında oturan sekreterini incelemekteydi.

— Bay Hodder'de kalmak konusundaki düşüncenizi çok çabuk değiştirdiniz. Ne dersiniz?

Kadın gözlerini yoldan ayırmadan karşılık verdi:

— Acıdım adama... Ölüme mahkûm ve üstelik çok da çekici...

— Fakat çok usta bir şantajcı.

— Eğer doğruysa, bu işi istemeden yapmaya mecbur kalmıştır.

— Allah Allah! Kadınların olayları ve prensiplerini kendi kişisel görüşlerine uydurduklarını hep düşünürdüm. Fakat şimdi bunun doğruluğundan hiç kuşku kalmadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TREN AĞZINA kadardoluydu. Philippe Quentin, birinci sınıf kompartımanlardan birinin köşesine sıkışmış, yağmurdan göl haline gelen araziye seyrediyordu. Burada hiç de rahat değildi. Sakat ayağına rağmen, otomobiliyle gelmediğine pişman olmuştu. Ayağı uyuşmaya başlamıştı bile.

Philippe Quentin otuz yaşında, uzun boylu, iri yapılı, esmer bir adamdı. Güzel gözleri ve yüzü, İngiltere'de bütün sinemaseverler tarafından beğenilirdi. Trende kendisini tanıyan kimsenin çıkmamasına sevinmişti. Mesleğinde istikbal vaat ediyordu. Fakat şansın, ilerde de kendisine yardımcı olup olmayacağını ancak Tanrı bilirdi. Zira sahne hayatında şansın rolü çok büyüktü. Mamafih, Cherry Garner meselesinde talihi yardım etmemişti.

Quentin cebinden sigara tabakasını çıkardı. Hayatında mutsuzluk daima ağır basmıştı ve içinde

sanki mutsuzluğu daha da artacakmış gibi bir duygu taşımaktaydı.

Yıllardır, kendisine ağırlık veren iki yükün, ikbaline mani olacağı günü bekliyordu.

Birincisi, Dunkerque'de yediği bir Alman kurşunu ile sakatlanan ayağı idi. Önce bu sakatlığı çok önemsemiş ve hiç bir işe yaramayacağını sanmıştı. Fakat sonraları, durumun hiç de o kadar kötü olmadığını anlamıştı.

Stüdyoya dönünce, aktör azlığı yüzünden, kendisine önemli bir rol vermişlerdi. Başından henüz geçen, Bayan Garner meselesinde, hayattan ve kadınlardan bıkmış bir adamın halini yaşamıştı. Bu hali benimseyerek oynadığı roldeki başarısı ününü artırmıştı. Şimdiyse, sürekli olarak kadın düşmanı tipleri canlandırıyorlardı. Fakat topallayarak film çevirmek de zor oluyordu. Sinema hileleri artık sakatlığını gizlemekte yetersiz kalıyordu. Tanınmış bir operatör, bacağını kesip, takma bir bacak takılmasını önermişti. Fakat bir türlü karar veremiyordu.

İkinci kurşun ise, kesip atılacak cinsten değildi: Louis Hodder!

Bu adam, istediği anda bir skandal çıkarabilirdi. Quentin on yıldır bu mesele ile uğraşıyordu. Bu işin tek çaresi Hodder'i ordadan kaldırmaktı. Fakat şeytan adam önceden tedbirlerini almakta hiç kusur etmiyordu.

Boulderclough'a yaptığı tek ziyareti hatırlayınca kaşları çatıldı. Aktör o kadar kızmıştı ki, iş Hodder'i tehdit etmeye kadar gitmişti. Hodder, dudaklarında şeytanî bir gülüşle kendisine, Bayan Laurie'nin mektubunun saklı olduğunu ve kimsenin de

bulamayacağını söylemişti. Ancak, öldürüldüğü takdirde mektup hemen polise teslim edilmiş olacaktı.

Quentin uzun uzun düşünmüş, fakat bir çare bulamayınca karşı koymaktan vazgeçmişti.

Şimdi de, trenin penceresinden ıslak araziye seyrederken, Hodder'in ne gibi bir tuzak hazırladığını tahmin etmeye çalışıyordu. Yolladığı mektup gayet küstahça yazıldığı halde, yine de boyun eğmek zorunda kalmıştı işte... Kısacası Hodder'in elindeydi. Tam yeni bir filmi bitirmek üzereyken, stüdyodan ayrılmıştı. Rejisör ve prodüktör çok kızmışlardı. Fakat Philippe kendisinde değildi ki...

Bu adam yine ne istiyordu acaba? Para isteseydi, eskisi gibi imzasız bir pusula ile işini görebilirdi. Bu uzak yere kendisini çağırmasının sebebi ne olabilirdi?

Tren biraz sonra yavaşladı ve Peterborough garında durdu. İstasyon, sıırıslıklam olmuş yolcularla doluydu.

Birden, aktörün karşısında oturan bir kız, elindeki albümü uzatarak:

— Bay Quentin, dedi. Kolaylıkla yazabilmeniz için trenin durmasını bekledim. Bir imza rica edebilir miyim?

Aktör içinden küfür etti. Kurtulmak imkânsız gibiydi. Ayrıca bir sinema yıldızı, meraklılara, daima iyi davranmalıydı. Gülümsedi ve zayıf kızın albümüne imzasını atarken;

— Memnuniyetle, dedi. Ne kadar berbat bir hava.

Londra'dan ayrıldığından beri kompartımanda

kimse konuşmamıştı. Şimdi ise bütün yolcular kendisi ile ilgileniyordu.

— Acaba Bay Quentin ne düşünüyor...? Bay Quentin şu işe inanıyor mu?..

Zayıf kıza içinden lânet okurken, saygılı davranmaya çalıştı. Tren kalkıp, bir garson, gezinerek, lokantalı vagonda servisin başladığını söylediğinde derin bir nefes aldı. İzin isteyerek kalktı, ayağından dolayı ihtiyatla yürüyerek koridoru geçti. Lokanta kısmı doluydu... Fakat yemeğini ısmarladığı garson, bir işaretle iki kişilik bir masayı gösteriyordu. Masanın bir tarafında genç bir kadın oturuyordu. Sarışın, şık ve çok güzel bir kadındı. Ağzı biraz büyüktü; fakat, iyi dikilmiş elbisesi içindeki vücudu ideal ölçülere uyacak biçimdeydi.

Philippe, izin alarak kadının karşısındaki sandalyeye oturdu.

Lucille Brodell de onu tanımıştı. Sinemayı fazla sevmemesine rağmen, iyi filmlerin çoğunu görmüş ve genç adamın yüzünü hatırlamıştı. Lucille, babası Alexandre Brodell gibi tam bir iş kadını idi.

Babası antika eşya ve kuyumculukla uğraşırdı. İşleri oldukça iyi gidiyordu. Günün birinde, ağır bir hastalığa yakalandığı zaman, kızına en önemli sırrını açıkladı. Lucille'e Louis Hodder'den çekinmesini söyledi. Böylece öldükten sonra gözü arkada kalmayacaktı.

İşinden elde ettiği kazançla, ona çok rahat bir hayat yaşıtıyordu. Arkadaşları onu, kalbsiz olarak adlandırdıkları halde, etrafında pervane olmaktan da geri kalmıyorlardı. Fakat, Hodder'in bir tek sö-

z  ile polisin, lüks apartmanına geleceğini de çok iyi biliyordu.

Önceleri Hodder'e karşı gelmeye çalışmış ve onu öldürtmek için bir adam tutmaya hazırlanmıştı. Fakat babası onu bu işten vazge irmışti. Hodder, intikamını ufak bir kâğıt parçası ile alabilirdi. Sonunda, Lucille, bu işten yavaş yavaş  ekilmışti. Bununla beraber durum o kadar da kötü sayılmazdı. Hodder işlerine karışmıyor ve istediği paralar da çok fazla olmuyordu.

Fakat şu mektup, endişelerini artırmıştı. İstemeyerek de olsa adamı atlatmaya cesaret edememişti. Yeni isteklerinin ne olduğunu çok merak ediyordu.

Arkadaşları arasında bulunmaktan hoşlanan Lucille, canı sıkıldığı zaman bile yalnızlıktan zevk almazdı. Trene bindiğinden beri kafasındaki meşele-yi düşünmüştü. Philippe Quentin'le belki biraz oyalanırdı. Adam pencerelerden bakarken göz ucuyla yüzünü inceledi. Erkeklerle pek ilişkisi yoktu. Bir Venedik kristalini ya da antika bir vazoyu, erkeklerle tercih ederdi. Yani erkeklerle arası pek iyi değildi.

Kendi kendine aktörün aksi bir tip olabileceğini düşündü.

— Affedersiniz dedi. Acaba  zel hayatınızda da, sahnedeki gibi mi hareket edersiniz? Özellikle kadınlara karşı...?

Quentin gözlerini kadına çevirdi. Kadının güzelliği ve tatlı gülümsemesi, kafasındaki d ş ncele-ri bir anda dağıtmıştı. Ciddî bir tavırla:

— Hayır, kadınına göre değişir, dedi.

— Ayrı ayrı değil, bütün kadınlara karşı olan tavrınızı sordum.

— Fakat bence bütün kadınlar farklıdır.

Bayan Brodell güldü.

— Eğer hayranlarınızın çoğu kadın olmasaydı öyle sanıyorum ki işinizi pek sürdüremeyecektiniz. Neyse bırakalım artık bu konuyu.

Hava hakkında bir iki laf ettikten sonra yemeğine devam etti. Quentin ise biraz daha nazik davrandı. Kadın hoşuna gitmişti. Fakat, bu kadının da öbürleri gibi bencil ve yalancı olduğundan emindi... Aklına tekrar Hodder geldi...

Bayan Brodell yemek sırasında işi ve kendisi hakkında birkaç söz etti. Fakat karşılık olarak bir şey öğrenemedi. Aktörün bu tutumu karşısında, gerçekten de, sahnedeki gibi, kadın düşmanı olduğuna karar verdi. Onuruna dokunmuş olacak ki daha ısrarlı bir şekilde sormaya başladı. Yine bir sonuç alamadı. Quentin, kahvesini içer içmez, özür dileyerek masadan kalktı ve topallayarak uzaklaştı. Kadının hesabını ödemek için, hiç bir söz söylememişti bile!..

TIKLIM TIKLIM dolu, üçüncü mevki kompartımanlardan birinde, George Bispham başını karısının omzuna dayamış uyukluyordu. Uzun boylu, zayıf, soluk yüzlü bir adamdı. Her kımıldanışında Hetty Bispham kocasına bakıyordu. Adamın o kadar dinlenmeye ihtiyacı vardı ki!

Bu yolculuğun, tatil geçirmekle bir ilgisi yok-

tu ya! Bispnam, güçlükle hava değişimi amacıyla birkaç günlük izin alabilmişti. Dünyanın durumu, Dışışleri Bakanlığındaki işlerini epeyce yoğunlaştırmıştı. Adam da sağlık durumunu gerekęe gösterek izni koparmıştı.

Genę sayılırdı. Böylesine önemli bir görevde bulunan bir insan, her halde Bispnam gibi kırk yaşında olmazdı. Fakat altmışında gösteriyordu. Bir süredir seyrek saçları beyazlaşmaya, yüzünde derin çizgiler belli olmaya başlamıştı. Çok  alışıyor, kendisine bakmıyor ve özellikle... Çok  z l yordu.

Hetty i ini çekti. Bu rahatsız yolculuğun bir an önce sona ermesini istiyordu. Sıranın ortasına oturmuş, bir tarafında komşusu, bir tarafında kocası vardı. Adamın başı ağır gelmeye başlamıştı. Fakat kımıldamadı. Bir kısa uyku bile kocasına iyi gelecekti. Bayan Bispnam sakın bir kadındı. George'dan iki yaş daha gençti. Normal zamanlarda dikkati çeken bir tarafı yoktu. Fakat gülümsediği zamanlar gerçekten, yaşına göre, çok g zelleşiyordu. Onun bu gülümsemesini görenler George Bispnam'ın on beş yıl önce, karısına neden delice  şık olduğunu hemen anlayabiliyorlardı.

Tren, bir an hafifçe sallanınca, George doğruldu ve gözlüklerini d zelitti. Aslında uyumamıştı. Tekerleklerin gürültüsünü dinlemişti. Sanki şöyle diyorlardı: «Tekrar Hodder! Tekrar Hodder!»

Karısına:

— İyi uyudum galiba, dedi. Sana y k olmadım ya?

— Hayır! Kendini nasıl hissediyorsun?

— Daha iyice, canım bir bardak çay istedi.

— Yemek salonuna kadar gidelim mi?

Adam kalabalık koridora baktı:

— Bu kadar kalabalıktan geçmemiz zor olacak, dedi.

— Evet, fakat yakında Leeds'de duracağız. O zamana kadar bekleyebiliriz.

Bispham, karısı ile konuşmak arzusunu duyuyordu. Söyleyecek bir şeyi olmadığı halde kadının sesini duyunca rahatlıyordu. Fakat bu kompartımanda da ulu orta konuşulmuyordu ki! İki tane sigara yakarak birini Hetty'ye uzattı. İdare olsun diye, kendisini az sigara içmeye zorladığını düşündükçe deli oluyordu.

Leeds'de inerek büfeden sandviç alıp, çay içtiler. Bispham, karısının böyle şeyleri sevdiğini bildiği için gülümsedi.

— Bu şartlar altında yolculuk etmek zorunda kaldığın için çok üzülüyorum.

Kadın gülümseyerek cevap verdi:

— Birinci mevkiler de böyle kalabalıktı. Paramızı boşuna, havaya atmış olacaktık.

— Bütün havaya attığımız paraları bir düşüsek...

— Biliyorum, fakat ne yapalım?

— Ben de düşünmek istemiyorum, fakat, içimde bir sıkıntı var. Sanki ameliyat masasına yatacaktım gibi bir hal...

— Durumumuzu o kadar karanlık mı görüyorsun?

— Başka nasıl görebilirim? Hodder bizi Boulderclough'a boşuna çağırıyor. Bence bunun bir tek sebebi var: Verdiğimiz para miktarını artırmak is-

tiyor. Oysaki biz, tek bir kuruş bile fazla veremeyeceğiz. Kauçuk hisse senetlerimizin değeri sıfıra düştüğünden beri, ne halde olduğumuzu sen de iyi biliyorsun.

Hetty başını salladı. Durumu biliyordu. Yine de gülümseyerek cevap verdi:

— Hodder'e, bizi ele vermekle artık bir şey kazanamayacağını söylememiz gerekir. On yıldır bizden çok para çekti. Kendisine gelirimizin azaldığını söylersek makûl davranacağından eminim. Hem neden kendimizi şimdiden üzüyoruz?

Kocasının elini tutarak:

— Haydi şekerim, dedi çayını sıcak sıcak iç. Tren kalkana kadar istasyonda biraz yürüyelim; bacaklarımız açılır.

İKİ KİŞİLİK spor Bentley yağmur altında hızla yol alıyordu. Otomobili kullanan Maurice Grafton, otuz beş yaşındaydı. Dalgalı saçlı, yakışıklı bir adamdı; ince bıyıkları vardı. Her şeyin çok zor bulunduğu bu dönemde bile, gayet şık giyinirdi.

Bazı kimseler Grafton'u beğenir, diğerleri ise beş para etmediğini ileri sürerlerdi. Bu iki düşünce, her halde mesleğinden dolayı bu kadar zıttı. Çok şık bir gece kulübünün sahibiydi; ayrıca iki üç tane de kumarhane işletiyordu. Çok para kazanıyor, fakat işlettiği yerlerden elde ettiği gelirin vergisini vermiyordu. Bu kumarhaneler dolayısıyla çok düşmanı vardı. Fakat düşman olsun, dost olsun, herkes onun mutlu olduğunda birleşiyordu. Fakat yalnız-

ca Grafton ve birisi daha, işin aslını biliyordu. Louis Hodder, Grafton'un başucuna Demokles'in kılıcını asmıştı; işte Maurice'i üzen de buydu.

Grafton, o sırada; «Bu sefer kılıcı kıracağım» diyordu. Hodder elindeki delili ortaya çıkarırsa... Bu düşünce aklına gelince kızgınlıkla gaza bastı.

Yolun ortasında ilerleyen Rolls-Royce'u görünce sunturlu bir küfür savurdu. Bunlar otomobil kullanmasını da bilmiyorlardı! Yavaşlayacağına sürekli klaksona basmaya başladı. Arabayı sıyrarak geçerken, içindekilere kızgın kızgın baktı ve aynı hızla yoluna devam etti.

Artık Hodder meselesini kapatmalıydı. On yıldır şantajcıya ödediği paralar, kendisini hiç sarsmamıştı. Fakat geçen hafta aldığı mektup işin daha bitmediğini göstermişti. Sabrı taşacaktı neredeyse...

Fakat nasıl hareket etmeliydi? Hodder şeytanî bir zekâ ile bütün tedbirlerini almıştı. Her halde bir püf noktası olmalıydı. Biraz zekâ ve para sahibi bir adamın, Boulderclough'da birkaç gün kalması her halde yararlı olacaktı.

Gayet sakin bir adam olduğu halde, Louis Hodder'in yolladığı mektup, onu çok heyecanlandırmıştı. «Bazı önemli bilgiler»... Bu kelimelerin anlamı ne olabilirdi? Ancak Hodder'in ölümü, Aked için önemli olabilirdi. Ufak, kırmızı bir defter için koca bir servet ödemişti. Şu uğursuz defteri ele geçirmek için bir yol olmalıydı! Ya da Hodder'i temizlemek gerekiyordu.

Aked, «Ejderha» lokantasının yemek salonunun bu kadar kalabalık olacağını düşünememişti. Karnı

da o kadar acıkmıştı ki! Şef garson yaklaşarak:

— Maalesef hiç yerimiz yok efendim. Beklemek zorunda kalacaksınız.

Aked masalara bir göz attı. Spor otomobilin sahibinin yüzünü hatırladı.

— Kenardaki küçük masada oturan bey, arkadaşımıdır. Biraz sıkışacağız ama kusuruma bakmaz.

— Hay hay, efendim.

Maurice Grafton, vakur görünümlü adamın kendisine yaklaştığını gördü. Adam, iri gövdesine rağmen, çevik ve sessiz adımlarla yürüyordu. Âdetâta, ormanda yürüyen yırtıcı bir hayvan gibi...!

Aked küçük masanın önünde durdu:

— Az önce yolda arabamı sollamıştınız, delikanlı, dedi.

— İsmim Grafton'dur.

— Teşekkür ederim, benimki de Aked. Size, direksiyona oturmamanızı tavsiye edeceğim. Neredeyse arabamı alıp götürecektiniz.

— Üç santimetre kadar fark kalmıştı. Siz de, şoförünüze, yolun ortasından gitmemesini söylemeliydiniz.

Göbekli tüccar gürültüyle gülerek:

— Öyleyse kabahati paylaşalım, dedi. Bu masayı beraberce işgal etmemizde bir sakınca var mı?

— Hayır... Hatta kurtulduğumuz kazanın şerefine güzel bir şarap içebiliriz.

— Çok güzel bir fikir.

Yemekler ve şarap nefisti. Havadan, politika-dan, lüks otomobillerden konuştular. Aked kahvesini içerken:

— Bu süratle giderken çok benzin harcıyorsunuzdur her halde değil mi?

— Öyle oluyor... Fakat zararı yok. Parasını verince her yerde benzin bulunuyor.

— Fakat ben o kadar zorlukla buluyorum ki!..

— Çok namuslu görünüyorsunuz, Bay Aked. Fakat karaborsada namus işe yaramıyor. Bir sigara içer misiniz?

— Hayır, teşekkür ederim. Bir puro yakıp dinlenmek istiyorum. Siz de bu sırada epeyi yol almış olursunuz. Size çok ısındım bay Grafton... Fakat yolda beni geçmemenizi dilerim.

Grafton güldü.

— Pekâlâ öyle olsun. İzninizle ben kaçayım artık. Londra'ya dönüşünüzde, benzine ihtiyacınız olursa, bana bir telefon etmeniz yeterlidir.

Aked purosunun ucunu keserken:

— Teşekkür ederim, dedi. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

BOULDERCLOUGH'UN holündeki şöminenin önünde, doktor Frank King oturmuş düşünüyordu. Buraya geldiğine pişman olmuştu. Bu eve ilk geldiğinde sakin ve sıcak görünüşüne kanmıştı. Güneş parılıyordu; Joyce Wyndham hoşuna gitmiş, Louis Hodder'le ilgilenmişti. Bu insanlara bir diyeceği yoktu... Fakat, Bourderclough yağmurda çok sıkıcı oluyordu. Üstelik misafirler de gelmeye başlamıştı bile. Öteden beri düşünmekte olduğu gibi bu altı kişinin vicdanında ağır bir yük bulunuyordu; aksi halde bu şantaja boyun eğmezlerdi. Hiç biri de adam öldürmekten sakınan cinsten değildi.

Louis Hodder de projesinden vazgeçmemekte direniyordu.

Ev sahibini fikrinden caydırmak için, Doktor King ve Bayan Feather çok erken gelmişler ve bütün günü birlikte geçirmişlerdi. Hodder, doktora evi gezdirmiş; taş koleksiyonunu, antika Japon resim-

lerini, ufak buluşlarını göstermişti. Uzun uzun konuşmalarına rağmen, sonuçta King yenilgiyi kabullenmişti. Hodder fikrinden vazgeçmiyordu. King, bu acayip adamın düşüncesini tam olarak anlayamıyordu. Bir romancı olarak, bir şantaj ustasının bu kadar sempatik olabileceğini düşünmek güçtü. Bir taraftan piposunu doldururken:

— Bütün bunlar canımı sıkıyor, diye homurdandı. Fena halde canımı sıkıyor! Koltukta uyuklayan Bayan Feather aniden sıçradı ve dizinin üzerindeki bloknotu yere düşerken yakaladı.

— Nedir canınızı sıkın? diye sordu. Bina pekâlâ ısınıyor işte.

King ıslak camlara baktı ve kısaca:

— Durumu kastediyorum, dedi.

— Doktor, keşke ilk tavsiyeme uyup buraya gelmeseydik.

Bayan Feather daima böyle sözler söylerdi. Patronu gülümsedi.

— Her zamanki gibi hakkınız vardı. Fakat, mademki buradayız, yapacak bir şey kalmıyor. Bu altı misafir hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Hiç de haydut tavırları yok!

— Tuhaf bir topluluk! Hepsi ayrı ayrı bir suç işlemiş olacak ki Hodder onlara on senedir hükmediyor.

— Belki de ufak suçlardır.

King başını salladı.

— Hayır, olamaz. Ufak bir suç için hiç kimse kendini yoldurmaz. Bu adamlar Hodder'e servetler ödemişler.

— O kadar da nazik görünüyor ki...

— Evet... Sanki herkes böyle düşünüyor. Joyce ona tapıyor, hizmetçiler onun için ateşe bile atılırlar... Ben bile sempatik buluyorum onu. Çok tuhaf bir durum. Kendisi de yaptığı işin doğru olduğuna inanıyor. Sanırım ki pek normal bir adam değil. Fakat asıl mesele düşmanlarını tanımamızdır. Siz ne gibi şeyler fark ettiniz?

Kadın defterini karıştırdı.

— Bir fikir elde etmek için daha çok erken...

— Tabii.. Fakat yine de bir şeyler düşündüğünüze eminim.

— Eğer istiyorsanız...

Bayan Feather komplimana dayanamazdı. Gözlüklerini düzelterek notlarını gözden geçirdi ve konuştu:

— Ufak birkaç nokta ilgimi çekti. Söz gelişi, aktörle genç kadın arasındaki yakınlık gibi...

— Anlattıklarına göre trende tanışmışlar ve beraber yemek yemişler.

— Kadın aktörü baştan çıkarmaya çalışıyor.

— Çok hoş bir haber! Başarabilir mi dersiniz?

— Bu oğlan sahnedeki gibi davranırsa, hayır.

— Birçok kadınlar ezilmekten zevk alırlar...

Fakat, Lucille Brodell'in bu tipten bir kadın olacağını sanmıyorum. Zeki ve güzel bir kız! Acaba böyle faka basmasının sebebi nedir, dersiniz?

— Her halde bir aşk macerası olsa gerek.

— Peki, Philippe Quentin ne yapmış olabilir?

— Kişiliğine bakılacak olursa kendisine ihanet eden bir kadını öldürmüş olabilir.

— Allah Allah! Hep de sebep olarak aşkı gös-

teriyorsunuz. Peki, ötekiler de mi aynı yüzden suç işlediler?

— Evet, Maurice Grafton da...

— O da Don Juan geçiniyor. Bayan Wyndham ile ilgilendiğini her halde fark etmişsinizdir.

— Genç ve güzel bir kızı, her genç erkek...

— Fakat Maurice, gitmeden işini bitirmeye uğraşıyor.

— Bak şu işe! Hiç bir şeyi kaçırmamışsınız! Devam edin...

— Grafton ile Henry Aked de iyi anlaşıyorlar. Anlattıklarına göre tesadüfen bir lokantada beraber yemek yemişler. Fakat ortak bir sırları var, gibi...

— Pek de sır sayılmaz ya! Bana da anlattılar. Karaborsadan benzin alacaklarmış!

— Laf! Ben bu adamlara inanmıyorum.

— Aked'in de bir kadınla ilgisi olabilir mi?

— Neden olmasın? Sizden yaşlı sayılmaz ki!..

Pardon doktor... ağzımdan kaçtı.

— Zararı yok; anladım. Pekâlâ, Bispham ailesi?

İkisi de beraber olduklarına göre bir aşk macerası olamaz, değil mi?

— Hayır. Bu aile de çok sempatik görünüyor. Büyük bir suç işlediklerini sanmıyorum. Dolayısıyla, burada intikam alacaklarını tahmin etmem. Fakat diğerlerinden... Özellikle Grafton ve Aked'den korkuyorum.

King piposundan bir nefes çekerek:

— Ben durumu sizin açınızdan görmüyorum, dedi. Bispham ailesi artık dayanamayacak bir halde. Umutsuz insanlarınsa nasıl davranacakları önceden pek kestirilemez.

— Graftan ile Aked hakkındaki düşüncenizi paylaşıyorum. Lucille Brodell de enerjik bir kadın...

— Queintin de ipin ucunu kolaylıkla bırakmayacak. Sonuç olarak hepsi de beni endişelendiriyor.

King ayağa kalktı:

— Söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?

— Hayır... Acaba hepsi diğerlerinin durumunu biliyor mu?

— Olabilir. Belki bizi de aynı durumda sanıyorlardır. (Sessizce gülerek) Ve... Sizin işlediğiniz suç u düşünüyor da olabilirler!

JOYCE WYNDHAM merdivenleri koşarak indi. Hafif dekolte, uzun bir elbise giymişti. Gülümseyerek doktora yaklaştı ve sordu:

— Bu adamlar hakkında ne düşünüyorsunuz, doktor?

— Bu soru için vakit çok erken değil mi?

— Evet, kesin bir yargıya varmaya vakit olmadı. Yemekten önce sizinle görüşmek istedim. Zira her yerde o kâğıtları aradım. Siz bir şey düşündünüz mü?

King kafasını salladı:

— Döşemelerde ya da ahşap duvarlarda gizli bir yer yoksa, öyle sanıyorum ki vasinizin odasında saklıdır.

— Öyleyse almağa imkân yok. Çünkü Lou bu kasanın açılmayacağını söylüyordu.

— Doğru. Onu ancak bu işin ustası olan biri açabilir.

— Bay Hodder her türlü tedbiri almış. Ben de kendi hesabıma görevimi pek başaramadım. Vasınız fikrini değiştirmemekte directti.

— Belki de çok geç kalmadık. Sizi iyice tanıyınca...

— Beni tanıması görüşünü değiştirmez. Misafirlerini neyle tehdit ettiğini sordunuz mu?

— Evet. Fakat cevap vermedi.

— Bunu öğrenebilseydik, kendimi daha kuvvetli hissedecektim. Fakat açıklamalıyım ki Bay Hodder'in bunu saklı tutacağını da bekliyordum...

Joyce kızarak sordu:

— Lou'dan hoşlanıyor musunuz, doktor?

— Muhakkak ki evet... Bayan Feather de öyle!

— Teşekkür ederim. Geldiğinize o kadar memnunum ki! Vasimin fikirlerini değiştirmesek bile onu koruyabiliriz. Fakat, ben de evin sahibesi olduğumu âdeta unutuyordum. Size bir kokteyl hazırlayayım.

Bara doğru giderken Maurice Grafton gözüktü. Yepyeni bir smokin giymişti. Dalgalı sarı saçları ile çok yakışıklı idi. Genç kıza yaklaşıp konuşmağa başladı.

Bayan Feather patronuna baktı. King mırıldandı:

— Manken gibi adam...

— Daha da mükemmel, doktor!

O sırada Louis Hodder de iniyordu. O da eski bir smokin giymişti.

Bayan Feather'e gülümseyerek sigara tabakasını kapalı olarak uzattı. Kadın:

— Şimdi almayayım, teşekkür ederim, dedi.

— Siz, doktor?

— Pipomu içiyorum...

— Öyleyse yeni buluşumu göstermek için ben bir tane alayım.

Tabakanın yanındaki bir düğmeye bastı. Tabaka açılırken içinden bir sigara uzandı, menteşenin yanında ise küçük bir alev belirdi.

Bayan Feather heyecanla:

— Çok güzel! dedi.

— Gidip Joyce'a da göstereyim. Daha görmedi...

Tabakayı Grafton'la kıza gösterirken King gözleriyle onu izliyordu.

— Ufak bir çocuk gibi.. dedi. Oyuncaklar yapıyor... Sonra da şantaj!... Akıl alacak gibi değil.

— Günün birinde, ona bu işleri yaptıran sebeplerin çok önemli olduğunu öğreneceksiniz!

— İmkânsız! Bakın Bisphamlar iniyorlar. Belli etmek istememelerine rağmen mutsuzlukları yüzlerinden okunuyor... Ve buna sebep olan da Hodder!

George da, Hetty de elbise değiştirmemişlerdi. Sefil bir görünüşteydiler. Hodder tabakasını gösterdiğinde de adamın yorgun yüzü değişmedi hiç... Kadın ise gülümsemedi bile... Joyce'un uzattığı kokteylleri çekinerek aldılar. Sonra kanepeye giderek yan yana oturdular.

King'in, içkisini pek de zevkle içtiği söylene-
mezdi. Lucille ile beraber, topallayarak aşağı inen Philippe Quentin'e baktı. Adam, en az Grafton kadar yakışıklıydı. Kadın onu yukarıdaki sahanlıkta beklemiş olmalıydı. Bayan Brodell yeşil bir elbise

giymişti. Saçları altın gibi parılıyordu. İkisi de Hodder'in tabakasına hayranlıkla baktılar. Sonra kokteyl bardaklarını alarak piyanonun yanına geçtiler.

Misafirler ikişer ikişer gruplaşmışlardı. Lucille Brodell gülüyor ve Quentin'i eğlendiriyordu. Bishamlar sessiz oturuyorlar; Maurice Grafton, Joyce'a kur yapıyor, Bayan Feather ile doktor ise susuyorlardı...

Louis Hodder de odanın ortasında durmuş, sigara tabakasıyla oynamaktaydı.

Bir kişi eksikti! Henry Aked...

BİRDENBİRE evin içinde bir gürültü oldu. Zil sesi gittikçe artıyordu. Herkes yerinden fırladı. Lucille elindeki bardağı düşürdü ve bağırdı;

— Tanrım! Ne oluyor?

Hodder gülümseyerek;

— Alarm zillerinden biri çalıyor, dedi. Birisi odamda geziniyor. Yukarı gidip çanı susturayım bari...

Merdivene doğru yürürken durakladı, geri döndü; gürültü arasında sesini duyurmak için bağırdı:

— Hepiniz benimle gelin. Size bir şey göstermek istiyorum.

Hepsi kısa bir tereddütten sonra, Hodder'i izlediler. Merdivenin yarısına gelmişlerdi ki, Henry Aked üst sahanlıkta belirdi. O sessiz, karaca adımlarıyla yürüyordu. Hodder yarı ciddî, yarı alaycı bir tavırla adama baktı.

— Bak şu işe Henry! Bunu yapmamalıydınız... Daha anlayışlı sanırdım sizi...

Aked durumu inkâr edemedi. Gözlerini kırptırarak:

— Kendi çıkarımı korumaya çalıştığım için bana her halde kızamazsınız Louis, dedi.

— Çıkarlarımız aynı zaten. Gelin, öğrenmek istediğiniz şeyi size göstereyim.

Zilin korkunç sesi kulakları tırmalıyordu. Hodder odasının kapısı önünde durdu.

— Bekleyin, dedi. Zilin sesini kesen düğmenin nerede olduğunu, size gösteremeyeceğim.

Odaya girdi ve kapıyı kapadı. Biraz sonra ses, başladığı gibi, aniden sustu. Hodder kapıyı açtı:

— Girebilirsiniz, dedi.

King, odayı zaten tanıyordu. Meşe ile kaplı, gayet lüks bir şekilde döşenmiş çok geniş bir odaydı... Yerde kalın bir İran halısı, yanda süslü bir yatak, ileride güzel bir tuvalet masası ve rahat koltuklar görünmekteydi. Pencereleden birine, bir yangın merdiveni dayanıyordu. Diğer pencerenin önünde, çok şık bir çalışma masası vardı. Duvarlara ise; çok değerli tablolar asılmıştı.

Louis Hodder odanın ortasına gelince geri döndü ve misafirlerine gülümseyerek baktı.

— Bu zil sesini duyduğunuza çok memnun oldum, dedi. Kurulduğu zaman, en ufak bir adımla harekete geçebilir.

Grafton bir sigara yaktı ve güldü.

— Çok güzel bir şey... Fakat, elektrikle çalıştığına göre, cereyanı kesince duracağı da kesin.

Bu kez Hodder gülmeye başladı.

— Nasıl çalıştığını merak ediyorsunuzdur. Bunu kendiniz bulmaya çalışın. Benim göstermek istediğim de buydu işte...

Tahta bir kaplamanın arkasına gizlenmiş bir düğmeye bastı. Kaplama hareket etti ve duvara gömülü bir kasanın kapısı meydana çıktı. Ev sahibi, vücudunu kilide siper ederek şifreyi kullandı ve kasanın kapısı açıldı.

— Bu kasanın hırsızlar tarafından açılamayacağı tecrübeyle kesinleşmiştir. Fakat yine de siz buradayken rahatsız edilmek istemiyorum. Merakınızı gidermeniz için kasanın içine bakmanızı rica edeceğim. Şu çekmecedeki sadece kıymetli taş koleksiyonum var. Güzel değil mi?... Burada evimin tapusu, sigorta poliçesi ve vasiyetnamem bulunuyor... Bakın... Kasanın ortasında çok pahalı ve ortaya koyamadığım bazı antika eşyaları görebilirsiniz. En arkada ise, odaya bir yabancı girince, çalışmaya başlayan alarm zili vardır. Bu kasada sizi ilgilendiren hiç bir şeyin bulunmadığını gördünüz, değil mi?

Hâlâ meraklarını giderememiş olanların kasaya yeniden bakmalarına izin veren Hodder kapıyı kapayıp, kaplamayı da yerine yerleştirdikten sonra;

— Nasıl Henry? Son buluşumu görememiştiniz, değil mi? dedi.

— Bir sigara almaz mısınız?

Aked yangın merdivenine bakıyordu.

— Çok cesursunuz Louis, dedi. Sizin yerinizde olsaydım pencereme yangın merdiveni koydurmazdım.

Hodder itiraf etti:

— Doğrusunu isterseniz korktuğum iki şıktan en hafifini tercih ettim.

Lucille gülerek sordu:

— Demek yangından korkuyorsunuz?

— Evet daima korkmuşumdur.

Quentin'in gözleri parladı:

— Bu eski evin saman gibi yanıp kül haline gelmesi işten bile değildi, dedi.

— Ben de o kanıdayım... Fakat her şeyde olduğu gibi bu konuda da tedbirlerimi aldım.

Hodder, Bisphamlara döndü ve:

— Beni korkutmaya çalışıyorlar, dedi. Sizin böyle hareket etmeyeceğinizden eminim! Aşağı inelim. Yemek hazır olmuştur. Fakat birer kokteyl daha içebiliriz.

Dışarı çıktı. King arkada kaldı. Dışarda hava kötüydü. İçerde ise, daha da kötü... King, dramın oynanacağı sahnenin artık hazır olduğunu sezinlemişti. Sekreterinin ters ters bakmasına rağmen bir kokteyl daha aldı.

ALTINCI BÖLÜM

YEMEKTE garip bir hava esiyordu. Görünüşte her şey samimi ve hoştu. Maun ağacından cilâlı masa ayna gibi parıldıyor, abajurlu lambalar, ince kristalleri ve gümüş eşyayı hafifçe aydınlatıyordu. Daniel Holliday'ın karaborsadaki alışverişi işe yaramıştı. Karısının aşçılığı ise övülerek bitirilmeyecek derecedeydi. Birbiri ardına şampanyalar patlatılıyor ve ufak toplulukta eğlenmek için her şey bulunuyordu.

Masadaki konuşma ve gülüşmelerin içten olmadığı hemen anlaşılıyordu. Yer meselesinde protokol yoktu. Herkes istediği yere oturmuştu. Aynı çiftler birleşmişler, arada sırada alçak sesle konuşuyorlardı. Masanın üst başında Hodder, alt tarafında Aked oturuyordu.

Hodder konuşmadan, fakat gülümseyerek etrafını seyrediyordu. Akedse susuyor ve belli etmeden, herkesi teker teker gözden geçiriyordu.

raflarını anlatmıyordu. King etrafına baktı. Hodder kurbanlarını o şekilde seçmişti ki, hiç biri verdiği para yüzünden şikâyetçi olmamıştı.

Hikâyesi basitti: Savaşın ahlâkını bozduğu genç bir adamın hayatı... Hodder hizmetleriyle öğünmüyordu; oysaki Birinci Dünya Savaşında, pek çok kahramanlıkları olmuştu. Ordudan şerefiyle ayrılmış, fakat emir vermeye, tehlikeli, maceralı hayata ve paraya çok alışmıştı.

Herkes gibi bürolarda çalışmaya başlamıştı o da. Fakat oralarda, cesaret, kahramanlık istemiyorlardı ki... Binlerce adamın, bu hayata istemeye istemeye katlandığını görüyordu... Fakat o, bu sıradan adamlara benzemek istemeyen bir kişilik taşıdığı düşüncesindeydi. Patronlarını sevmiyor, çalışmak istemiyordu. İşinden ayrılarak başka yerlerde çalışmış, fakat istediği rahatlık ve parayı bulamamıştı. Elindekini de harcayıp bitirince, hukuk öğrenimini yarıda bırakan bir gencin yanında kalmış ve o sırada bir sürü serseriyle tanışmıştı. Onlardan çok şeyler öğrendi. Kalbindeki rahatsızlık daha o zaman ortaya çıkmıştı. Doktorlar bunun savaşta alınan bir yaradan meydana geldiğini söylemişler ve eğer yaşamak istiyorsa sürekli olarak dinlenmesi gerektiğini belirtmişlerdi.

İşte o zaman kafasındaki şeytanî düşünceyi geliştirmişti: Kendisine gereken parayı heyecanlanmadan, yorulmadan, üstelik düzenli olarak elde edecekti. İsteyeceği miktar fazla olmayacak, fakat rahat bir hayat yaşayacaktı. O halde parayı verecek insanlar da yeter derecede zengin olmalıydı. Aksi takdirde vicdanı rahat etmezdi.

Böyle kişileri arayıp bulmak tabii o kadar kolay olmamıştı. Hırsızlarla olan ilişkisini kesintisiz sürdürmüş, elinde kalan son parayı da bilgi toplamak için harcayıp tüketmişti. Bazı kişiler başlangıçta zengin görülmüşse de, bazı sebepler yüzünden bırakılmıştı.

Bu mesele üzerinde bıkmadan çalışan Hodder, yavaş yavaş müşterilerini toplamaya başlamıştı. Ev sahibi etrafına bir göz attı ve sözünü bitirdi:

— Ve öyle sanıyorum ki, hepsi de seçkin insanlardı!

King, Bayan Feather'e baktı. Kadın hayranlıkla Hodder'i dinlemişti. Doktor içinden bir küfür savurdu. Bu kadın Hodder'i nasıl oluyor da beğeniyordu?

Adam, yaptığı hareketler için özür bile dilemiyordu. Başı, dimdik, sanki komik bir şey olmuş gibi etrafına gülümseyerek bakıyordu. Hodder tekrar ekledi:

— Tabii, sizden ne kadar az miktar istediğimi takdir ediyorsunuz, değil mi?

Maurice Grafton bir kadeh likör içti ve:

— Çok acıklı bir itiraf, dedi. Fakat yine de sizi çok aşağılık bir adam olarak görüyorum.

Quentin:

— Ben de, diye ekledi.

Lucille Brodell gülererek söze karıştı.

— Bir de kalbi ve vicdanı olduğunu söylüyor, ne komik değil mi?

George ve Hetty Bispham sustular. Aked pornosunun külünü özenle silkeledi ve:

— Louis, dedi, misafirleriniz, anlattıklarınızdan

o kadar heyecanlanmadılar. On yıllık bir tehditten sonra gayet normal bir olay bu. Eskiye bırakıp, holddeki işlerimize dönsek nasıl olur?

Hodder tekrar güldü ve:

— Bekleyin bakalım, dedi.

Bispham yavaşça konuştu:

— Benden bir kuruş bile alamazsınız.

— Quentin sürdürdü:

— Çok garip bir istek ve çok da fazla.

Hodder gülümseyerek:

— O kadar fazla sayılmaz, dedi; altıya bölersiniz...

Henry Aker etrafına baktı.

— Hatta sekiz kişiyiz.

— Doktor King ile Bayan Feather'i saymayın. Onları... Seyirci olarak kabul edebilirsiniz. Bu işe karşı olduklarını da söyleyebilirim.

— Etrafınıza fazla güvenmiyor musunuz, Louis?

— Kimseye zarar vermeye niyetleri yoktur. Kendilerine sizin bana yardım edeceğinizi söyledim...

Grafton:

— Çok yalancısınız, diye bağırdı. Dünyadaki bütün polislere haber verseniz de, benden bir şey alamayacaksınız.

— Blöf yapmayın Maurice, rica ederim.

Hodder'in yüzü morarmaya başlamıştı. Joyce derhal ayağa kalktı.

— Rica ederim kımıldamayın, Lou, dedi. Yalvarırım oturun ve hiç bir şey konuşmayın!

— Durum biraz değişiyor, dedi. İçtenliğine inanabilsem.

Grafton;

— Bu dolandırıcıya güvenemeyiz, diye atıldı.

Hodder;

— Güvenmek zorundasınız, dedi; isterseniz doktor King bize aracılık etsin.

Doktor kafasını salladı:

— İmkânsız, bu konudaki düşüncelerimi biliyorsunuz. Suç ortağınız olmak istemem.

Bir an durakladı, etrafına bakarak ekledi;

— Buna rağmen Bay Hodder'in sözünü tutacağına eminim.

Lucille Brodell sordu:

— Kalbinin rahatsızlığı gerçekten doğru mu?

— Evet.

Joyce ayağa kalktı, titrek bir sesle;

— Size başka bir şey daha söyleyeceğim dedi. Paranızı geri alacaksınız! Reşit olunca vasime verdiğiniz bütün paraları ödeyeceğim, sizlere.

Henry Aked gülerek sordu:

— Bu işe ne dersiniz, Louis?

— Ben kanunla aramdaki meseleyi halletmeye çalışıyorum. Joyce'un ileride yapacağı işler beni ilgilendirmez.

— Elindeki paraları harcıyıp tüketmesine göz yumacağınızı sanmıyorum.

— Boulderclough ve içindekiler ona aittir.

Bir sessizlik oldu, sonra Hetty Bispham ilk defa olarak konuştu.

— Bayan Wyndham, bu parayı neden iade ediyorsunuz?

Joyce başını başka tarafa çevirerek cevap verdi.

— Çalınmış parayı kabul edemem.

Hetty:

— Pekâlâ, Boulderclough ve bütün içindekilerin hırsızlık malı olduğunu biliyor musunuz?

— Genç kız sert bir sesle cevap verdi:

— Az önce verdiğim söze elime geçecek her şey dahildi... Size ait her şeyi son santimine kadar ödeyeceğim.

Hodder:

— Joyce! diye bağırdı. Böyle hareket edemezsin.

— Maalesef, evet. Bir an sizi üzeceğimden dolayı özür dilerim. Fakat bu durumda başka bir şey yapamam.

Hodder şaşalamıştı. Bir çocuk gibi iskemlesinden kalktı.

— Fakat bu imkânsız şekerim! Elinde bir kuruş bile kalmayacak. Bu konuyu seninle ayrıca konuşacağım. Fakat şimdi değil. Kendimi biraz yorgun hissediyorum, izin verirsiniz yatmaya gideceğim. Joyce, misafirlerimle meşgul ol!

Kimse konuşmadı. Hodder sallanarak merdivene doğru yürüdü.

İhtiyar adam gözden kaybolunca Grafton sinirli sinirli güldü, ve;

— Komedi oynuyoruz burada, diye söylendi.

King söze karıştı:

— Komedi değil. Joyce'un parasını geri veremeyeceğini tahmin etmiyordu. Bu durum da çok üzüyordu kendisini. Biraz düşünürse planının işe yaramadığını görür ve bu işten vazgeçebilir.

Bispham kaşlarını çattı ve gözlüklerini düzetti.

— Sizin bu işteki rolünüz nedir doktor bey, diye sordu.

— Hiç bir rolüm yok. Buraya yeni bir şantaj engel olmak için gelmiştim, ama bunu başaramadım. Fakat, Bayan Wyndham'ın benden daha etkili olacağını sanıyorum. Sizin de şu noktayı bilmenizi isterim ki; Hodder'in dirisi, ölüsünden daha yararlı olacaktır.

Aked:

— Çok makul bir düşünce, diye mırıldandı.

King acı bir gülümsemeyle;

— Öyle değil mi? diye sordu. Üzerinde biraz düşünülmeye değer!

JOYCE, ertesi günkü kahvaltılar için, tepsilerin hazırlanmasında Dan ile Abby'ye yardım etmişti. İşini bitirip odasına giderken fırtına durmuştu. Holde kimsenin kalmadığını sanarak ışığı söndürdü. Karanlıktan gelen bir sesle sıçradı.

— Ne oluyor?

Kız düğmeyi çevirerek elektriği tekrar yaktı.

— Ah pardon! Herkesin yatmaya çıktığını sanmıştım da...

Şöminenin önünde, bir koltuğa gömülmüş oturan Philippe Quentin, kızı görünce:

— Siz miydiniz, Bayan Wyndham? diye sordu. Ben de sizi düşünüyordum. Uykunuz var mı?

— Hayır.

— Güzel. Buyrun beraber birer sigara içelim. Joyce biraz tereddüt etti, sonra yaklaştı, fakat

oturmadı. Adamın uzattığı sigarayı almadı. Vasisinden başka kimseyle görüşmek istemiyordu.

Aktörün yüzünden üzüntülü olduğu belliydi. Joyce sordu:

— Neyiniz var?

— Ayağım ağrıyor. Sizinle konuşursam belki unuturum. Hiç film çevirmeyi düşündünüz mü?

— Hayır. Aklıma bile gelmedi.

— Oysaki hem fotojenik, hem de birçok film yıldızından daha güzelsiniz. Mükemmel bir yıldız olabilirsiniz. O kadar güzel rol yapıyorsunuz ki!

— Sahi mi? İyi geceler dilerim Bay Quentin.

Adam kolunu uzatarak kızı bileğinden yakaladı.

— Gitmeyin canım. Daha konuşmaya başlamadık bile!

Genç kızı yanına oturttu ve devam etti.

— Hodder'le aynı düşüncede olmadığınızı bana yutturamazsınız.

Duruma göre bu suçlamayı olağan karşılamak gerekiyordu. Joyce, Quentin'den neden korktuğunu bir türlü anlayamıyor, fakat bunu belli etmemeye çalışıyordu.

— Benim yalancı olduğumu biliyorsunuz. O halde neden konuşmak istiyorsunuz?

— Size karşı ilgi duyuyorum. Sizi daha ilk görüşümde tuhaf bir his duydum. Ve... İşte! dedim; diğerlerine benzemeyen bir kız. Fakat bu akşam yanıldığımı anladım. Beni şaşırtan da, başlangıçta, sizin için fazla iyimser düşünmemdir. Bu çelişkiyi nasıl açıklayabilirim?

Kız sessizce dinliyordu.

— Çok alelâde bir başlangıç! dedi.

— Bir başlangıç mı? (Quentin kızmıştı) Bütün hayatımı zehirlediğiniz halde sizinle flört edeceğimi mi sanıyordunuz? Sonra, beni bir dişi olarak etkileyebileceğiniz düşüncesindeyseniz, yanıyorsunuz. Sizi ancak alçak bir adamın yordakçısı olarak...

— Hayır, hiç bir zaman yordakçı olmadım ve olmayacağım!

Kızmak istiyordu, fakat aksine... Quentin'e karşı sempatisi vardı.

— Yemekten sonra söylediklerim bütünüyle doğrudur, diye ekledi. Her şeyi geri vereceğim!

— İnanmıyorum. Bu parayı vermemiz için çok kurnaz davranıyorsunuz. Hep bizim paramızla yaşıyorsunuz...

— Biliyorum... Fakat sekiz gün öncesine kadar hiç bir şeyden haberim yoktu.

— Ne tuhaf! Peki, Hodder'in beni neyle tehdit ettiğini de biliyor musunuz?

— Hayır. Öğrenmek bile istemedim.

Aktör hırsla:

— Öyleyse size anlatayım. Ve bir daha da bilmiyorum, diyerek rol yapmaya kalkmazsınız artık.

Joyce hâlâ korkuyordu; yine de sükûnetle cevap verdi.

— Buyrun, sizi dinliyorum.

Philippe tereddütle genç kıza baktı, sonra ateşe doğru döndü ve uzun süre konuşmadı. Nihayet:

— Bu iş savaştan önce olmuştu, diye başladı. Çok gençtim; yirminci yıldönümümü hoşça geçirmek üzere, Oxford'dan Londra'ya gelmiştim. Arkadaşım Jim Garner ile beraber vakit geçiriyordum. Benden on yaş büyüktü. Kendisini bir öğrenci tiyatrosun-

da tanımıştım. Oynayacağım önemli bir rolde, Jim bana çok yardım etmişti. Londra'da artistler arasında iyi isim yapmıştı. Tatildeyse beni, birçok önemli kişiyle tanıştırmış, apartmanında eğlenceli toplantılar düzenlemişti.

Quentin bir sigara yakmak üzere durakladı. Gözleri uzaklara dalmıştı.

— Jim evliydi, diye sürdürdü. Karısını deli gibi severdi. Cherry güzel olmasına rağmen, hafif-meşrep bir kadındı.

Bir gün haber vermeden Jim'e uğradım. Cherry, Jim'in arkadaşı Charles Hadley'e telefon ediyordu. O gece için randevulaştılar; konuşmalarından, kocasına ihanet ettiğini anladım. Yakında Hadley'e kaçacağını bile söylüyorlardı.

Quentin, Joyce'a bir göz attı ve konuşmasını sürdürdü:

— Çok gençtim; işittiklerim beni müthiş şaşırtmıştı. Hadley'in evine bir kere gitmiştim ve yerini biliyordum. O gece Charles'ın apartmanına gittim. Cherry'yi orada buldum ve eve dönmesini söyledim. Hadley karışınca, kavga ettik... Adamı merdivenlerden aşağı yuvarladım... Cherry, şaşkın bir halde yalvararak, Jim'e bir şey söylememem için ricada bulundu ve bunun son olduğuna dair yemin etti. Ben de ona inandım; bir taksiye bindirdim ve eve yolladım. Sonra geri dönerek Hadley'e yardıma gittim. Fakat adam ölmüştü!..

Joyce sığradı. Quentin onun bu hareketini görmedi.

— Polise haber vermem gerekiyordu. Fakat meselenin içine Cherry ve Jim de karışacaktı. Et-

rafta kimse yoktu, bizi gören de olmamıştı. Kaçabilirsem kurtulacağımı anlamıştım. Biraz uzaklaşmıştım ki, aniden Charles'ın hizmetçisi gözüktü. Bir kapının arkasına gizlendim. Kadının beni görmediğine emindim. Garner'a giderek Cherry'ye durumu anlattım. Hiç bir şey söylemeyeceğine dair tekrar yemin etti. Ertesi gün Oxford'a döndüm. Her an polisin yakalayabileceğini düşünüyordum. Hadley'in ölümü şüpheli görülmüştü. Hizmetçi kadın Laurie, cesedi bulduğunu söylemiş, fakat benden hiç söz etmemişti. Rahat bir soluk aldım. Adlî Tıp, adamın bir ya da birkaç kişi tarafından öldürüldüğüne dair bir rapor vermişti. Kurtulmuştum; Cherry sözünü tutarsa, Jim'in hiç bir şeyden haberi olmayacaktı. İki gün sonra sevgili vâsiniz beni buldu. Laurie'nin, cesedi bulmasından biraz önce beni gördüğünü bildiren bir yazıyı gösterdi. Kadının susması için çok para harcamıştı ve bu parayı da benden rica ediyordu!

İşte böyle, küçük hanım! Louis Hodder ve sizi, on yıldır beslememin sebebi bu.

Joyce adamın kolunu tuttu:

— Peki neden para veriyordunuz? Bu kadın yalan yere yemin etmiş. Artık aleyhinizde konuşamazdı ki!

Quentin şaşırarak kıza baktı.

— Evet doğru. Hodder'e de açıkladım bunu. Fakat, polise imzasız bir mektup yollarsa, hizmetçi kadının ifadesine gerek kalmayacağını söyledi.

— Cherry Garnes sizi kurtarabilirdi...

— Evet, fakat ifade verseydi, kocasına da hesap vermeye mecbur kalacaktı.

— Demek ki bunca yıldır arkadaşınızı korumak için ses çıkarmadınız. Bundan mükâfatınız ne oldu?

— Pek mükâfat sayılır mı bilmem... Karısına hâlâ inanıyor.

— Sözü nü tuttu mu bari?

— Bir dereceye kadar evet... Kocasını yine aldatıyor ama, şimdi daima ihtiyatlı davranıyor artık.

Philippe eğilerek ayağını ovuşturdu ve ekledi.

— Bir kadından zaten ne beklenir ki?

Genç kız konuşmadan durdu; biraz sonra:

— Canınız çok acıyor mu? diye sordu. Size yardım edebilir miyim?

— Hayır, imkânsız! Vasinizin elindeki mektup gibi, bu yara da beni rahat bırakmıyor. Öyle sanıyorum ki yakında keseceklerdir.

— Joyce titredi:

— Çok üzüldüm.

Quentin kızın yüzüne baktı ve:

— Size inanmak isterdim, dedi.

— Bir gün gerçeği anlayacaksınız. (Ayağa kalktı) Güveninize teşekkür ederim. İlkönceleri korkuyordum sizden... Şimdiyse aksine...

Hafifçe eğildi ve adamın alnını öptü, hızla uzaklaşırken ekledi:

— İyi geceler.

KİNG odasına dönerken çok kararsızdı. Louis Hodder ayrıldıktan sonra, odadaki hava çok ger-

ginleşmişti. Romancı, kimsenin, Hodder'in delilleri; Joyce'un ise paraları geri vereceğine inanmadığından emindi. Adamları ikna edemezse, önemli olayların baş göstereceği kesindi.

Hodder'in de, Joyce'un kararından sonra, bu işten vazgeçmesi de pekâlâ mümkündü. Ne olursa olsun, ertesi günü beklemek en iyisiydi. King penceresini açtı ve dışarı baktı. Yağmur durmuş, bulutların arkasından ayın parıltısı görölüyordu. Arazi ise kapkaranlıktı. Doktor titredi ve odasının sıcak olan ortasına döndü. Soyunarak yatağa girdi; bir kitap alarak okumaya başladı. Işığı söndürdüğünde vakit epeyi geç olmuştu.

Belli belirsiz uyuklarken odasının önünden birinin geçtiğini hissetti. Doğrularak etrafı dinledi... Hafif bir tahta gıcırtısı... Koridorda dikkatle gezen birisi olmalıydı!...

YEDİNCİ BÖLÜM

KİNG BİR AN tereddüt etti, sonra ayağa kalktı; terliklerini giydi ve üstüne sabahlığını geçirerek kapıyı açtı. Odasının elektriğini yakmadı. Karanlık koridordaki pencerenin önünden bir karaltının geçtiğini fark etti. Kapıyı açık bıraktı ve tahtaların gıcırdamaması için duvarın kıyısından yürümeye başladı.

Tam köşeyi döneceği sırada önünde birdenbire bir karaltı belirdi ve kendisine çarptı...

— Hay Allah! diye homurdandı. Burada ne yapıyorsunuz Bayan Feather? Kadın soluk soluğa idi.

— Sizi uyandırmaya geliyordum doktor.

— Neden?

— Birisi evin içinde geziniyor, şimdi aşağıya indi.

— Kimdi?

— Bilmiyorum. Henüz uyumamıştım ki birisinin koridorda sessizce yürüdüğünü duydum.

— Emin misiniz?

— Evet. Merdivenin yukarısına geldiğim zaman, holde bir cep fenerinin ışığını gördüm. Bay Brodell olabilir. Üçünün de odası benimkinden daha ilerde.

— Fakat, bu gezinenin buradan çıktığı da belli değil ki. Ben aşağı iniyorum. Siz odanıza gidip yatın.

— Hayır! Yirmi yıldır bu gibi hikâyeleri yazdırıyorsunuz. Şimdi de tam gerçek olanını yazacağım sırada engel olmak istiyorsunuz! Ben de geliyorum.

— Pekâlâ, haydi gidelim.

King koridorun köşesini döndü, sahanlıkta durdu ve karanlığa baktı. O sırada ay ışığı, bulutların arasından sıyrılarak, bir an için holü aydınlattı.

King:

— Ya arka taraftan birisi girdi, ya da dışarı çıktı, dedi. Gidip bakalım!

Mutfağa doğru yürürken, romancı durakladı. Burnuna bir koku geliyordu.

— Bir şey yanıyor! Duyuyor musunuz?

— Evet... Petrol kokusu var.

— Allah kahretsin! Mendiliniz varsa yüzünüzü kapayın! Bir duman bulutu etraflarını sardı. Öksürmeye başladılar. Bayan Feather zorlukla:

— Birisi evi yakmaya çalışıyor, dedi.

— Siz hole dönün ve beni bekleyin. Şimdi dönerim. Sonra, mutfağa daldı. İçersi duman içindeydi. Mahzenden bir kırmızı ışık sızıyordu. King soluk almadan, merdivenleri indi; petrole bulanmış paçavralardı yanan... Fakat alevler yavaş yavaş

azalıyordu. Yanacak başka bir şey olmadığı için, yangın yayılamazdı.

King hızla merdivenleri çıktı, mutfığı geçti ve hole çıktı. Orada da dumanlar soluk alabilmeyi ön-lüyordu. Bayan Feather'i kapıya doğru götürdü, ka-nadı açarak temiz hava aldırdı ona.

— Eski bir numaradır bu.

— Ne demek istiyorsunuz, doktor?

Evin içinde bir kapı kapandı; sesler duyuluyor-du.

— Sonra anlatırım. Şimdilik, bu meselenin Hod-der'i heyecanlandırmaması lâzım. Siz yukarı çıkıp kendisini yatıştırın. Yangın hemen hemen sönmüş durumda.

— Siz ne yapacaksınız?

— Dışarda biraz gezineceğim. Bu işi yapanın izini bulacağımı sanıyorum.

— Kendinizi üşüteceksiniz.

— Saçmalamayın! Hem çabuk olun, hastanız heyecanlanmasın.

Bayan Feather merdivene doğru koştu. King önünü sıkıca kapadı ve taraçaya çıktı.

Hava sıcak değildi, fakat gökteki bulutlar da-ğılmış, ay ışığı etrafı aydınlatıyordu. King, talihin de yardımıyla, suçluyu bulabileceğini tahmin edi-yordu. Taraçanın köşesine gelince başını uzattı. Evet, talihi yardımcıydı gerçekten de. Evin bu ta-rafı çok iyi görülüyordu. İlerde, Hodder'in odasına giden yangın merdiveni bile fark edilmekteydi.

Duvara dayanmış bir karaltı gördü. Biraz da-ha dikkatli bakınca, Maurice Grafton'u tanımakta gecikmedi.

Ses çıkarmadan geri döndü. Ortılığı velveleye vermemek için bu işten kimseye söz etmemekte kararlıydı.

Holde elektrikler yanmış, duman tamamen kaybolmuştu. Mutfaktan sesler geliyordu.

King birinci kata çıktı ve Hodder'in kapısını hafifçe vurdu. Joyce ile Bayan Feather de içerdedi. Kalp hastasının yüzü hafifçe morarmış, yatakta uzanıyordu. Gülümseyerek doktora baktı:

— Heyecanlandınız mı, doktor?

— Hayır! Pek o kadar değil! Birkaç bez yanmış, hepsi o kadar!

— Alarm zilinin işlemesi için gerekli ısı olmamış bile...

— Beni heyecanlandırmak için daha şiddetli bir şey lâzımdı.

— Bu işi yapanı öğrendiniz mi?

— Hayır. Yangının kasten çıkarıldığını da sanmıyorum.

Hodder gülümsedi:

— Ne olursa olsun. Bayan Feather'i, beni yatıştırması düşüncesiyle yolladığınız için çok teşekkür ederim. Koridordan gelen bir sesle uyandım. Bayan Feather gelmeseydi epey heyecanlanacaktım.

Joyce endişeyle adama bakıyordu.

— Birisi bizi korkutmaya çalışıyor, Lou! dedi.

— Ne olduğunu, kimin yaptığını öğrenmeliyiz.

King yangının kazara çıktığını iddia etmekten vazgeçerek:

— Ben bunu gerekli görmüyorum, dedi. Her halde yangını çıkarana kapı dışarı edecek değilsiniz.

Joyce:

— Hiç olmazsa tedbir alırdık.

— Zaten yeterli derecede tedbir alınmış durumda.

Kapıya vuruldu. Holliday, saçları darmadağın, pijamasıyla içeri girdi.

— Bitti efendim, dedi. Yangından, alevden çok duman çıkıyordu... Yalnız, ocağı yaktığım zaman bu paçavralar yoktu; etrafta da petrol bırakmamıştım. Üstelik, ocaktan etrafa hiç kıvılcım sıçramaz.

Hodder sükûnetle:

— Sizi suçlu bulmadım ki! dedi. Yangının kasten çıkarıldığını biliyoruz.

— Ben de buna emindim... Kimin çıkardığını anlamak için ayakkabılara bakalım. Kömür tozu varsa... Sadece, Bay Aked benimle beraber indi. Diğer terliklerden birinin altı kararmışsa hemen anlaşılır.

— İyi bir fikir; Dan; fakat bu işi inceleyecek değiliz şimdi. Bir zararımız olmadı. Bu işi yapan da, sanırım tekrarlamayacaktır yaptığını. Artık gidip yatabiliriz.

Holliday biraz şaşkın durumda:

— Pekâlâ, efendim, dedi. Fakat bundan sonra mahzen kapısını kapatacağım.

— Hiç bir şey yapmayın. Bu kimse, kuşkulandığımızı fark etmemeli. Yangının nasıl çıktığını bilmiyoruz... Anlaşıldı mı?

— Evet, efendim.

Uşak dışarı çıktı. King ile Bayan Feather de onu izlediler. Grafton hariç bütün misafirler sahanlıkta toplanmışlardı. Doktor onları yatıştırarak ra-

hatça uyumalarını tavsiye etti. Herkes çekilince, Bayan Feather sordu:

— Kim olduğunu biliyor musunuz?

— Evet. Grafton yangın merdiveninin civarında saklanmıştı.

— Eski bir numaradan söz ediyordunuz.

— Zekânıza ne oldu, Bayan Feather? Kaç kere yazmıştık! Birisi değerli bir şeyi saklar ve bir yangın çıkarsa...

— Ne kadar aptalım! İlk işi bu değerli eşyayı kurtarmak olur tabii... Fakat bunda gülecek ne var, doktor! Romanlarla gerçekler o kadar ayrı ki! Grafton olduğuna emin misiniz?

— Kesinlikle! Hodder'i delillerle birlikte yangın merdiveninde yakalayacağını umuyordu... Ve bunları da kolaylıkla elde edecekti.

— Oh Tanrım! Doğru! Siz beni yukarı göndermiş olmasaysınız, belki de Bay Hodder böyle davranacaktı. Bunu düşünmüş müdür acaba?

— Sanırım evet.

— Demek ki Grafton, Bayan Wyndham'ın, paraları geri vereceğine dair olan sözüne inanmıyor. Bu durumda bundan daha kötü bir denemeye girişmesi de beklenebilir.

— Evet, olabilir. Hodder'in planından vazgeçerek, bu işlere bir son vermesini dileyelim. Artık odalarımıza çekilelim. Yarın çok hareketli bir gün olacak.

— Artık uyuyamam!

— Uyumaya çalışın.

ERTESİ SABAH misafirlerin hiç biri neşeli değildi. Bisphamlar korkmuş görünüyorlardı. Henry Aked etrafına çekinerek bakınıyor fakat gözlerinde alaycı bir ifade okunuyordu. Quentin keyifsiz olduğunu saklamıyor, Grafson sigara üstüne sigara içiyordu. Lucille özenle boyanmıştı, fakat çok az uyuduğu belliydi. Joyce de biraz yorgun görünüyordu.

Hodder ise gayet sakindi. Herkesle konuşuyor, havanın düzeldiğinden bahsediyor, arada bir de geceki yangından dem vuruyordu. Fakat, herkesin zihnindeki bu mesele üzerinde fazla durmuyordu. Bir sigara yaktı ve:

— Epeyce berbat bir gece geçirdik, dedi. Bu yüzden düşünmeye vakit bulamadım. Yirmi bin liradan herkesin payına düşen miktarı tespit edemedim. Üstelik hemen yapmayı arzuladığım bir alet keşfettim. İsterseniz, konuşmalarımıza öğleden sonra başlarız.

Saatına baktı, eski duvar saatına yaklaşarak yelkovanı iki dakika ileri götürdü. Sonra gülümseyerek devam etti:

— Kendinize bir meşgale bulabilirsiniz sanıyorum. Gezintiyi severseniz, dışarda hava çok güzel. Ben atelyeme gidiyorum ve kimsenin beni rahatsız etmemesini rica ederim.

Misafirler cevap vermediler. İhtiyar adam yavaş yavaş merdivenleri tırmanmaya başladı.

King taraçaya çıktı ve piposunu doldurmaya başladı. Arkasından gelen Bayan Feather'e:

— Bu adam sandığım kadar da sempatik değil, dedi.

Sekreteri ters ters baktı:

— Herkesin bir hatalı tarafı vardır. Ben yine de onu sevimli buluyorum.

— Ben de öyle... Ama beni üzen taraf da bu ya! Çok da inatçı bir adam. Bu inatla bir şey kazanamayacağını anlaması gerekir.

— Belki gerçekten de düşünecek zamanı olmuştur.

King:

— Burada kalmakla hiç iyi bir şey yapmıyoruz. Gitsek çok daha iyi olacak.

Bayan Feather üzgün bir tavırla:

— Karar sizindir doktor, dedi. Fakat, dün akşam Bay Hodder'in bir kalp krizi geçirmesini önlediniz.

— Oh! Oh! demek buradan gitmek istemiyorsunuz!

— Adamcağızı tekrar korumak gerekebilir belki de.

— Pekâlâ, kazandınız. Şu kayalığa kadar bir gezinti yapalım mı? İşte Bayan Wyndham da geliyor!

Joyce koşarak yanlarına geldi. Mavi gözleri kızgınlıkla parıldıyordu.

— Sizi anlayamıyorum doktor, dedi. Lou'yu öldürmek istediler ve siz de hâlâ suçluyu yakalayamadınız.

— Onu öldürmek istemediler ki evlâdım.

— Yangından korktuğunu söyledi. Onlar da Lou'yu heyecanlandırarak öldürmek istediler.

— Hiç de öyle değil.

King düşüncesini açıkladı ve ekledi:

— Bu yüzden suçluyu açıklamakta bir yarar yok sanırım.

Joyce rahatlamıştı.

— O kadar ağır bir durum olmadığını anlamalıydım. Size öyle kızıyordum ki... Yangını kimin çıkardığını sanırım biliyorsunuz.

— Evet... fakat size söylemeyeceğim.

— Pekâlâ... Doktor, dün akşamki, paraları geri vermek konusundaki kararına ne diyorsunuz?

— İyi bir karar... Fakat birden şaşırmıştım; zira, evvelâ, vasinizi heyecanlandırmamak istiyordunuz.

— Evet doğru. İlkönce ses çıkarmadım; Lou'yu üzmemek istemiyordum. Fakat bu adamları da deli etmemek gerekiyordu. Fazla ileri gitmemenin doğru olduğuna inandım ve bu yüzden yapacağım şeyi açıkladım.

— Çok doğru yaptınız.

— Sizin de aynı düşüncede olduğunuza memnun oldum. Fakat bu bir şeye yaramadı. Adamlar bana inanmıyorlar... Ve Lou da fikrini değiştirmede.

— Size söyledi mi?

— Şafak sökerken, odama dönmeden önce, biraz konuştuk. Kararımın gerekçesini açıkladım ve her şeyden vazgeçmesini rica ettim. Her zamanki gibi nazık davrandı, fakat fikrini değiştirmede. Bana, aralık ayında aynı şekilde düşünemeyeceğimi, çok genç ve heyecanlı olduğumu, aklımdan çok duygularımla hareket ettiğimi söyledi. Borçlarını bütünüyle ödemek istiyor.

— Çok yazık! Ben de aksini tahmin ediyordum.

King sustu, sonra ekledi:

— Sözlerinize neden inanmıyorlar? Bu konudaki düşünceniz nedir?

Kız omzunu silkti.

— Dün akşam sebebini öğrendik sanırım. Zaten Philippe Quentin de itiraf etti ya! Lou ile işbirliği yaptığımı ve parayı vermeleri için, yalandan söz verdiğimi sanıyor... Öbürlerinin de aynı kanıda oldukları kesin.

— Garip bir görüş tarzı.

— Quentin kadınlara inanmıyor. Ben de ona hak veriyorum.

Genç kız kızardı ve bir an tereddüt etti.

— Dün akşam, bana anlattıklarını söylemem doğru mu, bilemiyorum ama, Lou'nun elindeki sırrı bana açıkladı... Size anlatırsam yararı olur müdersiniz?

— Belki de... Tabii ki kimseye söz etmem bundan.

King hafifçe gülümserken, kıza belli etmemek için arkasını döndü. Aktörün genç kızı etkilediği ortadaydı. Kıza dönerek hikâyeyi dinledi. Genç kız Quentin'in suçsuz olduğunu ispat etmeye çalışıyordu. Nihayet gözleri parıldayarak:

— Görüyor musunuz, dedi. Arkadaşı için kendini feda ediyor ve üstelik katil de değil!

King ciddiyetle:

— Eğer doğru söylüyorsa... Maalesef emin değiliz.

— Bana neden yalan söylesin?

— Orasını ancak Tanrı bilir.

BAYAN Feather'in düşündüğü gibi, Maurice Grafton hiç çekinmeden genç kızı ayartmaya çalışıyordu. King, Joyce'u bir baba şefkatiyle sevdiği için bu mesele onu üzüyordu. Genç kız bu adamdan kolaylıkla sıyrılabilirdi. Fakat Quentin'in taktiği daha ustacaydı. King, aktörden daha da çok korkuyordu. Taraçadan, tepeye tırmanmakta olan Joyce ile Grafton'a baktı. Bahçedeyse Quentin, Lucille Brodell'in yanında topallayarak yürüyordu. Yanında duran Bayan Feather'e bir göz attı. Kadının surati gergin bir hal almıştı. Aktörün hikâyesine kızmış olacaktı her halde... Omuzlarını silkti ve eve girdi. Kadın da peşinden...

Bispham çifti divana oturmuş alçak sesle konuşuyorlardı. İkisinin de yüzü endişeliydi. King bir iskemleye otururken:

— Hava çok güzel, dedi. Neden dolaşmıyorsunuz?

— Havanın güzelliği bizi ilgilendirmiyor, doktor. Daha önemli bazı düşüncelerimiz var da!

— Şüphesiz... Fakat aynı şeyi tekrarlamak gerekir mi?

— Bundan kurtulmak için çare arıyoruz. Dün akşam Hodder'in bu işten vazgeçeceğini iddia ediyordunuz; ama yanıldınız.

— Evet, inadı beni çok şaşırtıyor... Fakat yine de fikrini değiştirmesi mümkün.

— Sanmam. Karım ve ben, sizi burada gördüğümüze çok şaşırdık. İşinizi, kitaplarınızı biliyoruz. Bu işe neden karıştığınıza akıl erdiremedik.

— Tanrıya şükür, hiç bir işe karışmış değilim. Joyce'un kendisini neden davet ettiğini açıkladı ve kızın bir sözünü tekrarladı:

«— Suçlu ve katiller hakkında tecrübeniz var...»

Hetty gülümsedi. Romancı, kadının güzelliğine hayran oldu.

Kadın:

— Demek bizim de alçak insanlar olduğumuz kanısındasınız, dedi.

— Neden böyle düşüneyim?

— Kendimizi yoldurduğumuza göre, kötü bir şey yapmış olmamız gerekiyor, öyle değil mi?

— Misafirlerden birinin hikâyesini dinledim. Eğer doğru ise, hiç bir suçu yok; oysaki ses çıkarmadan para veriyordu.

— Polisle beraber çalışmıyorsunuz, değil mi?

— Hayır, kesinlikle yok böyle bir şey.

— Size...

Bayan Bispham durakladı ve Bayan Feather'e baktı.

King:

Bayan Feather, dedi. Tütünüm bitti. Chrysler'le Scandale'dan bana tütün getirebilir misiniz. Kontak anahtarı üstündedir her halde.

— Memnuniyetle, doktor. Zaten karbon kâğıdına da ihtiyacımız vardı.

Hetty, sekreteri gözleriyle izledi.

— İstemeyerek gidiyor, fakat çok terbiyeli, dedi. Uzun süredir birlikte misiniz?

— Yirmi yıldır.

— Onu kırmadığımı umarım. Sizinle yalnız konuşmak istiyorduk da.

— Sekreterime olan güvenim sonsuzdur ve bana bildirilen her şeyden haberdardır.

— Anlıyorum... Nasıl başlasak... Doktor, durumumuz çok kötü.

— Size yardım edebilirsem...

— Çok iyi kalplisiniz. Siz içeri girerken kocama durumumuzu açıklamamızı söylüyordum.

Dışişleri Bakanlığının memuru öksürdü ve:

— Buraya gelirken başkalarının da olacağını tahmin etmiyorduk.

Karısı:

— Yani bizim durumumuzda olanları, diye ekledi.

Adam:

— Bazı meselelerin çıkabileceğini görüyoruz. Nitekim dün akşamki olay bu görüşümüzü doğruluyor. Ayrıca, sizin burada tarafsız bir durumda, daha doğrusu bir felâketi önlemek üzere bulunduğunuzu da anladık. Haklı mıyım?

— Tamamen.

Hetty karıştı:

— Mesele kısaca şöyle: Lou Hodder'in diğer kurbanlarını tanımamakla birlikte çekiniyoruz... ve bir arkadaşına ihtiyacımız var. Eğer işler kötü giderse biz bir şeye karışmayacağız... Sizden ricamız, böyle bir durumda bizi polise karşı korumanız.

— Zor bir şey değil... Demek Hodder'in öldürüleceğinden korkuyorsunuz.

— Sizin fikriniz de böyle değil mi?

— Hayır. Kendisi zaten, böyle bir durumda, delillerin polisin eline geçeceğini söylemişti.

Bay Bispham:

— Blöf yapabilir, dedi.

— Belki, fakat böyle bir rizikoya girişilmez. Üstelik bundan sonra şantaj da yapılmayacak.

— Bundan bir emin olabilsek. On yıldan sonra, Hodder'in sözüne inanamıyoruz. Bizi nasıl tehdit ettiğini anlatalım mı?

— Sizi dinliyorum. Buyrun.

Dışişleri Bakanlığına girdikten sonra, Bispham, Washington'daki İngiltere konsolosluğuna tayin edilmişti. O sırada yirmi beş yaşındaydı ve eğlenmeyi seviyordu. Genç bir Amerikalı kıza tutulmuş ve onunla evlenmişti. Fakat kızın ahlâkının bozuk olduğunu çok geçmeden anlamıştı, kız da, evlilik hayatını sıkıcı bulduğu için kaçmıştı. Altı ay sonra kocasına bir mektup yazarak boşanma davası açtığını bildirmişti.

Bispham Londra'ya çağırılmış ve o zamana kadar karısından bir haber alamayınca boşanma kararının alındığına hükmetmişti. Beş yıl kadar sonra Hetty ile tanışmış ve onunla evlenmişti. Ona eski karısından ancak evlendikten sonra bahsetmiş, Hetty de bu meseleye önem vermemişti. Mutlu bir şekilde yaşarlarken Amerikalı kız meydana çıkmış ve boşanmanın kanunen mümkün olmadığını söylemişti... Fakat, George belirli bir para verirse başlarına bir iş açılmayacaktı. Kabul etmişlerdi... Bir süre sonra kız kaybolmuş, yerine Hodder gelmişti. Louis'nin elinde, Amerikalı kızla yapılan evlenme cüzdanının bir kopyası bulunuyordu. Bu delili ortaya çıkarırsa Bispham işinden olurdu. Böylece parayı vermeye devam etmişlerdi. Zavallı adam sözünü:

— Artık para verecek durumda değiliz, diye bitirdi.

King:

— Bayan Wyndham ve Hodder'in sözlerini tutacaklarına inanıyorum ve her şey düzelecek.

Hetty:

— Ben o kadar emin olamıyorum, dedi. İçtenliğimize inandınız mı şimdi doktor?

— Evet.

— Öyleyse sizi fazla rahatsız etmeyelim. Gel George, yapacak işlerimiz var.

King ayağa kalktı ve kadını selâmladı. Karı-koca merdivenden çıkarken o da taraçaya döndü.

Lucille ile Quentin hâlâ bahçedeydiler. Joyce ve Grafton da onlara katılmışlardı. Ne konuştuklarını merak ediyordu. Quentin doğru söylediye, acaba diğer kurbanlar da mı ufak suçlardan dolayı para ödüyorlardı?... Bisphamların hikâyesinde şüpheyi gerektiren hiç bir nokta yoktu.

Birden gençlerin kavga ettiklerini fark etti. Joyce ile Lucille ayrılarak kayalığa doğru gittiler. Adamlar ise eve geliyorlardı.

King, gençlerin işine karışmak istemiyordu. Gidip Aked'le konuşmaya karar verdi. Her halde odasında olacaktı. Merdivenin kalın halıları doktorun ayak seslerini boğuyordu. King sahanlığa çıkınca, şaşırarak durakladı. George Bispham, Hodder'in kapısında nöbet bekliyor, Hetty ise o sırada içeri giriyordu. Doktor içinden küfür savurdu ve geri çekildi.

Kadının gülüşüne mi aldanmıştı? Anlattıkları

hikâye dikkati üzerlerinden atmak için miydi? Ne yapıyorlardı acaba?

Doktor düşünürken, holde kızgın sesler duyuldu. Geri döndü.

Quentin, Grafton'a şiddetli bir yumruk salladı ve rakibini yere yuvarladı.

King koşarak aşağı indi.

— Ne yapıyorsunuz? diye bağırdı.

Aktör, hiddetle doktora bakarak cevap verdi:

— Hoşuma gitmeyen bir şey söyledi!

Sonra dışarı çıktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GRAFTON bayılmıştı. King eğilerek adamı muayene etti. Ağır bir şok değilse de, yardım etmek gerekliydi. Grafton az sonra gözlerini açtı ve zorlukla doğruldu.

— Ne oldu bana diye homurdandı. Evet... Hatırlıyorum. Nereye gitti o hayvan?

— Dışarı çıktı. Neden kavga ettiniz?

— Sizi ilgilendirmez.

— Belki de şu mahut..

Grafton ayağa kalktı. Kızgınlıktan kıpkırmızı olmuştu.

— Siz burada ne yapıyorsunuz?

King alaycı bir tavırla gülümsedi:

— Ben barış perisiyim, dedi.

— Öyleyse benim etrafımda dolaşmayın. İşlerim de sizi ilgilendirmez.

— Karışmaya da niyetim yok.. Gerekmediği sü-

rece tabii.. Bayan Wyndham ile Hodder'e neden inanmıyorsunuz?

— Siz, neden bahsediyorsunuz?

— Genellikle susarım. Fakat burada önemli bir şey olursa polise haber vermek zorundayım.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Geçen geceki niyetinizi anlatmak zorunda kalacağım.. Ve size bu evi neden yakmak istediğinizi soracaklar.

Grafton şaşırmıştı.

— Ben bir şey yapmadım, diye kekeledi. İspat edemezsiniz.

King kısaca:

— Sizi gördüm, dedi.

Ve adamı orada bırakarak uzaklaştı. Bu ihtarı işe yarayabilirdi belki. Koridorda Bisphamları göremedi. Aşağıdaki kavgadan dolayı planlarından vazgeçmiş olacaktı. King, ev sahibinin odası önünde durdu, kapıyı dinledi. Ses gelmeyince kapıyı aralayarak içeri baktı. Kimse yoktu ve her şey yerli yerindeydi.

Atelyenin kapısına giderek vurdu, sonra içeri girdi. Hodder tezgâhın üzerine eğilmişti. Kaşlarını çatarak geri döndü, fakat doktoru görünce gülümsedi. King:

— Rahatsız edeceğimden dolayı özür dilerim, fakat sizinle konuşmam gerekli.

— Pekâlâ.

Hodder elektrikli kaynak aletini prizden çekti ve yaklaştı...

— Sizi fazla meşgul etmeyeceğim. Sadece ortalığı karıştırdığınızı bildirmek istiyorum. Misafirle-

rinizin, terbiyeli bir köpek gibi, istediklerinizi yapacaklarını mı sanıyorsunuz? Onlar da tedbirlerini alacaklar..

— Ne gibi?

— Bilmiyorum... Fakat sizin için ağır tedbirler olacaktır. Bu işten vazgeçmeniz için uğraşacağım.

Hodder kurnazca gülümsedi.

— Deneyin, doktor!

King elinden geleni yaptı. Tartıştı, yalvardı, komplıman yaptı.. Hatta kızarak bağırdı.. Sonuç değişmedi. Hodder daima kafasını sallıyor ve doktora hak veriyordu. Sonunda konuştu:

— Düşünceleriniz güzel... Fakat görüş açımız değişik, doktor.

King birden:

— Toprağa gömülünce ne düşünce, ne de görüş açısı kalacak, diye çıkıştı. Dün akşamki olayı yaratan daha da atak davranabilir.

— Tedbirlerim tamam, doktor. Grafton'du değil mi?

— Onun olduğunu nasıl iddia edebiliyorsunuz?

— Gayesi belliydi: Kolumun altında bir paketle yangın merdiveninden inmemi bekleyecekti. Bayan Feather dışarı çıktığınızı söyleyince suçluyu tahmin ettiğinizi ve gideceği yeri bildiğinizi anladım.

— Kendinizden çok emin görünüyorsunuz! Alarm zilleriniz bile çalışmadı oysaki...

— Çünkü, eve birisi girmek istediğinde çalışır ziller.

— Anlıyorum. Grafton olduğunu nasıl anladınız?

— Misafirlerimin çoğu bir tek delil elde etmek istiyor ve üstelik dün akşam durum karıştığı için de beklemeyi uygun görüyorlardı. Bir tanesi, tüm delilleri elde etmek için harekete geçebilirdi... Bu da Grafton'dan başkası olamaz!

— Neden?

— Çünkü aynı delillerle şantaj yapacak yetenekleri vardır da ondan...

— Ah! Hiç düşünmemiştim bunu..

Louis Hodder kurnazca:

— Siz onu tanımazsınız, doktor, dedi.

— Doğru. Zaten ben de hoşlanmıyordum. Kundak olayını polise haber verebileceğimi söyledim kendisine.. Gerekince tabii...

— Gerekeceğini sanmıyorum.

— Daha bitmedi: Philippe Quentin, Grafton'u nakavt etti..

— Bravo Philippe! Payını biraz daha azaltacağım.

Bu acayip adamla konuşmak gerçekten boşuna idi.

— Joyce'un, aralık ayına kadar, düşüncesini değiştireceğini sanıyor musunuz?

— Evet.

— Planınızı bu sebeple mi değiştirmediniz?

— Hemen hemen.. Fakat yine de benimkinden farklı görüştesiniz.

— Öyleyse şunu söyleyeyim size: Joyce'un, kendisinin olmayan bir parayı kabul edeceğine inanıyorsanız, kafanız işlemiyor demektir. Bu konuda

da aynı düşüncede olacağınızı ben sanmıyorum.

King dışarı çıktı. Yenildiğini kabullenerek...

Boulderclough'daki hava değişmeden gün tamamlandı.

Öğleden sonra, Louis Hodder misafirleriyle tekrar tekrar konuşarak, hepsine, paylarına düşen miktarları bildirmişti. Mektuplar yazılmış, Londra ile telefon görüşmeleri yapılmıştı. Herkes parayı ödemeye hazırlanıyordu.

King, öğleden sonrayı uyuklayarak geçirdi. Aslında misafirlerin tutumunu inceliyor ve düşünüyordu. Hava gittikçe gerginleşiyordu. Hodder aptal değildi... Yangını çıkaranı bulması zekâsını ispat ediyordu.. Fakat yine de... Önceleri, polisin işe karışacağından çekinerek, kimsenin Hodder'i öldürmeyeceğini sanıyordu. Şimdi ise, hepsini de aşağı yukarı tanıdığı için, fikrini değiştirmişti.

Özellikle Henry Aked'den korkuyordu. Hafif adımlarla gezinen bu adamdan hesaplı hareketler beklenebilirdi.

Ya Maurice Grafton?... Holde oturmuş, kimseyle konuşmuyor, ağrıyan çenesini parmakları ile sık sık yokluyordu. King, Hodder'in bu şık adam hakkındaki yargısının doğruluğunu kabul ediyordu. Bu ahlâksız adam, başarısız kalan ilk girişimine rağmen, ortalığı tekrar karıştırabilirdi.

Lucille ise suratını asıyordu. Zira Philippe, Joyce'u gezmeye götürmüştü. King, bu kadının kızgınlıkla her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. Aynı düşünceyi Quentin için de söyleyebilirdi. Birkaç saat önce, kendisine hâkim olamadığını göstermişti. Doktor, aktöre karşı sempati duymasına rağmen, genç

adamın Hodder'i sakat ayağına benzettiğini unutmuyordu... Adam bu ayağını kestirecekti!

George ve Hetty Bispham sabahkinden daha rahat durumdaydılar. Alçak sesle konuşuyorlar, arada sırada King'e bakıyorlardı. Ne düşünüyorlardı acaba? Hodder'in adasında ne yapmak istiyorlardı ve neden şimdi sakin duruyorlardı? Bayan Bispham'ın o güzel gülüşü gerçek miydi?

Çay vaktinden sonra, King, Bayan Feather'le kayalığa kadar yürüdü. O kadar düşünceliydi ki, havanın ve manzaranın güzelliğiyle ilgilenmedi bile. Sekreteri de kendisi gibi düşünüyordu: Bispham'lar zararsızdı.. Grafton ile Aked'den her şey beklenirdi. Quentin içten, Lucille Brodell ise sinsî idi. Hodder hakkındaki düşüncesiye değişmemişti hâlâ.

King sordu:

— Pekâlâ Bisphamlar Hodder'in odasında ne aradılar?

— Bilmiyorum.. Söylediğimize göre vakitleri olmamış. Bence hiç düşünceye değmez.

King kadına bir sigara uzattı, kendisi de bir kayaya oturarak piposunu içmeye koyuldu.

Az sonra bir mırıltı duyuldu. İlerden Lucille Brodell, hırpanî kılıklı, aptal suratlı bir adamla konuşarak geliyordu.

— Böyle şık bir kadın için oldukça garip bir arkadaş!

Lucille, King ile sekreterini görünce adama uzaklaşması için işaret etti. Adam çalılıkların arasında kaybolunca genç kadın onlara yaklaştı.

— Sizi bulduğuma çok sevindim, dedi. Şu di-

Ş A N T A J

lenciden bir türlü kurtulamadım. Biraz da korkuyordum.

King hafif alaylı bir tarzla:

— Zaten belli oluyordu dedi. Sizi Boulderclough'a kadar götürelim.

Yolda yürürken King, kadını göz ucuyla süzüyordu.

— Hodder ile görüşmeniz inşallah hayırlı olmuştur, dedi.

Pek hayırlı değildi.

— Bundan sonra sizden bir şey istemeyecek. Bayan Wyndham da paranızı geri verecek. Yoksa siz de onların sözüne inanmıyor musunuz?

— Evet. İnanmıyorum... Daha doğrusu sizin sözlerinize inanmıyorum, doktor. Bu sözlerin doğru olduğunu söylediniz. Buna rağmen durum hoşuma gitmiyor.

— Size yardım edebilir miyim?

— Çok nazıksınız... Fakat sanmıyorum. Zaten bu durum da pek uzun sürmeyecek.

— Doğru... Fakat, birisi ölçüsüz bir harekette bulunmazsa...

HODDER kokteylini içerken King'e alaylı bir tavırla baktı.

— Beni aldatmaya çalışmıyorsunuz ya doktor?

— Hayır... Sözlerime önem vermezseniz burada kalmamın hiç bir yararı olmayacak.

— Vermez olur muyuz; size güvenim sonsuzdur ve bizi bırakıp giderseniz çok üzüleceğiz...

S A N T A J

King etrafına baktı. Holde kimse yoktu. Misafirler yemek için hazırlanıyorlardı. Yalnızlığı fırsat bilip, son bir atak daha yaptı.

— Öyleyse biraz üzüleceksiniz. Zira yarın sabah gidiyorum.

— Çok kötü. İklim mi dokundu?

— Hayır.

— Yine de gitmek istiyorsunuz, öyle mi?

— Evet. Ben sizin koruyucunuz değilim; üstelik, olanlardan ya da olacıklardan sorumlu da sayılamam.

— Olayların, siz gittikten sonra olmasını arzu ediyorsunuz demek.

— Bana ne. Ne zaman olursa olsun!

— Doğru. Fakat yine de yangından sonraki yardımınız için minnettarım.

— Beni kararımdan caydırmaya çalışmayın...

— Görüyorum ki kararınız kesin. Joyce'a haber verdiniz mi? Kızcağız çok üzülecek.

— Beni yumuşatmaya da çalışmayın, rica ederim.

— Sizi davet eden o oldu... Fakat, bu kötü haberi kendisine söylemekten çekiniyorsanız, bu görevi ben üzerime alırım. Hiç olmazsa kızın hayal kırıklığına uğradığını görmemiş olursunuz.

— Pekâlâ kazandınız! Fakat Allah aşkına, neden akıllı bir adam gibi hareket etmiyorsunuz?

— Çünkü akıllı değilim. Fakat bazen akıllanıyorum... Bakın yeni buluşuma: Yeni bir ağızlık. Tütününü sonuna kadar içiyorsunuz, sonra kendi kendine sönüyor. Tütünden de tasarruf oluyor. (ceple-

S A N T A J

rini araştırdıktan sonra) Ah, galiba tezgâhın üzerinde bıraktım. Gidip alayım.

King:

— Ben zaten giyinmeye gidiyorum, dedi. Size merdiven çıkmak iyi gelmiyor. Ben alıp getiririm.

King doğruca atelyeye gitti. Kendisini çok zayıf buluyordu: Hodder, blöfünü yutmamıştı.. Hetty Bispham onu aldatmıştı. Lucille Brodell bir şeytanlık düşünüyor..... Ve kendisi, doktor King, ne yapacağını bilmiyordu.

Kapıyı açtı... Durakladı. Işık yanıyordu ve Philippe Quentin raflara kitapları yerleştiriyordu.

— Hey! dedi. Bir şey mi arıyorsunuz?

Aktör ters ters baktı.

— Kitaplardan hoşlanırım da..

— Kitapların arkasında bir şey bulamayacaksınız. Bu odayı daha önce de aradılar.

— Ben sadece kitaplara bakıyordum...

— Evet, evet. Ben de sizin yerinizde olsaydım öyle yapardım. Fakat yakalanmamaya dikkat edin!

King kapıyı kapattı, ilerledi ve devam etti..

— Mademki yalnızız söyleyeyim. Bayan Wyndham bana hikâyenizi anlattı.

Philippe acı bir sesle:

— Bir kadın sır saklayamaz, dedi.

— Onu, kimseye söylememesi için uyardınız mı?

— Hayır, benim kimseye söylemeyeceğimi biliyordu. Bu karışık durumu aydınlatacağımı da biliyor.

— Oğlum. Aptalca hareket etme. Kız çok iyi bir şey yaptı.

der eğlenceli fıkralar anlattı. Hetty Bispham sürekli gülümsedi; kocası ise daha neşeliydi. Quentin, stüdyodaki anılarını anlattı. Lucille her zamanki gibi şıktı; Aked ise gürültülü bir şekilde gülüyordu.

Maurice Grafton da çenesinin ağrısını unutarak, Joyce'la ilgilendi. Genç kız ise vâsisinin neşelendiğini gördükçe memnun oluyordu.

Bu neşeli grupta somurtan bir kişi vardı: Frank King... Etrafı dinliyor, az konuşuyor ve bu neşeli durumun, neyin belirtisi olabileceğini düşünüyordu. Yine karanlık bazı işler çevrileceğe benzerdi. Bayan Feather'e baktı. Hodder'in bir şakasına gülüyordu o...

Kadın patronuna eğilerek mırıldandı:

— Her şey düzelecek, doktor.

— Öyle mi sanıyorsunuz? Ben emin değilim.

KING endişe içinde yatağa yattı. Fakat hemen derin bir uykuya daldı. Birisinin kapıyı vurduğunu duyunca uyandı. Sabah olmuş, pencerelerden güneş ışığı giriyordu. Her halde Dan Halliday çayını getirmişti.

Gelen, gerçekten de Daniel'di. Fakat taranmamış, tıraş olmamış, üstünde eski bir ropdöşambrla içeri girmişti: Endişeli bir hali vardı. Titrek bir sesle:

— İlkönce size haber vermeyi daha doğru buldum, doktor. Beyefendiye ancak siz söyleyebilirsiniz.

— Neyi?...

— Bir hırsızlık olayı... Patronun birçok değerli eşyası çalınmış.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KİNG SAATINA baktı, hemen kalkarak sor-
du:

— Hırsızlığı nasıl anladınız? Daha vakit erken.
Bir ses mi duydunuz?

— Hayır efendim. Duymadım. Ocağı doldurmak
için daima erken kalkarım. Holden geçerken, bir
vitrinin açılmış olduğunu ve içinin boşaltıldığını
fark ettim. Bütün camekânlar aynen boşalmış du-
rumdaydı. Hemen size geldim.

— Kapılara, pencerelere dikkat ettiniz mi?

— Hayır efendim.

— Peki. Kimseye haber vermeden çevreye bir
göz atalım.

Sessizce aşağı indiler. Daniel boş vitrinleri gös-
terdi. Kilitleri zorlanmış ve içindekiler alınmıştı.
King pahalı bibloları, sanat eserlerini hatırladı. Tü-
mü de yok olmuştu.

Kilitleri inceledi. Hepsi de zorlanmasına rağ-

Ş A N T A J

men kırılmamıştı. Kapı ve pencerelere baktılar; kapalıydı onlar da.

Dan:

— Hiç bir şey anlamadım.

— Ben de.

— Daha çok, zillerin çalmasıya şaşırdım. Patron onları daima kurardı. Kimse içeri girmemiş sanırım.

— Boş odalara bir göz atalım...

Onlarda da hiç bir zorlama izi yoktu.

Dan:

— Öyleyse bu işi içerdekilerden birisi yaptı, doktor bey. Her yeri aramalıyız.

— Hemen karar vermemek gerekir. Ben Bay Hodder'e haber vermeye gidiyorum. Kendisine bir bardak çay götürürüm.

— Güzel bir fikir... Ben bir tepsi hazırlarım.

Mutfağa yöneldiler.. Sonra King ev sahibini uyandırmaya gitti. Kapıyı vurduğu zaman Hodder:

— Bir dakika... dedi. Az sonra: Girebilirsiniz, diye ekledi.

Odaya güneş dolmuştu; merdivenin bulunduğu pencere ardına kadar açıldı.

Hodder doktoru görünce sıçradı:

— Ne oldu doktor?

Yüzü yavaş yavaş morarıyordu.

King, tepsiyi yatağın yanındaki küçük masaya koydu ve Hodder'in yatağına ilişti.

— Yeni bir olay, dedi. Yalnız heyecanlanmayın. Bana bir bardak çay koyar mısınız?

King'in sükûnetle konuşması, Hodder'i yatıştır-

mişti. Çayı koyarken eli hafifçe titredi, fakat biraz sonra kendisine geldi.

— Buraya kadar bizzat gelmeniz büyük nezaket...

Yüzü eski halini almıştı; gülümsedi.

— Gitmek istediğinizi düşündüm de. Neyse, anlatın... sizi dinliyorum.

King durumu açıkladı. Hodder çayını bitirdi, bardağı tekrar doldurdu ve:

— Çok sıkıcı, dedi.

— Gerçekten öyle. Polise haber verecek misiniz?

— Bu durumda çok zor... Misafirlerimden biri yapmış olacak.

— Hemen karar vermeyin. Bu pencere gece de açık mıydı?

— Daima açıktır; fakat bunu düşünmeyin. Zil tertibatı kurulmuştu. Kontağı kesmek için sizi kapıda beklettim.

— Yani, yukardan birisi inerek vitrinleri boşalttı ve odasına taşıdı, öyle mi?

— Hayır, öyle yapmadı. Önceki akşam, sizi büyük kapıdan çıkarken gördüler. Kapıyı içerden açınca ziller çalmıyordu. Aynı usulü Grafton servis kapısında denemişti. Belli bir saatta içerdeki kimse, dışardakine kapıyı açtı, eşyaları onunla gönderdikten sonra tekrar kapıyı kapattı.

King itiraf etti:

— Bana ders vermeniz gerekiyor doğrusu... Başka birinin geleceğini düşünemedim. Devam edin. Bu işi yapanın adını da bildiğinize eminim.

— Ben de hemen hemen tahmin ettim. Bu in-

sanları uzun bir süreden beri tanıdığımı bilebilirsiniz. Şimdilik özür dilerim. Giyinmeme izin verin. Kaybımın ne kadar olduğunu anlamaya çalışacağım. Mamafih, bu kaybımı giderebileceğimi sanıyorum.

— Nasıl yapacaksınız bu işi?

— Planımı beğenmeyeceksiniz, doktor. Şimdi size söylemesem daha iyi olacak.

King odasına dönerken düşünüyordu. Hodder, dinamitle oynadığının farkında değildi. Bütün bu insanların kafasında tehlikeli düşünceler vardı. Birden, Lucille Brodell'in tepede konuştuğu hırpanî kıklıklı adamı hatırladı. Kadın, bu adamla işbirliği yapmış olabilir miydi?

KAHVALTIDA hırsızlıktan hiç söz açılmadı. Kimsenin bu işten haberi yoktu anlaşılan. King, Hodder'i inceliyordu.

Herkes yemeğini bitirince, ev sahibi kalkarak, yeni bir haber vereceğini söyledi.

Misafirleri hole götürdü, boş vitrinleri gösterdi; kapı ve pencerelerin kapalı olduğunu işaret ettikten sonra acı acı gülümsedi:

— Meğerse evimde bir yılan barındırıyordum.

Bir an herkes sustu. Sonra Aked gülmeye başladı:

— Hak. Hak... Yani suçlu aramızdan birisi mi?

— Eminim.

Grafton:

— Neden polisi çağırılmıyorsunuz?

— Çünkü eşyalarımızı bulamazlar.

Quentin, vitrinlere yaklaşırken homurdandı:

— Hırsız buradaysa eğer, odalarımızı neden araştırmıyorsunuz?

Hetty titrek bir sesle:

— Hem de hemen şimdi aramalısınız, dedi. Suçlanmaktan hiç hoşlanmam...

Hodder:

— Bir dakika, dedi. Suçlamıyorum sizi, zira bu işi hazırlayanı biliyorum... (Bayan Brodell'e dönerek) Değil mi, şekerim?

Genç kadın ciddî bir tavırla:

— Düşüncelerinizi anlayamıyorum, dedi.

— Pek zor değil. Aranızdan birisi ve sadece bir tek kişi bir sürü hırsızla ilgiliydi; çalınan eşyadan kurtulmanın çaresini hemen bulabilir.

Lucille öfkeyle bağırdı:

— Siz delisiniz!

— Eşyalarımı geri vermenizi istiyorum.

— Ben alsaydım zaten geri vermezdim. O adamı arayın!

— Hiç işe yaramaz. Belki de Londra'ya varmış tır bile. Ya da kuzeye giden yoldadır ve bir telefon geri döndürmeye yeterlidir.

— Elinizde delil olmadığı halde suçlamada bulunuyorsunuz.

Hodder yeni icadına bir sigara koydu.

— Cevabınızın böyle olacağından korkuyordum. Elimde delil olmadığını kabul ederim. Fakat benim durumum, yaramaz öğrenciyi bulamayınca

bütün sınıfı cezalandıran bir öğretmeninin durumuna benziyor.

King öfkelenmeye başlıyordu. Hodder tekrar para isteyecekti.

— Yine başladın mı? diye mırıldandı.

— Çıkarımı düşünmem gerekir doktor... Çalışan eşyanın değeri aşağı yukarı beş bin lira kadar ve bu miktarı kaybetmek istemem.

— Hiç olmazsa düşüncenizi kaybetmeyin.

— Görüşlerimiz yine ayrılıyor. Belki günün birinde haklı olduğunuzu kabul ettireceksiniz. Fakat şimdilik...

Misafirlere döndü ve sert bir sesle:

— İyiniyetimi kötüye kullanıyorsunuz, dedi. Ben aptal değilim. İki üç gün içinde eşyalarımı geri vermezseniz her birinizden biner lira daha alacağım.

Kimsenin cevap vermesine meydan bırakmadan merdivene doğru yürüdü.

King, Hodder'in Lucille'i suçlayarak, kıza karşı antipati doğurduğunu düşünüyordu. Şimdi herkes beş bin liradan genç kadını sorumlu tutacaktı.

Bazı misafirler holden çıktılar. King piposunu tam doldurmuştu ki ansızın boğuk bir ses işitti.

— Hodder'in sesi, diye mırıldandı.

Bayan Feather:

— Aked'inki de işitiliyor, dedi.

Köşede bir mektup yazan Quentin ayağa kalktı ve merdivene doğru yürüdü. Pencereden dışarıyı seyreden Grafton da biraz tereddütten sonra aktörü izledi; King hepsinden çabuk davranmıştı...

Hodder'in kapısının önünde durdular.

Hodder;

— Bırakın beni, diyordu. Yoksa paranızı...

Aked cevap veriyordu;

— Bir kuruş bile ödemem. Ben defterimi istiyorum, vermezseniz kolunuzu kıracağım.

— Yapamazsınız, polise... Ah...

İmdat!.. İmdat!..

King kapıyı hırsla itti. Aked odanın ortasında Hodder'in kolunu kıvırıyordu. Ev sahibinin yüzü morarmıştı. Doktor bağırdı:

— Aked durun! Yoksa adamı öldürmekten asırlırsınız.

O sırada Hodder bayılmıştı. Grafton sarardı ve bağırdı:

— Deli herif! Eğer onu öldürdüysen hepimiz hapsi boylarız.

Aked'e bir tokat attı. Tüccar şaşalamıştı:

— Bilmiyordum, düşünemedim...

King, çömelmiş Hodder'i muayene ediyordu. Quentin eğilerek;

— Kurtarabilecek misiniz doktor? diye sordu. Öldü mü?

— Hayır, yaşıyor. Fakat kurtulabilir mi bilmiyorum. Siz bayan Wyndham'a söyleyin. Doktor Bolton'a haber versin. Bolton gelene kadar yaşarsa kurtulur.

EVDE derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Tommy Bolton ve Joyce hastanın yanındaydılar;

misafirler holde bekliyorlardı.

Aked bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Saçları darmadağındı. Kapının yanında oturan King'e yaklaştı ve sordu:

— Yaşayacak mı?

— Bilmiyorum. Eğer ölürse suç sizindir.

— Aptalca hareket ettim. Fakat sabrım tükenmişti... Bir adam tutarak, kasamdaki ufak cep defterimi çaldırdı. Bu defterin polisin eline geçmemesi için on yıldır para ödüyorum. Zira içinde vergi kaçırdığıma dair deliller vardı.

— On yıl mı oldu?

— Evet. Fakat vergiler çok fazlaydı. Hesap vermek gerekiyordu. Başka suçlarım da oldu.

— O halde kendiniz düşünün. Hodder bu defteri geri verecekti. Bayan Wyndham da paranızı ödeyecekti. Neden zorla işi halletmeye uğraştınız?

— On yıldır şantajla uğraşmanın ne olduğunu bilmiyorsunuz. Zaten anlayamazsınız da... Nefret ediyorum Hodder'den. Ölürken bile acı çekmesini diliyorum. Belki bekleseydim artık para istemeyecek ve karnemi geri verecekti... Fakat o çok kurnazdır. Benim istediğim; defteri şimdi alıp, onu ele vermektir. Bu suretle hayatını lüks içinde tamamlayamayacak, hapiste çürüyecekti. Fakat kalbinin çok zayıf olduğunu düşünmedim.

— Hodder ölürse, kaçakçılık yerine adam öldürmekten hesap vereceksiniz.

— Bu meseleyi kapatamaz mıyız?

— Grafton ile Quentin olayı gördüler. Hodder ölüp, sırları polisin eline geçerse, sizi ele vereceklerdir.

— Hakkınız var...

Aked tekrar gezinmeye başladı. King diğer misafirlere baktı, hepsi de konuşmadan bekliyorlardı. Hodder haklıydı. Ondan nefret ediyorlar, fakat ölümünü de istemiyorlardı. Doktor Bolton'un tekrar dönmesine kadar geçen süre, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Tommy'nin yüzü çok ciddiydi.

— Kendine geldi, dedi. Kalbi çok zayıf, fakat bu seferlik kurtulacağını sanıyorum.

Herkes derin bir nefes aldı. Bolton etrafına baktı.

— Başka bir kriz daha geçirirse ölebilir. O takdirde polise haber vereceğim. Şimdilik yatıştırıcı bir ilâç verdim. Umarım, dinlenirken kendisini rahatsız etmezsiniz.

King:

— Sizi otomobilinize kadar götürüyüm, dedi.

Teras'a çıktıkları zaman; Bolton:

— Yüzde elli yaşama şansı var. Öldürmek mi istediler?

— Hayır.

— Joyce'a sormak istemedim. Burada neler oluyor?

King kısaca durumu anlattı... Sonra ekledi:

— Hodder katır gibi inatçı... Önceleri korkuyordum. Herkes ondan nefret ediyor. Fakat şimdi biraz rahatladım. Artık onu kolaylıkla öldüremeyeceklerini anladılar. Siz onu bu işten vazgeçirirseniz her şey yoluna girecek.

— Çok güzel... Ben de onu hastaneye götürmeyi ya da yanına iki hastabakıcı vermeyi düşün-

müştüm. Fakat kabul etmez. Mademki onu öldüremeyecekler, burada kalması daha iyi olur... Joyce'a yapılacak şeyleri anlattım. Fakat odada fazla kalmasın. Hodder'in uykuya ihtiyacı var. Akşama yine geleceğim.

Teşekkür ederiz, güle güle.

HAVA güzeldi. Fakat, kimse dışarı çıkmak istemiyordu, hepsi de sessizce içeride oturuyorlardı.

King arada sırada yukarı çıkıyordu. Joyce, Hodder'in başı ucundan ayrılmıyordu. Ev sahibi derin bir uykuya dalmıştı.

King:

— Nabzına baktınız mı? diye sordu.

— Uyandırmaktan korktum.

Doktor, parmağını Hodder'in bileğine koydu.

— Normal atıyor... Haydi evlâdım. Saatlardır buradasın, biraz çıkıp hava al.

— Uyanmasını bekliyorum.

— Bolton uyanmamasına dikkat etmemizi söyledi.

— Burada kalmayı tercih ediyorum doktor; Aked, Lou'yu öldürmek mi istedi?

— Hayır, yalnızca defterini almak istiyordu. Siz aşağı inin, misafirlerin Bay Hodder'in iyileşmesini istediklerini anlayınca rahatlırsınız. İsterseniz siz gelene kadar burada kalabilirim.

— Pekâlâ, doktor. Teşekkür ederim.

— Bayan Feather'i buraya yollayın... Siz de,

Philippe Quentin'i alıp gezintiye çıkın. Hava çok güzel.

Genç kız hafifçe kızardı ve kapıyı kapattı.

Bayan Feather elinde kâğıt kalem içeri girdi. O da misafirlerin korktuğunu anlamıştı.

— Ben size söylememiş miydim? Bu adamlar Hodder'e bir şey yapamazlar.

— Ben de öyle düşünmeye başladım. Maurice Grafton dışında ötekilerin hepsinin sırlarını öğrendik, değil mi?

— Evet. Quentin adam öldürmüş; Bispham'ın iki karısı var; Aked vergi kaçırmış. Ya Lucille Bro-dell?

— Hodder onun hırsızları tanıdığını söyledi. Çalınmış eşyayı kaçırıp saklayabiliyormuş. Kuyumcu dükkânını belki de bu işler için kullanıyordur.

— Grafton ne yapmış?

— Bilmiyorum... Ötekiler hakkında biraz not alalım.

King, alçak sesle yarım saat kadar konuştu. Bayan Feather de not aldı ve sonra dışarı çıktı.

Joyce geri döndüğünde daha sakindi, gözleri parlıyordu.

— Memnun görünüyorsunuz küçük hanım.

— Evet. Hakkınız varmış. Kimse Lou'nun ölmesini istemiyor.

O sırada Hodder uyanmıştı. Genç kız yatağa yaklaştı.

— Kendinizi nasıl buluyorsunuz?

— Çok iyi, yemeğe ineceğim.

— Olmaz!

— Peki, beni doktorla yalnız bırakır mısınız?

Hayatımı kurtardığı için teşekkür etmek istiyorum.

Joyce çıktı, King yaklaştı.

— Gerçekten iyi misiniz?

— Evet. Size...

— Bundan hiç söz etmeyelim. O sırada oralarda bulunuyordum o kadar.

— Bolton bana yaptıklarınızı anlattı. Çok alçak gönüllüsünüz.

Hodder oturmak için doğruldu, fakat King onu engelledi.

— Kımıldamayın!

— Doktor, size alarm zilinin düğmesini göstermek istiyorum.

— Neden gerekti bu?

— Kendimi koruyamayacağımı anladım. Yeni olaylar çıkabilir. Bu aletleri kullanmayı bilen başka birinin de bulunmasını uygun buldum.

King, gülümsedi; kendisi teklikenin uzaklaştığını düşünürken, bu adam yeni tehlikelerden söz ediyordu.

— Pekâlâ, dedi. Pek yararlı olabileceğimi sanmıyorum ama, bir sır olarak saklarım.

— Tabii; şu haliya basmadan yatağa oturun, yoksa ziller çalar. Başınızın üstündeki tahta oymalara dikkatle bakın şimdi. Sanki süs gibi duran dört düğmeyi görüyor musunuz? Soldan üçüncü düğmeye basın, sola çevirin ve bırakın. Bu durumda kurulmuş olur. Durdurmak için de aynı düğmeye basıp sağa çevirmek yeterlidir.

— Harikulâde! Bu sistemi siz mi buldunuz?

— Evet. Joyce'a açmak istemedim konuyu. O

kadar saf ki istemeden başkalarına söyleyebilir. Demek istediğimi anladınız değil mi?

— Evet.

ONUNCU BÖLÜM

YEMEKTEN önce holde toplanan misafirler neşeyle kokteyllerini içiyorlardı. King, Hodder'in iyi olduğunu söyledikten sonra kadehini yuvarladı. İçkişini ilk olarak zevkle içiyordu. Hatta bunu bir ikincisi daha izledi.

Holiday, tam yemeğin hazır olduğunu bildiriyordu ki telefon çaldı. Uşak ahizeyi aldı; Scarsdale 303... Evet... Anlamıyorum... Bir dakika...

King'e dönerek;

— Siz bakar mısınız? dedi. Patrona bir telgraf var, fakat işitemiyorum. Her halde hatlar karışıyor.

— Telefonun ucundaki ses;

— Londra'dan bir telgraf var, diyordu.

King, ufak masanın üzerindeki bloknota yazarken;

— Londra'dan, diye tekrar etti.

— Louis Hodder, Scarsdale 303. okuyorum «Ara-

banın tekerleği kırıldı.» Hepsi bu kadar. İmza Dickson.

— Postacı ile yollayalım mı, efendim?

— Evet, teşekkür ederim.

King kâğıdı kopararak Daniel'e uzattı.

— Belki önemlidir. Bunu hemen Bay Hodder'e götürür müsünüz?

— Peki efendim. Yalnız çorbanın sofraya konduğunu söylemek istiyorum. Birazdan soğuyacak.

Yemekten az sonra Doktor Bolder geldi. Hastanın yanında fazla kalmadı. Joyce ile beraber aşağı inerken;

— Bu gece onu beklemeyin, diyordu. Uyku ilâcı onu yarına kadar uyutur.

— Emin misiniz?

— Gayet tabii. Fakat kimse rahatsız etmemeli onu. Yanına da bir iğne bıraktım, gerektiği takdirde...

Herkesin keyfi yerindeydi. Aked; Grafton ise Quentin'i affetmiş gözüküyordu. Kimse Lucille'e hırsızlıktan konu açmıyor. Bisphamlar söze karışıyorlar, Joyce ise ev sahibeliği görevini kusursuzca yerine getiriyordu.

Daniel Holliday saat 10'a doğru geldi ve bir isteklerinin olup olmadığını sordu, sonra gidip eski duvar saatını kurdu. Joyce onun bu hareketini görünce;

— Beyefendiden izin aldınız mı? dedi.

— Evet Bayan.

— İyi öyleyse, kimsenin dokunmasına izin vermezdi de.

— Beyefendi durmasını istemiyor. Hasta oldu

Ş A N T A J

ğu sürece benim kurmamı emretti. Neden bilmiyorum; iyi de ayar edilmemiş.

King;

— Biraz geç kalıyor, dedi. Telgrafı verdiniz mi?

— Kendisi uyuyordu efendim, bayana verdim.

Joyce;

— Ona göstermedim, dedi. Masanın üzerine koydum. Bolton gelince de unuttum orada. Gidip söyleyelim mi?

— Hayır, rahatsız etmeyin.

Az sonra herkes çekildi. King, hastanın odası önünde durdu, ev sahibinin uyuduğuna emin olduktan sonra kendi odasına girdi, soyundu. Bir süre okuduktan sonra da uyudu.

Birden sıçrayarak uyandı. Bütün evin içi çınılıyordu. Sesi tanıyınca fırladı yerinden. Hodder'in odasındaki zillerdi çalan. Koridora çıktı. Hodder'in oda kapısı aralıktı ve içerde ışık yanıyordu; biraz sonra ziller de sustu.

Odaya girdi. Hodder, yatağında oturmuş sık sık soluk alıyor, başucunda ayakta duran Lucille Brodell'e bakıyordu. Yüzü yine morarmıştı, yastığına düşerken;

— Aptal, diye mırıldandı.

Lucille, King'e baktı:

— Böyle olacağını düşünemedim, diye kekeledi.

— Dışarı çıkın!

Kadın çıktı. Diğerleri koridorda toplanmışlardı. King onlara dağılmalarını işaret ederken;

— Sessizliğe ihtiyacı var, dedi.

Joyce;

— Ben girebilir miyim doktor, diye sordu?

— Şimdilik hayır. Hem bir yardımınız da dokunamaz.

— Bolton'a telefon edeyim mi?

— Yapacağım iğnenin sonucunu bekleyelim.

King geri döndü, az sonra iğneyi hastanın koluna yapmıştı. Adam çok zayıf görünüyordu. Nabızın atışı zor fark ediliyordu. Mırıltıyla soluyordu. Yüzü koyu mavi renkteydi. King, uzun zamandır doktorluk yapmıyordu. Genç meslektaşının bıraktığı ilâç yavaş yavaş etkisini göstermekteydi. Biraz sonra Hodder normale döndü.

King pijamasıyla üşüyordu, pencereyi kapadıktan sonra koridora çıktı. Grafton ile Quentin'i göremedi. Joyce atıldı:

— Nasıl doktor?

— Kendine geleceğini sanırım, şimdi girebilirsiniz. Ben giyinip gideceğim.

Genç kızın arkasından kapıyı kapayıp sert bir sesle;

— Sizler de artık uyumaya gidin lütfen, dedi. Lucille;

— Yaşayacağından emin misiniz?

— Hayır.

— Fakat isteyerek yapmamıştım ki. Bu Allah'ın belâsı zillerin çalacağını bilmiyordum, içeri...

— Ne için girmiştiniz?

— Anlayamazsınız.

King soğuk bir tavırla;

— Olabilir, dedi.

Kadın uzaklaşırken, Bayan Feather;

— Çok sert davrandınız, dedi.

— Hodder'i öldürecekti.

— İsteyerek yaptığını sanmıyorum. Zillerin bu gece kurulacağını kimse tahmin etmiyordu.

— Belki hiç bir şey anlamıyorum... Grafton ya da Quentin'i gördünüz mü?

— Hayır.

King, Philippe'in odasına gitti, kapıyı vurdu ve içeri girdi Aktör, yarı giyinik bir durumda ayak-kabıllarını giymekteydi, başını kaldırdı;

— Hodder nasıl?

— Fena değil. Neden merak ediyorsunuz?

— Neden etmeyeyim?

— Neler olduğunu öğrenmek istiyormuş gibi bir haliniz var da.

— Yeterli sayıda meraklısı vardır bunun. Her halde onları odaya sokmadınız.

Gözlerinde kurnaz bir pırıltı belirdi ve ekledi:

— Siz de çok heyecanlanmış görünüyorsunuz doktor.

King ayağa kalktı, pijaması açılmış, saçları dağınıktı.

— Evet, dedi. Fakat sizin çıkarlarınız için bo-yuna Hodder'in hayatını kurtarmaktan bıktım artık!

Quentin içten bir ifadeyle:

— Gerçekten müteşekkirim size. Gidip giyinse-niz... Üşümüştünüzdür...

King hayret etti. Aktör gerçekten de içtenlikle konuşuyordu. Dışarıya çıkarak Grafton'un odasına gitti.

Fakat odada kimse yoktu. Esrarlı bir şeyler oluyordu... Yatak bozulmuştu; başucundaki masada sigara izmaritleriyle dolu bir küllük bulunuyordu.

Ayakkabıları kalıplarıyla beraber bir iskemlenin üzerine konmuştu. Elbiseleriye ortada yoktu. Giyinip gitmiş olacaktı... Fakat nereye?

King, odasına dönerek giyindi. O akşam için bir şeyin olmayacağına inandığı için kendisini gülmünç buluyordu. Biraz da şaşırmıştı. Lucille ile Grafton bir işler çeviriyorlardı ve belki buna Quentin de dahildi. Fakat üçünün de Hodder'in iyileşmesini istedikleri kesindi.

Grafton'u aramaya karar verdi. Fakat önce Hodder'e uğradı. Joyce içerdeydi ve gittikçe iyiye doğru yaklaştığını söyledi.

— Sizi çağırmakla iyi etmişim, diye ekledi. Siz ne kadar müteşekkir olduğumu bilemezsiniz.

— Bırakalım bu konuyu... Ben kendi açımdan memnun değilim, zira görevim.

Durakladı; aşağıdan bir şarkının notalarını çalan bir zil sesi geliyordu.

— Nedir bu?

Joyce;

— Giriş kapısı, diye cevap verdi. Sabahın dörtünde kim gelebilir?

— Gidip bakayım.

King, aşağı inerken elektrikleri yaktı, kilidi açtı; Grafson'du.

— Bak şu işe! dedi. Gezmeye mi çıktınız?

— Evet. Uyuyamadım, yıldızları seyretmeye çıktım. Çıkarken de kapıyı aralık bırakmıştım. Fakat birisi kapatmış olacak.

King, adamın ayaklarındaki ince terlikleri fark etti.

— İnşallah ayaklarınız fazla ıslanmamıştır, dedi.

Sabahleyin, doktor Bolton'a olay anlatılırken doktorun konuşmasını ciddiyle dinlemişti. Yukarı çıkmadan önce, King ile taraçada bir süre dolaştılar.

— Ne düşünüyorsunuz? diye soruyordu.

King:

— Hiç bir şey. Her an değiştiriyorum düşüncemi.

— Beni de kuşkulandıran taraf bu ya! Belki Lucille Brodell, Aked ve Grafton, aynı şeyi düşünüyorlar; parayı ödemedi delilleri geri almak.

— Olabilir... Fakat Hodder böyle bir beyecana artık dayanamaz, iyileşene kadar başka bir yere götürmemiz şart. Ne yazık ki hastane sözünden de hiç hoşlanmıyor.

— Biliyorum... Fikrini değiştirmek imkânsız gibi. Yanına bir hastabakıcı koysak, gece yalnız kalmaz. Ben de rahatlarım.

— Bakalım kendisi ne diyecek...

Birlikte yukarı çıktılar. Hodder onları gülümseyerek karşıladı. Tommy muayenesini bitirince bir hastabakıcıya ihtiyacı olduğunu söyledi. Adam reddetti. Yeniden üsteleyince kabul etti. Fakat sadece geceleri gelebilecekti.

— Yemekten sonra getireceğim. Yine de gündüz için birisini kabul etmenizi istiyorum.

— Hiç gereği yok! Neden korkuyorsunuz?

King:

— Şimdiye kadar iki... kaza geçirdiniz diye hatırlattı.

— Artık bir şey olmaz, doktor. Misafirlerimi iyi tanırım! Derslerini almışlardır.

Romancı, istemeyerek, bu söze hak vermek zorunda kaldı. Bolton gittikten sonra herkes rahatlamıştı.

Yemekten sonra Aked, Scarsdale'dan şoförünü çağırarak çevrede gezintiye çıktı. Giderken de, kendisine eşlik etmek isteyen olup olmadığını sorduysa da, kimse çıkmayınca gitmeye mecbur oldu. Biraz sonra da Grafton garajdan Bentley'i çıkardı ve Leeds'deki bir arkadaşını görmeye gitti... Bisphamlar da uzun bir yürüyüşe çıkacaklarını ve akşam çayına gelemeyeceklerini Dan'a söylediler. Lucille, Quentin'i alarak tepeye doğru uzaklaştı. King'le Bayan Feather ise yalnız...

Öğleden sonra King, Hodder'in odasına giderek, Joyce'dan nöbeyi almak istedi. Kız on iki saattir başındaydı.

Hodder:

— Kimseye ihtiyacım yok, diyordu. Bir çorbayla ilâcımı içip uyuyacağım. Bir şey istersem zili çalarım.

King:

— Sizi yalnız bırakmamayı tercih ediyoruz, diye cevap verdi.

Joyce:

— Ben burada kalacağım, dedi.

— İkiniz de çok inatçısınız... Doktor, Joyce'u götürün. Korkuyorsanız, zil tertibatını kurarım.

Joyce:

— Dün akşam da kuruluydu, dedi.

— Evet ama kimse bilmiyordu ki. Bu sefer doktor King herkese haber verir. Şimdi siz gidin!

Tartışma biraz daha sürdü. Hodder sinirlendi.

Durumu daha da kötüleştirmemek için dışarı çıkmak zorunda kaldılar. Misafirler gelince zil konusu açılacaktı. Aşağı inerken kıza, telgrafı, Hodder'e verip vermediğini sordu.

— Evet verdim. Önce canı sıkıldı. Nasıl ve ne zaman geldiğini sordu. Sizin telefonla konuştuğunuzu öğrenince rahatladı. Telgrafın anlamını sorduğumda güldü ve soruma cevap vermedi. Kendisinden çok emin. Hiç kimseye bir şey söylemiyor. Bu haline kızıyorum bazen.

Kız cesur görünüyordu, King onu, Bayan Feather ile gezintiye yolladı. Kendisi ise, akşama kadar taraçada dolaştı, düşündü durdu. Yemek vakti geldiğinde kafasındaki meseleleri hâlâ çözümleyememişti. Herkes hazır olunca alarm zilinden söz etti onlara.

Hodder daha zile basmamıştı. King yukarı çıkarak kapısını araladı. Ev sahibi derin bir uyku-daydı...

Elinde olmadan içinin sıkıldığını hissediyordu...

Henry Aked ile George Bispham aşağı indiler. King onlara kokteyl ikram etti ve gezinti izlenimlerini dinledi; az sonra da Grafton şık elbisesiyle çıkageldi. Fakat ne yaptığından hiç söz etmedi.

Çok sıkıcı bir hava esiyordu... Birden zillerin uğursuz gürültüsü ile yerlerinden fırladılar. King bardağını elinden atarak hızla merdivene yöneldi. Sahanlığa geldiğinde zilin sesini bastıran bir çığlık işitti. Joyce'un sesini tanıdı ve ürperdi. Arkasında Aked ve Grafton olduğu halde kapıya geldi. Genç kız tokmağı tutuyor ve yerinde sallanıyordu... Bir

çığlık daha attı ve bayıldı. King, yere düşmeden yakaladı kızı.

Louis Hodder yatak ile açık pencere arasında uzanmıştı. Hafif rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. Fakat kolları açılmış, yüzü haliya dönük, hareketsiz bir halde yatıyordu. Göğsünde bir bıçağın kabzası görünüyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ZİLİN GÜRÜLTÜSÜ kulakları tırmalıyordu. King, baygın kızı tutması için Aked'e bir işaret yaptıktan sonra yatağın başucuna giderek düğmeye bastı... Derin, hatta korkunç bir sessizlik oldu.

King yere çömeldi ve durumu hemen kavradı: Louis Hodder kalbine yediği kama darbesi ile ölmüştü!...

Silâh, pencerenin yanındaki masadan alınmış bir kâğıt keseceğiydi. Aynısından holde de bir tane vardı. King yavaşça doğruldu... Soğukkanlılığını korumak için büyük çaba harcamaktaydı.

Herkes kapıda toplanmıştı. Abigoil, Holliday, Joyce'u oyalamaya uğraşıyordu. Ötekiler King'e bakıyorlardı.

İnsiyatifi ele almak gerekiyordu. Toplananlara baktı. Louis Hodder'in sekreteri de içlerindeydi.

Philippe Quentin'in orada olmadığını fark etti. Sonra:

— Hodder öldürüldü, dedi.

Joyce inledi ve titremeye başladı.

— Bayan Holliday, Bayan Wyndham'ı odasına kadar götürür müsünüz?

— Tabii.

Hetty Bispham:

— Ben de yardım ederim, dedi.

İkin kadın, yarı baygın kızı götürdüler. King, Dan'a döndü:

— Polise telefon edin!

— Hemen gidiyorum efendim.

Aked ilerledi:

— Bir dakika, rica ederim... (Biraz tereddüt etti.) Bu ölümün bizi nereye götüreceğini siz de biliyorsunuz, doktor. Benim defterim ve burada bulunanları suçlayıcı nitelikteki öteki deliller polisin eline geçecek. Polis gelmeden onları arayamaz mıyız?

George Bispham:

— On yıldır bu adama para ödüyoruz, dedi. Bize ait olan şeyleri almak hakkımızdır.

Lucille ekledi:

— Sizin için bir şey değişmeyecek, doktor! Biri bu işe son vermek istediye bunda bizim suçumuz ne?

Grafton gülerek karıştı:

— Doktor King'in bu sözler karşısında şaşırma-
yacağını sanıyorum.

— Evet hakkınız var. Daha şaşırmadım.

Aked üsteliyordu hâlâ:

— Soruşturma normal şekilde yürüyecek. Hiç bir bilgiyi saklamayacağız. Altı kişiyiz. Bu işi hepimizin birden yaptığına her halde ihtimal vermezsiniz. Arta kalan beş suçsuz kişiye yardım etmek istemiyor musunuz?

— Hayır! Hodder'i ancak bir tek kişi bıçaklayabilir; bu kabul. Fakat hepinizde de bu yeteneği görüyorum. Önceleri size yardım etmek istedim ama, beni dinlemek istemediniz. Artık bu meseleyle uğraşmayalım. Haydi Daniel!...

Grafton:

— Bunu engelleyebiliriz, dedi.

Aked başını salladı:

— Durumu daha da karıştırmayalım.

Brodell:

— Polisler hemen gelmezler, dedi. Aramak için vaktimiz olacak...

Bispham atıldı:

— Evet. İzin verecek misiniz, doktor?

— Daniel polise haber vermeden olmaz.

Az sonra Dan'ın telefonla konuştuğu duyuldu:

Lucille sordu:

— Bu odadan başlayabilir miyiz?

— Hayır!.. Odada hiç bir şey karıştırılmamalı. Aksi takdirde izler silinebilir. Etrafa bir göz attıktan sonra kapıyı kilitleyeceğim. Şimdi herkes dışarı çıksın lütfen!..

Bayan Brodell başta olduğu halde odayı terk ettiler. Sadece Bayan Feather kalmıştı. King:

— Siz de lütfen! dedi.

— Sizi yalnız bırakamam, doktor!

— Kimseye ihtiyacım yok!

— Tabii... Fakat evde bir katil var!

— Size bir kötülüğü dokunmaz!

— Hayır, sizin için söylüyorum. Polis gelmeden yanınızdan ayrılmayacağım.

King yumuşadı.

— Çok cesursunuz Feather! Haydi gelin, kapıyı da kapatın.

Kadın üzüntü ile cesede baktı. Rüzgâr hâlâ beyaz saçlarını dalgalandırıyordu.

— Çok korkunç, dedi. Çok acı çekmiş midir?

— Sanmam. Kama kalbine saplanmış ve hemen ölmüş.

— Memnun oldum! O kadar da sevimliydi ki.

— Evet, o kadar ki, hepimizi parmağında oynattı.

— Bazen sizi çok katı yürekli buluyorum.

— Allah Allah! Bizi buraya, bu işe engel olmaya çağırdılar; kimse sözümüzü dinlemedi... Bir sürü inatçı adamlarla uğraştık. Başaramadık ve üstelik pekâlâ da önleyebileceğimiz bir de cinayete karıştık! Bunun katı yüreklilikle ilgisi ne?

— Cinayete nasıl engel olabilirdik? Bundan siz sorumlu değilsiniz... Hodder kimsenin kendisine dokunmayacağından öylesine emindi ki...

— Evet... Ben de! On yıldır sabrı tükenen birisi yaptı bu işi... Anlayamıyorum, fakat olanlar da ortada! Etrafa bakalım! Belki bir şeyler bulabiliriz.

King, köşe bucak, aramadık yer bırakmadı. Bütün zekâsını, tecrübesini kullandı. Sonunda işe yarar bir tek ipucu bulamadı. Hodder'in yarası çok az kanamıştı. Yatağın üzerinde kan lekesi bulunmaması, cinayetin ayakta iken işlendiğini gösteri-

yordu. King, yine de bundan emin değildi. Zira, bıçak, kalbi deldiği için, kan vücudun dışına fazla akamazdı ve ancak pijamasını lekeleyebilirdi. Cesedin bulunduğu halının yanında çarşaflar vardı. Ya Hodder son bir çabayla kendini atmıştı, ya da katil onu yataktan çekip sürüklemiş olacaktı.

Kısacası, her şey belirsizdi...

King öfkelenmeye başlamıştı. Yine yenilmişti... Hodder kurbanlarından hiç çekinmiyordu. Kendi kendine, tekrar bu cinayete nasıl olup da engel olmadığını düşündü. Belki, bütün kozlar elinde değildi... Fakat şimdi, katili bulmaya kararlıydı... Ve bulacaktı da!

Bir iskemleye oturdu. Kulağına hafif bir ısıklık sesi geldi. Biraz araştırınca havası hemen hemen boşalmış, şişirilebilen bir yastık buldu. İşe yarar bir ipucu olabileceğini düşünerek yastığı inceledi. Hiç bir delik yoktu; sadece supabı hava kaçırıyordu. Ya Hodder iyi sıkıştırmamıştı, ya da hatalı yapılmıştı. Yastığı bulduğu yere koydu ve sordu:

— Quentin nerede, Feather?

— Bilmiyorum.

— Ötekiler arasında göremedim.

— Demek çıkmıştı... Bu durum kendisini kur-

tarabilir.

— Sizce suçlu kimdir?

— Zil çalmaya başladığında bu ikisi ve Bispham'la beraberdik. Siz neredeydiniz?

— Odamda yazı yazıyordum.

Kadın titriyordu. King sordu:

— Neyiniz var?

— Bil.. Bilmiyorum.

— Cinayetleri yalnızca kafanızda canlandırıyor-
dunuz hep. Hiç gerçek olanına rastlamayınca... Bir
ilâç alsanız fena olmayacak!

King ayağa kalktı, cesedin üzerinden atlayarak
açık pencereye gitti ve kapattı. Herden topallaya-
rak gelen Philippe Quentin'i gördü.

King, Bayan Feather'le aşağı inerken, misafir-
leri holde toplanmış görünce şaşırmıştı. Aktör he-
nüz içeri girmişti ve cinayeti öğrendiğinde heye-
canlanmış göründü.

King, sekreterini oturtup bir konyak verdik-
ten sonra, döndü ve:

— Evi arayacağınızı sanıyordum, dedi.

Aked omzunu silkti:

— O düşünceyi saçma bulduk, dedi. Louis,
böyle önemli şeyleri ortada bırakmayacak kadar
kurnazdır.

Quentin atıldı:

— Bayan Wyndham nerede?

— King;

— Dinleniyor, diye cevap verdi.

— Çok üzgün mü?

— Tabii... Siz neredeydiniz?

— Tepede.

— Yine mi?

— Bu sizi ilgilendirir mi?

Sonra yumuşadı ve devam etti:

— Özür dilerim. Sigara tabakasını almaya git-
miştim. Bugün öğleden sonra, Bayan Brodell'le ge-
zinirken tepede sigara içmiştik.

Lucille:

— Şu acayip biçimli kayanın yanında, diye ek-

ledi. Sigaramı yakarken tabakanızı kayanın üzerine koymuştunuz.

— Evet, orada unutmuşum. Yemekten önce elbisemi değiştirirken fark ettim ve almaya gittim.

King sordu:

— Buldunuz mu bari?

— Evet. Tam ziller çalmaya başladığı sırada.

— Oradan işitiliyor muydu?

— Evet.

— Doğru, pencere açıktı.

Grafton gülmeye başladı:

— Görüyor musunuz! Suçsuzluğunu ispatlayı-verdi işte!..

Quentin yumruklarını sıktı. Bir sessizlik oldu. Duyulan sadece büyük saatin tik-taklarıydı...

— Doktor, siz Louis'nin sırdaşıydınız. Benim küçük defterimin ve öteki delillerin nerede saklı olduğunu belki bilirsiniz.

— Hayır, bilmiyorum.

— Polis gelmeden bu işi halletmek isterdim.

Quentin:

— Ben de, dedi.

King, kızgın kızgın baktı:

— Size bilmiyorum dedim! Zaten bilseydim de söylemezdim... Hanginizin Hodder'i öldürdüğünü öğrenmeden de hiç bir şey söylemem.

Yeniden bir sessizlik oldu. Bispham gözlüklerini düzeltirken:

— Doktor, dedi, polise ne anlatacaksınız?

— Her şeyi...

— Yani?

— Evet, hepinizin Hodder'den nefret ettiğini-

zi, üstelik Bispham; karınızın salı sabahı, gizlice Hodder'in odasına girmeye uğraştığını, sizin de koridorda nöbet beklediğinizi söyleyeceğim. Aynı gün, Quentin'in atelyeyi karıştırdığını, Hodder'in Bayan Brodell'i hırsızlıkla suçladığını, yine Bayan Brodell'in odaya girerek zilleri çaldırdığını; çarşamba günü Aked'in Hodder'e saldırısını; Grafton'un pazartesi günkü yangın çıkarma teşebbüsünü aynen anlatacağım.

Grafton yine gülmeye başladı:

— Çok işiniz olacak, doktor. Her halde sizden, neden daha dikkatli davranmadığınızı soracaklardır.

— Tabii.

— Koruyucu melek görevinizi tam olarak yerine getiremediğiniz için belki de suçlayacaklardır sizi.

— Evet... Hakları da var. Kendimi kurtarmanın tek yolu katili bulmaktır ve bulacağım da!.. Haberinizi olsun!

Bayan Bispham gülümseyerek:

— Ne düşündüğünüzü anlıyoruz. Size anlatılan sırları da açıklayacak mısınız?

— Emin olduğum her şeyi polise bildireceğim. Anlatılan masalları, dedikoduları ise hiç hesaba katmıyorum.

Joyce yanında Abigail olduğu halde aşağı indi. Kız:

— Kendimi iyi hissediyorum, dedi. Suçluyu buldunuz mu doktor?

— Hayır.

— Neden harekete geçmiyorsunuz?

— Polise haber verdik, bekliyoruz.

— Boşuna vakit kaybediyoruz. Katil evin içinde!

— Ne yazık ki elimizde delil yok. Odadan çıkan bir kimseyi görmedik.

— Ben de görmedim.

— Siz gelmeden kaçmış olabilir.

— İmkânsız! Zil çalmaya başladığı sırada odamdan çıkıyordum, gözlerimi onun kapısından ayırmadım. Kimsenin çıkmadığından eminim. Kori-dorda bir an durakladım, sonra koştum. Lou yerde yatıyordu... ve bağırdım. Biraz sonra siz geldiniz... Katil pekâlâ odada saklanmış olabilirdi.

— Hayır. Belki de yangın merdiveninden kaçmıştır.

Quentin atıldı:

— İmkânı yok! Ben görürdüm. Ziller çalmaya başladığı andan itibaren merdivene baktım. Dönüş-te, ne olduğunu tahmin etmeye çalışırken, yine göz-lerimi ayırmadım. Evin köşesini dönene kadar kim-seyi merdivende görmedim.

King başını kaşdı ve düşünmeye başladı. Uzun süre kimse konuşmadı. Nihayet Bispham:

— Yanılıyoruz, doktor, dedi. Hodder öldürülmedi.

Joyce hışım la sordu:

— Yani intihar mı etti?

— Olabilir. Odasından kimse çıkmadığına göre, yalnızdı. Zilleri işlettikten sonra kendisini bı-çakladı...

— Olamaz bu. Neden yapsın? Bu kadar az za-manı kaldığını bildiği halde...

King, elini genç kızın koluna koydu.

— İntihar etmedi evlâdım, dedi.

Lucille:

— Nereden biliyorsunuz? diye sordu.

— Hiç kimse, özellikle Hodder'in durumunda olan birisi, kör bir bıçağı şiddetle kendisine saplayamaz.

Bispham:

— Kaza da olabilir, dedi... Kamayı elinde tutarken, sivri ucu üstüne düşmüş olabilir...

King:

— Bu da mümkün, dedi. Fakat bu kama ile ne işi vardı?

— İlâcın etkisiyle, yarı uykudayken kalkmak istemiş, eline kâğıt keseceğini aldığı sırada da baygınlık geçirip yere düşmüştür. Bayan Wyndham ve Bay Quentin eğer yanılmıyorlarsa, kazayı ancak böyle açıklayabiliriz.

King:

— Hakkınız var, diye cevap verdi.

Biraz ferahlamıştı. Joyce ile aktörün yalan söylemediklerinden emindi. Bispham'ın yorumu da doğru olabilirdi. Bir kaza sonucu olabilirdi bu ölüm.

Aked'in gürültülü gülüşü duyuldu.

— Hah! Hah! Hah! Her şey değişiyor! Doktor, aramızda katil olmadığını anladınız. Deminki soruma karşılık verirseniz fena olmaz!

King etrafına baktı ve cevap verdi:

— Elimde olsaydı size yardım ederdim. İsteddiğiniz kâğıtların nerede olduğunu ben de sizin gibi bilmiyorum.

Ş A N T A J

Daniel Holliday içeri girdi ve Joyce'a yaklaştı.

— İsterseniz, Abby size yemeğinizi hazırlasın.

— Canım hiç yemek istemiyor...

King, Joyce'un kolundan tutarak yemek odasına doğru götürdü, arkasındakilere de:

— Hepiniz gelin, dedi. Karnınızı doyurursanız, polisi daha iyi karşılarsınız.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MÜFETTİŞ Walshaw uzun boylu, zayıf, kır saçlı, sert yüzlü bir adamdı. Yanında, polisin hukuk danışmanı ve aynı zamanda hekimi olan, doktor Bolton da vardı. Müfettiş, cinayetin olduğu odaya bir göz attıktan sonra, adamlarına direktif verdi, sonra King'i kenara çekti.

King'le bir yıl önce, Mary Welling'in ölümü üzerine soruşturma yaparken, tanışmıştı. Müfettiş delilleri henüz toplamıştı ki, King meseleyi aydınlatıvermişti. O zamandan beri doktor King'in hayranıydı.

— Bu sefer yanlış bir yol tutmak istemiyorum, doktor, diyordu. Rahat konuşabileceğimiz bir yer var mı?

— Odamda konuşalım.

— Güzel. Gidelim öyleyse.

Odaya girince Walshaw sordu:

— Romancılığı bıraktınız mı?

— Hayır. Neden sordunuz?

— Çok memnun oldum. Kitaplarınızı çok beğenirim. Kendinizi bütünüyle gerçek olaylara verdiginizi sanmıştım.

— Buraya doktor Bolton'un ısrarı üzerine gelmiştim. Beni burada gördüğünüze şaşırdınız mı?

— Evet... Biraz da haberim vardı... Zira Bolton bana durumu kısaca anlatmıştı. Olay hakkındaki düşüncenizi öğrenmek isterdim.

— Memnuniyetle... Biraz uzun sürecektir!

— Vaktim var...

King, Boulderclough'a gelişinden beri geçen olayları bir bir anlattı. Misafirlerin neden tehdit edildiği konusu dışında hemen her şeyden söz etti. Zira bu noktada kuşkuluydu. Müfettiş sordu:

— Acaba paraları getirttiler mi?

— Vakit olmadı ki!

— Evet... Neyle tehdit edildiklerinden haberiniz var mı?

— Biraz fikrim var fakat kesin bir şey yok.

— Açıklar mısınız?

— Susmayı tercih ederim.

Walshaw suratını astı.

— Doktor, işimi zorlaştırdığınızın farkında mısınız?

King gülümsedi:

— İyi bilmediğim şeyler hakkında beni konuşmaya zorluyorsunuz. Size yanlış bilgi verirsem işiniz daha da zorlaşır. Hodder'in iddia ettiği gibi, kâğıtlar elinize geçerse, her şeyi öğrenirsiniz.

— Evde mi saklı?

— Sanmıyorum. Çok aradılar!

— Notere teslim etmiştir. Kimdir, biliyor musunuz?

— Hayır, fakat Bayan Wyndham ya da uşakların haberi vardır.

— Demek geri kalan bilgiyi vermiyorsunuz öyle mi?

— Şimdilik öyle. Bana anlatılanlar yanlış olabilir. Tabii ki kâğıtlar bulunmazsa, bu bilgiyi size vereceğim.

— Ne zaman?

— Yarın... Siz evi arayıp noterle görüştükten sonra...

— Pekâlâ. Kabul...

Walshaw doktora yaklaştı.

— Aramızda kalsın, dedi. Durumunuzu biraz karışık görüyorum. İlgili makamlar, sizi bu durumdan sorumlu tutabilirler. Ben, şahsen, böyle hareket ettiğinizin nedenini çok iyi anlıyorum. Fakat herkes benim gibi düşünmeyebilir. Hodder'in şantaj yaptığından haberiniz vardı ve bize de bildirmeliydiniz.

— Aynı düşüncede değilim. Şefleriniz bana inanmazsa durum kötüye gidebilir. Fakat şahit olarak konuşabileceğimi ve yararlı da olabileceğimi sanıyorum.

— Daha önce haber verseydiniz yine konuşurdunuz. Üstelik cinayet de olmazdı!

— Cinayet olduğundan emin misiniz?

— Ya siz?

— Hayır.

— Niçin?

— Evvelce de söyledim; oda kapısı ile pence-

reden kimse çıkmadı.

Walshaw gülümsedi:

— Bayan Wyndham ile Quentin doğruyu söyledilerse!...

— Bu konuda en ufak bir şüphem yok.

— Benim de... Fakat olmaması için de bir sebep yok. Doktor, Hodder'in böyle bir durumda kazaen öldüğüne inanıyor musunuz? Bu adamların ondan nefret ettiklerini, son günlerde zor kullandıklarını ve daha da kullanacaklarını tahmin eden sizdiniz.

— Fikrimi neden değiştirdiğimi size açıkladım. Hodder de, kimsenin onu öldüremeyeceğini söylüyordu.

— Aked ve Brodell az daha öldüreceklerdi. Grafton da bu kalp hastasına sert davranıyordu. Bu hava içinde Hodder eline bir bıçak aldı ve üstüne düştü! Hayır, doktor. Bu yutulacak lokma değil! Birisi yalan söyledi...

King kabul etti.

— Evet. Fakat Joyce'u tanırım.

— Sadece sekiz günden beri!..

— Yalan söylemeyeceğini anlamam için bana yeter. Quentin'in de yalan söyleyeceğine inanmam. Kısacası, aksi ispat olununcaya kadar, ölümün kaza eseri olduğunu kabul ediyorum.

Müfettiş ayağa kalkarken:

— İnşallah hakkınız vardır, dedi.

Fotoğrafçı, odanın ve ölünün resimlerini çektikten sonra, Bolton cesedi muayene etmişti. Tam doğrulup ayağa kalkarken Walshlaw ile King oda-ya girdiler. Bolton üzgün bir tavırla:

— Bitti. Hodder'i severdim. Katili buldunuz mu?

Müfettiş cevap verdi:

— Hayır. Doktor King'le bu konuyu tartışıyoruz... Size sonra anlatırım. Söyleyecek bir şeyiniz var mı?

— Fazla yok... Saat yedi sularında ölmüş.

— Ziller yediği on gece çalmaya başlamış. Ölüm neden olmuş?

— Otopside başka bir şey çıkmazsa eğer; kalbine yediği kama darbesi ile derhal ölmüş.

— Teşekkür ederim, doktor. Bize biraz yardım edin. Acaba cinayet mi bu?

Bolton irkildi:

— Sanırım evet... Başka bir şey düşünmedim.

Walshaw:

— Ben de, diye cevap verdi. Fakat doktor King farklı düşünüyor.

— Neden?

— Sebebini sonra söyleyelim. Etki altında kalabilirsiniz. İntihar olabilir mi?

Tommy:

— İmkânı yok! dedi.

— Neden?

— Hodder'in yaşamak istediğini biliyorum. Üstelik, kör bir kâğıt keseceğini, kimse bu kadar şiddetele kendisine saplayamaz. Doğru değil mi, King?

— Evet.

Walshaw:

— Öyleyse intihar olamaz... Kaza olabilir mi?

— Bu kamanın... üzerine mi düştüğünü sanıyorsunuz?

— Sonra söylerim. Şimdi devam edelim. Muayeneniz sonucunda bir kaza ihtimali gördünüz mü?

— Hayır... Fakat cinayet ihtimali de görünmüyordu.

Walshaw polislerden birine döndü:

— Çavuş, silâhın üzerinde parmak izi buldunuz mu?

— Hayır, şef.

— Kabzayı temizlemişler mi?

— Hayır... Fakat çok ince oymalı olduğu için parmak izi belli olmuyor.

— Demek bir şey elde edemeyeceğiz... Ne düşünüyorsunuz, doktor Bolton?

— Şimdi aklıma geldi: Hodder öldürülseydi yatağında olurdu. Ve çarşaflarda da kan lekesi yok.

— Katili görünce, ayağa kalkıp kendisini savunmak istemiştir.

— O takdirde de sırt üstü yere düşmesi gerekirdi. Oysaki yüzü halıya gömülmüştü.

— Evet, hakkınız var, fakat pekâlâ da yatağa çarpıp yüzükoyun düşebilir.. Size, King'in yine kaza ihtimalinden söz ettiğini söyleyeyim. Ziller çalmaya başladığı sıradan Bayan Wyndham bu kapıyı gözetlemiş. King ise biraz sonra gelmiş. O sırada Quentin yangın merdivenine bakıyormuş ve hiç kimseyi görmemiş!

Genç doktor:

— Öyleyse neden cinayetten söz ediyorsunuz?

— Tesadüflere inanmam... Üstelik bu ikisinin de doğruyu söyleyip söylemediklerini bilmiyorum!

— Joyce yalan söylemez. Bundan eminim.

— Bay Quentin için de garanti verebilir misiniz?

Bolton kızardı.

— Hayır... Özür dilerim, Walshaw, çok çabuk karar verdim ya da konuştum. Fakat yine de bir cinayet olduğundan emin değiliz.

Her iki ihtimal üzerinde de durmalıyız. Doktor Bolton, otopsiyi kendiniz mi yapacaksınız?

— Hayır, hayır! Bu işten hiç hoşlanmam.

— Öyleyse herhangi bir doktoru çağırabiliriz.

— Evet. Sözgelisi Holiford hastanesinden doktor Finnigan'ı çağırabilirsiniz. Her gün otopsi yapar. Bu işlerden benden daha iyi anlar.

Walshaw:

— Çok alçak gönüllüsünüz doktor, dedi. Fakat tavsiyenize de teşekkür ederim.

Bolton gittikten sonra, müfettiş, Louis Hodder'in cesetini gönderdi. Sonra çavuş Shacklaton'la konuşan King'in yanına döndü.

Romancı hâlâ aynı düşüncededeydi. Kaza ihtimali kesinlik kazandığı takdirde kendisinin ve diğer altı insanın durumu düzelecekti.

Walshaw içeri girerken:

— Neler buldunuz, çavuş? diye sordu.

— Sadece bir tek iz bulabildik şef, pencerenin önünde.

— Evde bulunanların parmak izleri alınmalı.

— Evet, şef. İlk önce şu adaminkini alalım.
(Çavuş King'e şüpheyile bakıyordu.)

King:

— Tabii dedi. Buyurun.

Parmak izi alındıktan sonra Shacklaton büyül-

teçle iki izi karşılaştırdı. Birden bağırdı:

— Tamam, ikisi de aynı!

Müfettiş kaşlarını kaldırdı.

— Odada bir yere dokundunuz mu doktor?

— Kapıyı ve pencereyi kapattım.

— Çok kötü... Başka bir yere dokundunuz mu?

— Evet. Zilleri durdurdum... Ah! Evet, bir de havayla şişirilebilen yastığı kaldırdım. Üzerine oturmuştum ve söndüğünü duydum.

— Gerçekten de supabı gevşemişti.

Walshaw gülümsedi:

— Çavuş, doktor King'i suçlayamazsınız. Bu işlerden çok iyi anlar... Şu zillerden konuşsak biraz da. Hodder, bunları kullanmasını bilen, başka birisinin olmadığını söylememiş miydi?

— Evet.

— Bu sırrı neden size açıkladı?

— Zilleri durdurmasını bilen birisinin olmasını uygun gördü. Hakkı da vardı zavallının. Bana öğretmiş olmasaydı, bu gürültü şimdi bile devam edebilirdi.

—Mekanizmasını gösterebilir misiniz?

— Memnuniyetle. Yalnız yatağın üzerine oturalım. Ayaklarımız halıya değerse ziller çalar.

Walshaw, King'in hareketlerini dikkatle izliyordu.

— Çok mükemmel bir şey, dedi. Hodder, bunu kendisi mi yapmış?

— Evet. Halının altında teller olduğu kesin. En ufak bir temasla devre kapanıyor.

— Düğmeyi çevirinceye kadar ziller çalıyor mu?

— Evet.

— Öyleyse bir daha deneyelim... fakat hemen durdurun..

Müfettiş tek ayağını halıya koydu... Korkunç gürültü derhal başladı. King düğmeyi çevirdi.

— Müthiş bir gürültü! Acaba ziller ne tarafta?

— Şu kaplamanın arkasındaki kasanın içinde.

— Demek kimse zilleri durduramazdı! Bir elektrik mühendisi bulmalıyız. Doktor, Hodder'in yarı uykuda kalkıp zilleri çaldırduğuna hükmediyorsunuz. Peki neden daha önce kontağı kesmedi?

— Anlayamadım... Belki de ilâcın etkisindeydi.

— Olabilir... Bu gürültüye rağmen kamayı aldı, bayıldı ve kama da kalbine saplandı! Bu işin böyle cereyan ettiğine gerçekten inanıyor musunuz, doktor?

— Hayır... Fakat Hodder odada yalnız mıydı, değil miydi, bilemiyoruz, bunu.

— Yalnız olduğunu kabul edersek, ölümün kaza eseri olduğunu kabul edebiliriz. Görüşlerimizin ayrıldığı nokta da burası; siz yalnızdı diyorsunuz, bense aksini savunuyorum.

Çavuş Shackleton homurdandı:

— Bu odaya istediği zaman girebilen bir tek insan vardı. O da sizdiniz. Zili istediğiniz zaman işlettiniz. Kısacası...

King güldü:

— Çavuş, gerçekten beni suçlayacaksanız bir dakika düşünün. Odaya girerken ziller çalıyor. İçeriden çıkarken nasıl olur da susturabilirim? Zilleri

Hodder de bağlasa, ben de işletsem, dışarı sessizce çıkmama imkân yok.

Çavuş bir an sustu, sonra:

— Doğru! diyerek itiraf etti.

Walshaw:

— Doktor King'den şüphelenemeyiz, dedi. Ölüm, kaza eseri ya da başkası tarafından da olsa, saatını zillerin çalmasından öğrendik.

— Evet, bir iki dakika farkla.

— Cinayet ihtimalinde, Joyce Wyndham ya da Philippe Quentin suçlu durumuna düşeceklerdir.

King:

— Olamaz! diye bağırdı. Elinizde suçlayacak delilleriniz yok ki!

— Evet yok. Fakat bir an için Hodder'in öldürüldüğünü düşünelim. Quentin'in dediğine bakılırsa katil yangın merdiveninden kaçmamış, o halde Bayan Wyndham ya birisini koruyor, ya da katil kendisidir.

— Çok gülünç bir iddia.

— Neden? Çok güzel bir fikri vardı...

— Ne gibi?

— Doktor; güzel bir kadının yargıçları nasıl oyalayabileceğine çok tanık olduk... Bayan Wyndham da, çok sevimli bir kız. Vasisinin aldığı bütün parayı geri vereceğine dair söz vermiş. Fakat Hodder ölürse bu sözünde durmak zorunda değildi. Vasisini öldürecek olursa yirmi bin lirasına tekrar kavuşacaktı!

— Siz bu kızı, Bolton ve benim kadar tanımıyorsunuz...

— Siz doktorlar hep birbirinizi tutarsınız. Şim-

di diğer şıkkı ele alalım. Bayan Wyndham eğer gerçekten suçsuzsa, Quentin katildir. Merdivenden inebilecek tek adam odur. Ötekilerin hepsinin odanın önünde toplandığını siz söylemişsiniz. Katil, Hodder'in odasına girer girmez, ziller çalmaya başladığına göre, içeri girip, düşmanını öldürdükten sonra, merdivenden inmesi, evin arkasını dolaşması ve ötekilerin arasına karışması imkânsız bir şey.

King düşünceli bir tavırla:

— Doğru, dedi. Fakat aklıma başka bir şey geldi: Söylediğinize göre, Boulderclough'tan hiç kimse merdivenden inmedi. Eğer cinayet varsa, katilin evin içinden birisi olduğundan emin miyiz? Louis Hodder'in bütün kurbanlarının buraya geldiğini nereden biliyoruz? İşin içinde bilmediğimiz başkalarının olması da beklenebilir. Dün akşam gelen acayip telgrafı düşündüm de...

— Hakkınız var. Bu da önemli nokta. Postacı bu sabah gelmeliydi. Çavuş, postayı gördünüz mü?

— Evet şef. Bir sürü kâğıt getirdi. Bir de mektup var.

Walshaw'a bir mektup uzattı. Müfettiş açtı.

— Tuhaf! Hodder de öldüğüne göre bundan bir şey anlayamayız. Bununla birlikte Londra'ya gönderip incelettireceğim. Sonuç olarak, Doktor, hangimizin haklı olduğuna karar verene kadar bir şey elde edemeyeceğiz: Kaza mı?... Cinayet mi?...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MUFETTİŞ Walshaw, yemek odasındaki masanın bir ucunda, King'in yanında oturuyordu.

İlerde, Joyce'un yüzüne tutulan kuvvetli ışığın altında, bir sivil polis steno ile not almaktaydı. Kız, müfettişin karşısına oturmuş, sorularına cevap veriyordu. İlk heyecanından kurtulmasına rağmen, genç kızın yüzü sararmış, mavi gözleri dalgınlaşmıştı.

— Vasinizin bir şantajcı olduğunu ne zaman öğrendiniz?

— Sekiz gün önce.

— Polise haber vermeniz gerektiğini düşünmediniz mi?

— Evet. Fakat aynı anda, onun ancak bir yıl daha yaşayabileceğini de öğrendim...

King:

— Bu durum hepimizi etkilemişti, dedi.

Walshaw, Joyce'un yüzüne bakmayı sürdürdü ve:

— Bu bir özür sayılmaz, dedi. Bize haber verseydiniz, vasiniz şimdi hayatta olacaktı.

Joyce başını salladı ve hırsıyla:

— Çok gülünç bir iddia, dedi.

— Pekâlâ, bunu tartışmayalım. Misafirlerin geldiği günden beri olup bitenleri anlatır mısınız?

— Genç kız, elinden geldiği kadar durumu anlatmaya çalıştı. Müfettiş özellikle, Hodder'in parayı ne şekilde istediği ve kızın bu parayı geri vermek arzusu üzerinde durdu. Bu konu üzerinde ısrarla sorular sordu. Fakat kız, King'in anlattıklarından fazla bir şey söylemedi.

— Vasinizin, söz konusu edilen delilleri nerede sakladığını biliyor musunuz?

— Hayır. Ben de onları evin içinde aramıştım.

— Belki noterine vermiştir. Tanıyor musunuz?

— Bay Humphrey.

— Arkadaşlarından birine vermiş olabilir mi?

— Hiç arkadaşı yoktu.

— Demek bu konuda bize yardım edemeyeceksiniz.

— Ne yazık ki hayır.

— Yarın noterle görüşeceğim. Salı günkü hırsızlık konusunda ne düşünüyorsunuz?

— Hiç bir şey.

— Dün gece ziller çaldığı zaman odanızda mıydınız?

— Dışarı çıkmak üzere kapıyı açıyordum.

— Ne yapıyordunuz odada?

— Yemek için üstümü değiştirmiştım.

— Odada ne kadar kaldınız?

— Aşağı yukarı yarım saat.

— Yalnız mıydınız?

— Evet...

Genç kız öfkeyle:

— Nerede olduğumu ispat edemem. İsteddiğiniz bu muydu?

— Sinirlenmeyin, canım. Herkesin o saatda ne yaptığını öğrenmek zorundayım... Demek odanızdan çıkıyordunuz. Sonra ne oldu?

— Ziller çalmaya başladı, koridora fırladım. Kimse yoktu.. Bir an durakladım...

— Neden?

— Vasimin yataktan kalktığını ve zillerin de kurulmuş olduğunu unuttuğunu sanmıştım... Ziller susmayınca korktum ve odasına koştum. Kapıyı açtım ve... ve...

— Biliyorum. Bu kısmı bırakalım. Odadan kimse çıkmadığından emin misiniz?

— Tamamen. Yemin edebilirim... Fakat, vasi-min yalnız olduğunu biliyordunuz, niye bu soruyu soruyorsunuz?

— Bu konuda kesin bir yargımız yok da ondan.

— Fakat... ben bu işi bir kaza olarak biliyordum.

Genç kız King'e baktı. Doktor cevap vermedi:

— Ben de öyle sanıyorum. Fakat müfettiş öyle düşünmüyor.

— Hiç bir şeyden emin değiliz; Bayan, bir cinayet halinde, birisini şüphe altına soktuğunuzun farkında mısınız?

— Ne demek istiyorsunuz?

— Cinayeti işleyip, merdivenden kaçabilecek tek insan, Philippe Quentin'dir.

Joyce irkildi, kızardı ve hırsıyla bağırdı:

— İmkânı yok. Ziller çaldığı sırada tepedeydi.

— Kendisi öyle söylüyor.

— Doğrudur. Bundan eminim... Zaten onun öldürdüğünü söylemekte bir yarar yok ki. Evdekilerin hiç birinin, onun ölmesini istemediğini biz biliyoruz. Değil mi, doktor?

— Evet, ben de öyle sanıyorum.

— Üstelik Bay Quentin, cinayet işleyebilecek bir adam da değildir.

Grafton öne, atılıp sordu:

— Onu uzun süreden beri tanıyor musunuz?

— Bu işi yapmayacağından emin olacak kadar...

— Pekâlâ, bu konuda tartışmayacağız; Hodder'in bu altı kişiyi neyle tehdit ettiğini biliyor musunuz? Neden korkuyorlar acaba?

— Yalnızca Bay Quentin'e ait olanı biliyorum ve bundan utanmasına ya da korkmasına da hiç gerek yok.

— Öğrendiğime memnun oldum. Devam edin. Joyce tereddüt etti.

— Doktor King size anlatmadı mı?

— Hayır.

— Öyleyse ben de anlatmam.

— Neden?

— Çünkü, onun bu sırları açıklamaya hiç niyeti yoktu, ben de kimsenin sırlarını açıklayamam. Zaten kâğıtları bulunca, hepsi hakkında yeterli bilgiyi elde edeceksiniz.

Müfettiş üstelemedi. Birkaç soru daha sorduk-

tan sonra kızı kapıya kadar geçirdi. Yerine dönüp otururken;

— Sevimli bir kız, dedi.

— Yalan söylemediğinden eminim.

— Ben de âşık olduğundan...

King gülümsedi. Müfettiş devam etti:

— Doktor, âşıkların hiç bir şeyden çekinmeyeceğini çok iyi bilirsiniz.

Müfettişin karşısında oturan Philippe Quentin'in yüzü asılmıştı. Sinirli olduğu belliydi, parmaklarını piyano çalar gibi masaya vuruyordu. Buna rağmen sakindi. Sorulan her soruya sükûnetle cevap veriyordu.

Müfettiş, aktöre dikkatle bakarak birdenbire sordu:

— Hodder size neden şantaj yapıyordu?

Quentin şaşırmıştı!

— Bay Bispham ya da King anlatmadılar mı bunu size?

— Sizin ağzınızdan dinlemeyi uygun buldum.

Aktör rahatlamıştı.

— Onlar söylemedilerse benim konuşmamda bir sebep göremiyorum.

— Soruşturmayı güçleştiriyorsunuz.

— Müfettiş bey, hiç kimse kendisini suçlamaya mecbur değildir, bana şantaj yapıyorlarsa bu benim suçum sayılmaz ki.

Müfettiş üstelemedi.

— Burada kaldığınız süre içinde ortaya çıkan olayları anlatır mısınız?

Quentin'in anlattığı şeyleri sonuna kadar dinledi, sonra piposunu doldurdu ve:

— Bir iki sorum daha var, dedi. Hodder bu sefer sizden ne kadar para istedi?

— Şantajdan söz edeceksiniz.

— Pekâlâ, hırsızlık konusundaki düşünceniz?...

— Size anlattığımdan fazlasını bilmiyorum.

— Henry Aked'in, Hodder'in odasına gittiğini gördünüz mü?

— İşin sonunda yetiştim.

— Hodder'i öldürmek istediğini sanıyor musunuz?

— Hayır, ufak defterini istediğini duydum. Lucille bu defteri geri vermesi için tartaklıyordu.

— Başka bir kavgayı konuşalım. Maurice Grafson'a neden vurdunuz?

— Daha önce de söylemiştim. Hoşuma gitmeyen sözler söyledi.

Daha açık konuşun. Bay Bispham hakkında mıydı?

Genç adam homurdandı:

— Sizi ilgilendirmez bu.

— Öyle mi sanıyorsunuz?

— Evet, kız hakkındaydı fakat ne dediğini söylemem.

— Görevimi zorlaştırıyorsunuz. Pekâlâ, sakat bacağınızla bu arazide yürümekte güçlük çekmiyor musunuz?

— Hayır.

— Peki, tepeden aşağı inerken bastığınız yere dikkat etmiyor musunuz?

— Tabii ediyorum.

— O halde ziller çaldıktan sonra yangın merdiveninden kimsenin inmediğini nasıl oluyor da ke-

sinlikle söyleyebiliyorsunuz?

— Eminim müfettiş bey. Bastığım yere bakarken gözlerimi merdivene dikemezdim. Fakat anormal olayların cereyan ettiğini de fark etmiştim. O yüzden evi gözetliyordum ve yalnızca merdiveni değil, bahçeyi de görüyordum. Yere baksam bile hiç gözümünden kaçmazdı.

— Çok emin görünüyorsunuz. Bu ölümün kaza eseri olduğuna inanıyor musunuz?

— Öyle değil mi?

— Şimdilik bunu bilemiyoruz. Fakat bir cinayet ihtimalinin varlığı halinde bu ifadeniz suçlu-yu meydana koyuyor.

— Ben göremedim.

— Merdivenden kaçmadığına göre kapıdan çıkmıştır... O da Bayan Bispham'dır.

— Bayan... Tanrım! Bana tuzak mı hazırladınız?

— Hayır... Sadece, Hodder öldürüldüyse ikinizden birinin yalan söylediğini belirtmek istedim. Demek ki cinayet değil. Öldürülebileceğini kabul etmek istemiyorsunuz.

— Bu imkânsız bir şey.

— Ona âşık mısınız?

— Bu sorunuza cevap veremeyeceğim.

— Pekâlâ, bilmek istediğim nokta şuydu: Doktor King, sizi Hodder'in atelyesinde yakalamış. Ne arıyordunuz orada?

— Şu bilinen kâğıtları.

— Neden?

— Neden olduğunu anlamıyor musunuz?

— Hayır. Parayı ödeyince Hodder kâğıtlarını-

zı geri verecekti. Bu kâğıtları aramakla ne kazanacaktınız? Bayan Wyndham da paranızı iade edecekti. Genç kıza güveniniz yok muydu?

Quentin ilk defa olarak tereddüt etti.

— Vardı. Düşüncelerimi size açıklamak zor olacak. Aslında ben de pek iyi anlamıyordum ya... Bu işler hoşuma gitmiyordu. Bayan Wyndham'ın haksız yere cezalandırılmasını istemiyordum ve parasını kabul etmek istemeyecektim. Diğerlerinin işleri bitince parayı geri alacaklarını sanıyordum. Yani Hodder'in son isteği olmasaydı hiç bir şey değişmeyecekti.

— Ve Bayan Wyndham'dan da para istemeyecekti.

— Tamam. Kâğıtları bulup, sahiplerine vermeyi ve onları geri yollamayı düşündüm... Böylelikle Joyce, mirasının bir bölümünü saklayabilirdi. Fakat aynı sonuç, Hodder ortadan kalkınca da oluverirdi.

— Teşekkür ederim efendim. Gidebilirsiniz.

Maurice Grafton, lambaların önündeki koltuğa otururken kendi işinden çok emin görünüyordu, buna rağmen kuvvetli ışık altında, yüzünde bir endişe seziliyordu.

King, bu endişenin sebebinin ne olabileceğini düşündü; küçük defterinin polisin eline geçtiğinden korkuyordu her halde.

Kimliği hakkındaki sorulara cevap verdi, fakat söz şantajdan açılınca, inatla sustu ve;

— Bu konuda cevap veremeyeceğim müfettiş bey, dedi.

— Neden? Hodder ölünce bu delillerin meyma-

na çıktığını siz de biliyorsunuz.

— Öyle söylemişti. Fakat o kadar çok blöf yapardı ki, bunun da doğru olduğuna inanmıyordum. Bu kâğıtları bulamayacağımıza eminim. Boşu boşuna kendimi suçlayamam.

— Fakat, o zaman da bundan, sizin bir suç işlediğinizi ve cezadan korktuğunuzu anlayacağız.

— Ne anlarsanız anlayın, bana ne?

— Hodder sizden kaç para istiyordu?

—.....

— Sizi zorlayamam. Pazartesi akşamı yangını neden çıkardığınızı açıklayabilir misiniz?

Bu soruyu daha tehlikesiz bulan Grafton gü-lümsedi.

— Yangın çıkarmadım. Sadece duman çıkmasını istiyordum.

— Neden?

— Şerlok Holmes'i unuttunuz mu, müfettiş bey? Hodder yangından korkuyordu... Kâğıtlar da onun için çok kıymetliydi. Hepsini alıp merdivenden aşağı inecekti.

— Aşağıda da siz bekliyordunuz.

— Evet, doğru.

— Hodder'e saldırıp...

— Hayır; hiç de öyle bir niyetim yoktu. Yalnızca taktik kullanacaktım.

— Hımm. Bunu şimdi tartışamayız. Boulder-clough'a geldiğinizden beri geceleri uyuyacak pek vakit bulamadınız: Pazartesi yangın; geçen akşam bahçede esrarlı bir dolaşma... belki de salı günü iyi bir iş yaptınız.

— Hırsızlıktan beni sorumlu tutmak istiyorsa-

nız yanılıyorsunuz!

— Dün akşam dışarda ne yapıyordunuz?

— Hava almaya çıkmıştım...

— Terlikle mi?

— Doktor King mükemmel bir detektifmiş, hiç bir şeyi kaçırmıyor.

Walshaw neşeyele:

— Öyledir, dedi. Devam edin.

— Bunda esrarlı bir durum yok ki, Bahçeye çıkınca, ayakkabılarımı giymeyi unuttuğumu hatırladım. Fakat yukarı çıkmaya da üşendim...

— Geceleri sık sık dolaşır mısınız?

— Evet. Zira hiç uyuyamam. Serin hava sağlığıma iyi geliyor.

— Bayan Brodell zilleri işlettiği zaman neredeydiniz? Her halde duymuş olacaksınız?

— Evet. Yangın merdiveninin civarındaydım. Çok korkmuştum.

— Neden hemen geri dönüp olanları öğrenmek istemediniz?

— Kim söylemiş? Birisinin kapıyı kapattığını unuttunuz mu?

— Doğru. Kimdi acaba?

— Doktor bilmiyor mu?

King cevap verdi:

— Hayır, ya siz?

— Ben de bilmiyorum.

— Demek dışarda birisi daha vardı. Bunu öğrenmeye çalışacağım... Dikkatimi çeken bir nokta daha oldu yalnız. Ziller çalmaya başladıktan sonra, siz kapının zilini çalana kadar oldukça uzun bir vakit geçti. Bu süre içinde ne yaptınız?

— Ne olduğunu bilmediğim için, yeni olaylara karışmak istemedim ve biraz bekledim.

— Hakkınız vardı. Pekâlâ, Henry Aked, Hodder'in kolunu kıvırdığı zaman orada mıydınız.

— Hayır. Her şey bittiği sırada yetiştim ben.

— Doğru. Siz ne düşüncedesiniz? Aked, Hodder'i öldürmek istiyor muydu?

— Bu aptalın ne yapmak istediğini nereden bileyim?

— Aked'i neden tokatladınız?

— Çok kızmıştım... Hodder'i öldürdüğünü sandım. Polisin hepimizi yakalayacağından korkuyordum.

— Fakat, biraz önce Hodder'in blöf yaptığından söz ediyordunuz.

— Emin değilim.. Fakat tahmin ediyorum... Grafton'un dudakları titriyordu.

— Anlıyorum... Heyecanlı bir mizacınız var. Peki, Bay Quentin'le neden atıştınız?

— Atışmadık, durup dururken bana vurdu.

— Hiç sebebi yok muydu?

Grafton kendini toparlamıştı. Omuzunu silkti.

— O sersemin, kıza âşık olduğunu nereden bileyim?

— Bayan Wyndham'ın aleyhinde mi konuştunuz?

— Hayır. Bilakis kompliman yaptım. Wyndham gülümsedi.

— Ve Quentin kroşeyi yapıştırdı.

Müfettiş sorularını bitirmişti; Grafton kapıyı kapatınca King'e döndü ve:

— Beğenmediğim bir tip, dedi.

— Evet, ben de aynı düşüncedeyim. Şantaj sebebini öğrenmenizden çok korkuyor.

— Şüphesiz. Hikâyesini size anlatmayan bir o vardı, değil mi?

— Evet.

— Onu hapse atmak, benim için zevk olacak... Fakat bunun için vakit henüz erken. Şimdilik, pek fazla ilerlemiş sayılamayız.

— Cinayet ihtimalini kuvvetlendirecek bir şey bulamadınız.

— İntihar ihtimali için de öyle...

— Joyce'la Quentin'i sorguya çektikten sonra galiba onlara biraz inanmaya başladınız. Yanılıyor muyum Walshaw?

— Biraz gerçek payı yok değil... Aşıkları severim. Fakat Doktor, ben duygularımı aklıma karıştırmam. Neyse, işimiz daha bitmedi...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HENRY AKED müfettişin bütün sorularına tereddüt etmeden cevap veriyordu... Hatta şantajdan söz edildiğinde bile...

— Gerçeği neden saklayayım. Zaten doktor King de size anlatmıştır. Yine de açıklamayı daha uygun görüyorum. Yalnız isim vermeyeceğim. Çok önceydi... Büyük miktarda vergi kaçakçılığı yapmıştım. Hata yapmamak için de, küçük kırmızı kaplı bir deftere not alıyor ve bu defteri kasamda saklıyordum. Kasayı sadece sekreterim açabilirdi... Louis Hodder bir gün gelip bana defterimi gösterdiğinde, kasadan çalanı hemen anlamıştım.

— Sekreterinize para mı vermişti?

— Hayır. Louis, bu çocuğun geçmişteki suçlarını öğrenmiş ve her zamanki gibi bundan yararlanmaya çalışmıştı. Benim hakkımda bilgi edinirse, bu suçları açıklamayacağını söylemiş... ve işte böylece...

— O zamandan beri de size şantaj yapıyor öyle mi?

— Evet. Düzenli olarak hem de...

— Son isteği ne kadardı?

— Sekiz bin lira.

— Ödeyecek miydiniz?

— Evet. Fakat biraz zaman gerekiyordu.

— Sekreteriniz de size şantaj yaptı mı?

— Evet, fakat susturmayı başardım. Defter elinde olmadıkça bir şey yapamadı.

— Anlıyorum. Demek bu defter hakkında fazla bir şey söylemeyeceksiniz.

— Evet, fakat size biraz olsun yardım etmek istedim.

— Hodder, anı olarak ölürse defterinizin polisin eline geçeceğini söylediğinde blöf yaptığını düşündünüz mü?

— Hayır. Böylece tehlikeli bir oyuna gireceğini tahmin etmiyordum.

— Öldürüldüğüne ihtimal veriyor musunuz?

— Hayır, müfettiş bey! Hiç birimiz onu öldürmek istemiyorduk, ölüm bir kaza sonucu olmuştur sanırım.

— Bu sizin kendi düşünceniz. Ötekiler için aynı şeyi söyleyemezsiniz, yoksa onları tehdit eden sebepleri biliyor musunuz?

— Hiç bir fikrim yok, fakat en yalıtır hiç itiraz etmeden para ödediklerini biliyorum.

— Geçen gün Hodder'i az kalsın öldürecektiniz.

— Biliyorum, çok tedbirsiz davrandım. Fakat kalbinin bu kadar zayıf olduğunu düşünmemiştim,

sadece defterimi geri vermesini istiyordum.

— İlk gün zilleri çalıştırdığınızda da mı defteri arıyordunuz?

— Evet.

— Salı günkü hırsızlık konusunda bilginiz var mı?

— Hayır. Ertesi gün durumu Louis'den öğrendim.

— Pekâlâ, sizi daha çok rahatsız etmeyeyim. Bay Bispham'ı buraya yollar mısınız?

— Memnuniyetle.

Dışışleri memuru içeri girdiğinde nerdeyse bayılacaktı. Fakat kendini toplayarak sorulara cevap verdi. Walshaw son olaydan söz edince iyiden iyiyeye öfkelenildi.

— Size hiç bir şey sâylemem müfettiş bey. Sonra beni sorguya çekmeye de hakkınız yok.

— Bir cinayet olayında...

— Bu cinayet değil; bir kazadır.

— Öyleyse neden inat ediyorsunuz?

— Etmiyorum ki.

— Ediyorsunuz. Soruma karşılık vermekten kaçındınız.

— Bu, gençliğimle ilgili bir olaydır. Ve bununla da hiç bir ilişkisi yoktur. İsterseniz doktor King'e de sorabilirsiniz.

— Acaba doğru mu söylemiştiniz?

— Evet, yemin edebilirim. Hodder bir bıçağın üstüne düştü diye, neden bu kadar soru sorduğunuzu bir türlü anlayamıyorum.

— Bundan emin olmam gerekiyor da ondan... Başka bir ihtimal düşünmeden bu işin bir kaza ol-

duğuna karar verirsem üstlerim inanmazlar, bana yardım etmeye çalışın.

— Pekâlâ. Fakat şantaj hakkında bir şey söylemem.

— Olur. Hırsızlık hakkında?.. Salıyı çarşambaya bağlayan gece doktor, Hodder'in odasına girdiğini ve sizin de kapıda nöbet tuttuğunuzu görmüş. Ne yapıyordunuz?

Bispham sinirli bir şekilde gözlüğünü düzeltti.

— Kimse görmeden Hodder'le konuşmak istiyorduk.

— Başarabildiniz mi bari?

— Hayır. Odasında yoktu, daha sonra konuştuk.

— Konuyu biraz daha açıklayabilir misiniz?

— Evet. Buraya gelirken trende karımla bir karar almıştık. İlk fırsatta Hodder'le konuşacaktık. Gelirim azaldığı için parayı ödemekte çok zorluk çekiyorduk. Hetty, Hodder'in bu konuda anlayışlı davranacağını düşünüyordu. Hakkı da varmış.

LOUIS HODDER'in odası karmakarışık. Mobilyalar bir köşeye yığılmış, halı ve tahta kaplamaların da bir bölümü kaldırılmıştı. Çavuş Bundy, kasanın yanına çömelmiş, içinden çıkan elektrik tellerini muayene ediyordu. Walshaw içeri girince ayağa kalktı, müfettiş alaycı bir sesle;

— Evi yıkacak mısınız? diye sordu.

Çavuş bu soruyu ciddiye almıştı:

— Duvarlarda o kadar tel var ki...

— Evet. Hodder onların bulunmasını istemezdi. Zilin nasıl işlediğini açıklayabilir misiniz?

— Daha işimi bitirmedim, fakat bir fikir verebilirim. Böyle bir mekanizmayı hiç görmemiştim şef! Her şey gizlenmiş; düğmeler, ziller... zillerin çalmasını durdurmak imkânsız.

— Sigortayı gevşetince durmuyor mu?

— Hayır şef! cereyanı pillerden almışlar. Bakın.

Tahta bir kaplamanın arkasında iki katlı bir dolap vardı. Alt katta birkaç sıra pil, üstte ise radyoya benzer acayip bir alet görülüyordu. Walshaw sordu:

— Nedir bu?

— İçinde bir galvanometre bulunan bir transformatör...

— Dilinizden hiç bir şey anlayamadım.

Bundy daha sade olarak anlatmaya başladı:

— Bay Hodder iyi bir teknisyenmiş. Elektrik cereyanı yerine mıknatıs kuvvetini kullanmış. Halının altında, gördüğünüz gibi mıknatıslanmış ince tellerden oluşan bir ağ var. Demir ya da çelik bir eşya bu tellere dokununca transformatör aracılığıyla çok kuvvetli bir cereyan elde ediliyor. Böylece kasanın içindeki ziller de çalmaya başlıyor.

Müfettiş şaşırmıştı. King'e dönerek:

— Fakat doktor, dedi. Ayak yere dokununca ziller çalmıyor muydu?

— Evet. Hodder öyle söylemişti.

— Pekâlâ, çavuş; demir ve çelikten kastınız nedir?

— Her ayakkabıda demir çiviler vardır, şef.

Bir tek çivi bile bu duyarlı mekanizmayı işletmeye yeter.

— Çok karışık bir şey, üstün tarafı nedir?

— İpandınız mı?

— Evet. Ne düşünüyorsunuz doktor?

— Bir şey diyemeyeceğim.

— Tahmininizde yanıldınız doktor! Hodder'in yataktan kalkarak zilleri işlettiğini sanıyordunuz... Bu işin imkânsız olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz... Demek ki odada başka birisi de vardı ve bir cina-yet oldu.

King cevap vermedi; Bayan Feather, kolundan çekiyordu.

— Kama çelikten değil miydi? diye mırıldandı.

— Allah sizden razı olsun, Feather! Doğru! Bekleyin, şimdi geliyorum!

Walshaw gülümseyerek bekliyordu. Biraz sonra King döndü. Elinde, holden aldığı ikinci kâğıt keseceği vardı.

Bakın, müfettiş bey! Hodder'in ölümüne sebep olanın, aynısı değil mi?

— Evet, ne olmuş?

— Bir deneme yapacağım. Tekrar yatağa oturalım... Çavuş, tekrar kurar mısınız? Teşekkür ederim. Beni dinleyin:

Cesedi bulduğumuzda kama, halıyla temas ediyordu... Hodder bıçağıyla yere düşerken, kamanın kalbine saplandığını kabul edelim... Ziller çalar mıydı?

— Evet efendim.

— Deneyelim!

Bundy şaşırmişti.

— Bu bıçağın üzerine mi düşeyim?

— Hayır! Hayır! yere atın.

Bıçak yere düşer düşmez ziller çaldı. Çavuş ce-reyanı kesti. King gülümsedi... Walshaw ayağa kalkarken kamaya baktı ve;

— Vay canına! dedi. Ben de sizi atlattığımı sanıyordum doktor! Demek hâlâ aynı yerdeyiz.

— Öyle değil mi?

Müfettiş kafasına vurdu.

— Hiç bir şey düşünemiyorum. Beynim dur-muş gibi âdeta.

KING'in galibiyeti çok kısa sürdü... Doktor Bolton arabasıyla geliyordu. İkisi de taraçaya çık-tılar. Tommy, otopsi biter bitmez yola çıkmıştı. Etrafına bakındı ve kimsenin duyamayacağı bir sesle:

— Bu bir cinayet! dedi.

King:

— Açıklar mısınız?

— Çok üzgünüm. Bu işin bir kaza olduğuna inanıyordunuz. Ben de bu fikirdeyim ya! Neyse... Louis iki kere bıçaklanmış. Demek ki...

— Evet, bir adam bıçağın üstüne düştükten sonra aynı şeyi tekrarlayamaz.

Walshaw:

— Anlayamıyorum doktor Bolton, yalnızca bir tek yara vardı..

— Dış görünüşü öyleydi. Fakat Finnigan, iki yara izi mi?...

— Evet, ilk darbede kalbi yırtılmış, sonra bıçak çıkmış ve ikinci bir darbe yapılmış. Bu ise kalbe kadar gitmemiş.

— Çok garip!

— Evet, garip bir durum... Finnigan, katilin hıncını alamadığını, bıçağı çıkarıp tekrar batırdığını söylüyor... Garip bir rastlantı sonucu kamayı aynı yere saplamış!

— Siz de bu fikirde misiniz?

— Başka türlü açıklayamam.

Walshaw King'e döndü:

— Ya siz, doktor?

— Bence Finnigan'ın düşüncesi yanlış. Bir bıçayı aynı yere saplamak imkânsızdır. Kâğıt keseceği, Hodder'in vücuduna iki kere saplanmışsa bu bir kaza olamaz. Louis mutlaka öldürülmüştür.

Walshaw sinirli sinirli biraz düşündükten sonra;

— İşlerin böyle birdenbire dönmesine canım sıkıldı, doktor dedi.

— Öyle, yapacak bir tek işimiz kaldı. Mammafihi sizin de görüşünüzü anlamak isterdim. İster seniz elimizdeki delilleri tekrar gözden geçirelim. Doktor Bolton da sanırım ki bu işi merak ediyor... Tabii bütün anlatacaklarımız, aramızda kalmalıdır.

Genç doktor.

— Pek tabii, diye söz verdi.

Müfettiş öğrendiklerini bütün ayrıntılarıyla tekrarladı. Cinayetin işlendiği sırada herkesin nerede olduğunu belirtti. Joyce'un ifadesini de ekledikten sonra sözlerini şöyle bitirdi:

— Nerede olduğunu ispat etmeyen tek kişi

Philippe Quentin'dir. Merdivenden kimsenin inmediğini söylediği halde son basamakta ayak izi bulduk. Kendisi bu izin bir gece öncesinden kaldığını söylüyor. İşte hepsi bu kadar, doktor Bolton. Siz ne düşünüyorsunuz?

— Katil şüphesiz Quentin'dir.

— Ya siz King?

— Ben de aynı görüşe katılıyorum. Kendimi iyi bir psikolog sanırdım. Ama bu sefer atladım... Allah aşkına şu oğlanı çabuk götürün, zira genç kızla epeyi atışacağa benzeriz.

Düşündüğünün aksine, Joyce, durumu sükûnetle karşıladı...

— Müfettişin bu sonuca varacağından zaten korkuyordum. Fakat yanılıyor!

King, kızın düşüncesini değiştirebilmek için çok uğraştı, fakat başaramadı...

Kız:

— Philippe'in katil olduğuna hiç bir zaman inanmayacağım, diyordu.

— Fakat evlâdım, vasinizin bıçaklanarak öldürüldüğü kesin... ve bu işi yapabilecek tek insan da Quentin'dir.

— Yanlışınız var, göreceksiniz doktor! Gerçek er geç ortaya çıkacak!

Bayan Feather de Joyce'un düşüncesindeydi.

— Doktor, diyordu. Quentin'in, dâhiyane bir şekilde bıçağı iki 'kere saplayabileceğine inanıyor musunuz?

— O yapmamışsa, katil kim olabilir?

— Siz arayıp bulun... Bu iş artık sizin görevi sayılır.

King acı acı gülümsedi.

— Bana yardım edecek misiniz?

— Tabii.

— Öyleyse aynı yerdeki iki yarayı bana açıklayın bakalım! Ben doktor Finnigan'ın görüşünü paylaşmıyorum.

Bayan Feather birden:

— Durun! dedi. Romanlarımızdan birinde bıçaklı bir katilden söz ediyorduk, hatırladınız mı? Adam bıçağını delil olarak bırakmamak için kurbanını öldürdükten sonra bıçağını geri çekiyor ve yerine başka bir kama sokuyordu.

— Hatırladım... fakat bu mesele başka türlü...

— Biraz yaklaşabilir.

— Nasıl yani?

— Bilmiyorum; ben sadece sekreterinizim... fakat doktor, bu konuda biraz düşünmenizi öğütlerim size.

King bahçeye çıktı ve gezinmeye başladı. Feather'in belki de hakkı vardı. Bu çifte yara gerçekten garipti.

Hayat eskisi gibi sürüp gidiyordu. Walshaw, misafirlerin Boulderclough'dan ayrılmalarını yasaklamıştı. Ertesi gün soruşturma sona erdi. İlgili makamlar da izin verince herkes serbest olacaktı.

Yemekte herkes Quentin'in suçsuz olduğundan ve polisin istediği gibi hareket ederek, gerçeği kendisine göre değiştirdiğinden söz ediyordu.

King, misafirlerin de kendi düşüncesine katıldığını görünce umutsuzluğa düştü. Yemekte tekrar düşünmeye koyuldu. Birasını yudumlarken aklına birdenbire bir fikir geldi. Boğuluyordu az daha...

KING sofradakilerden özür dilerken, Holliday gelerek telefondan arandığını söyledi.

Konuşan Walshaw'du:

— Alo! Doktor. Bir sıkıntınız var mı?

— Şimdilik yok! Bayan Wyndham, Quentin'in tutuklanmasını bir türkü ciddiye almıyor. Çok aptalca bir yanlışlık yapıldığı görüşünde.

— Çok yazık... Fikrini değiştiremediniz mi?

— Pek istemedim bunu.

— Neden?

— Burada hiç kimse Quentin'in suçlu olduğuna inanmıyor. Ben de galiba etki altında kaldım ve siz telefon etmeden önce de aklıma garip bir fikir geldi. Fakat inceleyemedim henüz.

Müfettiş gülüyordu:

— Biraz çabuk olun öyleyse, doktor! Sizi telefona çağırmamın sebebi, âmirimin davetini bildirmektir. Akşam saat altıda Haiford Polis Karakolunda bir konferans verecek. Sizin de orada bulunmanızı istiyor. Doktor; sanırım size çatacak! Kendisine Boulderclough'da çok işime yaradığınızı söyledim... O ise, aksine, işime engel olduğunuz kanısında. Tabii ki size yardım edeceğim. Vaktinde gelebilecek misiniz?

— Evet, fakat vaktim çok az.

— Yeni fikrinizi, başka zaman da düşünürsünüz! Ah! Size yeni bir haber daha. Grafton'un ifadesi tamamen doğru değilmiş. Hodder'e gelen esrarlı telgrafı yollayanı Scotland Yard bulmuş. Telgrafın yollandığı postaneden adamı tanıyorlarmış.

Dickson'ı bu sabah sorguya çekmişler. İlk önce bir şey söylemek istememiş. Fakat Hodder'in öldüğü gününü öğrenince konuşmuş. Hodder'i uzun zamandır tanıyor ve emlak alım satımında ona yardım ediyormuş. Beş yıl önce Hodder, onu bir adamı izlemek için görevlendirmiş. Whecler adındaki bu adam Londra civarında Wagon-Rouge adında bir gece kulübü işletiyormuş. Dickson, Hodder'e bu adam hakkında devamlı olarak bilgi gönderirmiş. Sözgelisi polisle işlerinin ters gittiği zamanları, evlenip evlenmediğini, seyahate çıktığını, vs... Fakat bu haberler daima şifre ile yazılmış. Dickson, Hodder'in bu bilgiyi neden istediğini bilmiyormuş. Şifre ile gönderdiği her haberden sonra, ufak bir çek alıyormuş. Geçen çarşamba ise telgrafla önemli bir haber yollamış... Ne olduğunu hatırladınız mı?

— Evet hatırlıyorum; aynen söyleyebilirim: «Arabanın tekerleği kırıldı». Acaba Whecler öldü mü?

— Evet. Bir otobüsün çarpması sonucu hemen ölmüş. Birkhead; adam öldürmekten mahkûm olmuştu. Grafton, Dave'in kaybolduğunu iddia ediyordu. Yalan söylediğinden eminim. Wagon-Rouge kulübüyle ilişkisi olduğunu bilmesi gerekirdi.

— Pekâlâ Birkhead'ın öldüğünü bildiği halde, neden bize korktuğunu söyledi?

— Bildiğinden emin misiniz?

King düşündü.

— Belki de bilmiyordu. Telefonda verilen metni tekrar etmedim. Galiba, sadece arabanın te-

kerleği... dönüşten sonra kâğıdı Hodder'e yolladım. Grafton kâğıdı okuyamadı.

— Bu haber çok önemli sayılmaz. Zira Grafton, cinayet saatinde sizinle beraberdi.

Walshaw yine gülüyordu.

— Doktor, bu olayı roman olarak yazarken, bari Grafton'u katil olarak gösterin! Bu adamı hiç sevmedim. Allaha ismarladık. Akşam saat altıda bekleyeceğim.

— Daha önce orada olurum.

Bayan Feather, patronunun bir şeyler düşündüğünü fark etmişti. King terasda dolaşüyor, dudakları oynuyordu.

Kadın sordu:

— Doktor, bir şeyler buldunuz mu?

— Sanırım.

— Gerçek katili de öğrendiniz mi?

— Tahmin ediyorum.

— Bana anlatacak mısınız?

— Tabii Feather. Bu esrarı siz çözmüş sayılırsınız. İkinci bir kamadan söz ettiğinizde pek iyice düşünmemiştim. Yemek sırasında bir şey daha geldi aklıma. O zaman söylediklerinizin önemini fark ettim. Bu işi bir ispat edebilsek.

— Neyi?

— Hodder'in yatağındaki hava ile şişen yastığı kimin aldığını ve nereden aldığını bulmam gerekiyor. Biraz önce Joyce'la hizmetçilere sordum. Hodder'in böyle bir yastığı yokmuş. Katil bu yastığı dün getirmiş olacak. Fakat nereden almış olabilir?

— Doktor! dün hepsi dışarı çıkmışlardı, hatırladınız mı?

— Doğru, unutmuştum Feather; mantonuzu giyin ve benimle gelin; kaybedecek bir dakikamız bile yok.

King otomobili garajdan çıkardıktan sonra Feather gelip yanına oturdu.

— Nereye gidiyoruz, doktor?

— Leeds'e.

— Bir saat kadar sürer. Bu süre içinde bilmediğim noktaları bana anlatırsınız.....

WALSHAW, Haliford Polis Merkezi'nden çıktığında saat beşe geliyordu. Sık sık saatına bakıyor, sinirli sinirli dolaşıyordu.

Eski Chrysler köşeyi dönüp, Müfettişin önünde durdu. King arabadan çıktı ve gülümseyerek:

— Geç kalacağım diye korkuyordum, dedi.

Walshaw sabırsızlıkla sordu:

— Neden böyle acele ediyorsunuz doktor? Bana niçin telefon ettiniz? Sonra Leeds'de ne işiniz vardı?

— Biraz yavaş olun canım! Sorularınızı teker teker sorun. Leeds'e bir şey öğrenmek için gittim. Acele etmemin sebebi saat altıda toplantıya yetişmek içindi. Telefonu ise, iki muhafız ve bir arabanızın olup olmadığını öğrenmek için açtım.

— Ne yapmak istiyorsunuz?

— Boulderclough'a gidip, Louis Hodder'in ka-

tılıni yakalayacağız. Toplantıya ancak yetişecek kadar vaktimiz var!

Müfettiş gözlerini açarak sordu:

— Ciddi mi konuşuyorsunuz?

— Tabii.

King, Bayan Feather'e arabada kalması için bir işaret yaptıktan sonra, müfettişi polis arabasına doğru götürdü.

— Ayrıntılarını daha sonra anlatırım. Şimdilik durumu size kısaca açıklayayım.

ON BEŞİNCİ KISIM

L OUIS HODDER'İN odasında her şey yerli yerine konmuştu. King, pencerenin önünde ayakta duruyor, Walshaw geniş bir koltukta oturuyordu. Diğer koltukta da Joyce...

Yatağın üzerindeyse, elinde kâğıt kalem olduğu halde Bayan Feather bulunmaktaydı..

King, acıyla karışık bir gurur duyuyordu. Katil onun sayesinde tutuklanmış, polis merkezindeki konferansta da doktoru coşkunlukla kutlamışlardı. Fakat Bayan Wyndham'ın Hodder'i koruması için kendisini çağırdığını ve bunu başaramadığını hatırladıkça üzülüyordu. Hodder'in keendisine tam olarak inanması hayatına mal olmuştu. Zillerin işleme düzenini ve telgrafın anlamını anlatmış olsaydı her halde her şey değişecekti.

Joyce gülümsüyordu. King, genç kızın kendisine kızmadığını, tam tersine Philippe'in suçsuz olduğunu ortaya çıkardığı için müteşekkire olduğu-

nu anlamıştı. Walshaw da alaylı alaylı gülümsüyordu.

— Haydi Doktor, dedi. Başarınızın tadını çıkarmak istiyorsunuz.

— Hiç değil; size her şeyi anlatmam gerekirdi. Aynı şeyleri tekrar etmek istemedim. Çünkü Bayan Wyndham'ın da cinayet hakkında bazı ayrıntıları bilmesi gerekiyor.

— Hakkınız var. Bu olaydaki kıskançlığımı başışlayın.

— Kıskanacağınızı tahmin etmiyorum... Belki değişik görüşlere sahip oluşumuzdan kamanın zilleri' çaldığını anlayamadık.

Walshaw;

— Gerçekten de düşünmem gerekirdi, diye mırıldandı.

— Ben de önce fark etmedim. Bu sabah Quentin'i tutukladığınızda suçlu olduğundan emindim. Fakat, Bayan Feather'in şüpheleri ve aynı silâhla iki darbenin vurulması üzerinde düşünmemi öğütlemesi beni bu fikirden biraz olsun ayırdı.

Katil, ne sebeple kamayı çekip tekrar yaranın içine sokmuştu?

Düşündüğüm faraziye akla yatkındı: Kamanın kabzasının eğimini değiştirmek... İlk darbe istenilen sonucu vermiyordu Çünkü...

Biraz dikkat edince ikinci darbe durumunda, kabza haliya degecek, böylece de ceset düşünce ziller çalacaktı.

Müfettiş atıldı:

— Doktor, katilin zilleri çaldırmayacağını nereden anladınız?

— Yumuşak, çivisiz terlikleri olan birisini tanıyordum.

— Pekâlâ... Fakat zillerin işleme düzenini kimse bilmiyordu.

— Bu konudaki cevabı bana siz verdiniz Walshaw.

— Ben mi?

— Evet, bir dakika... Cesetin düşmesiyle ziller çalacağına göre, katilin bu düşüşü geciktirmesi gerekiyordu. Böylece kendisini başka yerde göstermesi de mümkün olabilecekti.

Yatağın üzerinde, hava ile şişen yastığı bulunca, atlatıldığımı düşündüm. Zillerin çalma saatiyle Hodder'in ölümü aynı anda olmamıştı. Louis daha önce bıçaklanmıştı. Katil, durumunu belli etmemek için benim yanıma gelerek kokteyl içmişti. Onu terlikleri ele vermişti! Philippe Quentin masumdu, fakat Grafton suçu onun üstüne atmıştı.

Anlayamadığım üç nokta kalmıştı; Grafton geçmişinin öğrenilmesinden artık çekinmiyordu? Neden? Sonra, zillerin çalışma düzenini nasıl öğrenmişti? Son olarak da Quentin'i suçlu göstermek istemesinin sebebi neydi?

King, Walshaw'a dönerek devam etti.

— Bana telefon ettiğiniz zaman bu üç soruma cevap vermiştiniz.

— Anlayamıyorum... Telgraftan Birkhead'ın öldüğü anlaşılıyordu... Fakat Grafton'un kâğıdı okumadığını siz söylemiştiniz.

— Evet doğru. İlkönce ben de o fikirdeydim, fakat biraz düşününce Grafton'un her şeyi birden tahmin ettiğini anladım. Telgrafın önemli olduğu-

nu, zillerin nasıl işlediğini öğrenmiş; üstelik Quentin'i çarşamba akşamı merdivende görmüştü.

Grafton, bu noktaları itiraf etmezse, ne yazık ki ispatlayamayız. Fakat elimdeki deliller onu mahkûm ettirmeye yeterlidir. Yastık onu ele verdi.

King, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı ve devam etti.

— Telgrafın baş tarafını tekrar ettiğimi duymuştu. «Arabanın tekerleği...» Wagon-Rouge'u, Wheeler adı altında işleten, Birkhead'dan söz edildiğini anlamıştı. Telgrafın metnini tam olarak öğrenmek istemişti.

Holliday telgrafı Hodder'e götürmüştü. Louis uyku ilâcı almış olduğundan, içeri girmek için çok uygun bir fırsattı. Aynı şeyi Lucille Brodell ve Quentin de düşünmüşlerdi. Grafton gürültü etmemek için terliklerini giyerek odaya girmiş ve gerçekten de ziller çalmamıştı. Bir cep feneri ile masanın üzerinde duran telgrafın metnini okumuş, Birkhead'in ölümünü öğrenince ferahlamıştı. On yıldan sonra artık Hodder'in tehdidinden kurtulmuştu. İntikam alma düşüncesinin hemen o anda gelmiş olabileceğini sanmıyorum. Daha sonra bu cinayeti işleyebileceği kanısına vardı.

Dışardan birinin yaklaştığını, kapıyı araladığını fark edince perdelerin arkasına saklandı. O sırada hayret ettiği bir şey oldu; ziller çalmaya başlamıştı! Hodder uyanmış, elektriği yaktıktan sonra zilleri durdurmuştu. Bayan Brodell odanın ortasındaydı; biraz sonra da içeri ben girdim.

King, Joyce'un önünde durdu.

— Grafton'u fark etseydim her şey değişe-

cekti. Ben sizleri odadan çıkarıp kapıyı kapatırken, o da pencereye fırlamış ve yangın merdiveninden kaçmıştı. İşte o sırada, önünden Quentin'in yürüdüğünü, eve girip, kapıyı kilitlediğini fark etmiş olduğu düşünülebilir. Ayak izlerini hemen o sırada, ya da ertesi gün yok etmiş olabilir. Burası önemli değil. Fakat, perşembe sabahı planını kurmuştu. Hodder'i öldürüp, suçu Quentin'in üzerine atacaktı.

Müfettiş sordu:

— Zillerin işleme biçimini hemen anlayabildi mi?

— Sanmam... Fakat kendisi, kapıyı açtığımda çok memnun görünüyordu. Zaten zor bir tarafı yoktu. Lucille Brodell zilleri çaldırdığı halde kendisi odaya girince hiç bir şey olmamıştı. Lucille'in ayaaında ayakkabı, kendi ayaaında ise terlikler vardı. Bu durumu karşılaştırmış olabilir.

— Evet bu da önemli. Devam edin...

— Gerisi basit: Grafton, Hodder'den olduğu kadar Quentin'den de nefret ediyordu. Çünkü Philippe, Joyce'u, deyim yerindeyle, elinden almıştı. Biraz dikkatli davranırsa, bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. Leeds'den kauçuk yastığı alıp geldiği zaman her şey uygundu. Hodder uyuyordu; ziller de kurulmuştu... Yemek için giyinirken, Quentin'in yalnız başına tepeye çıktığını gördü. Hemen terliklerini giyerek, Louis'in odasına girdi ve kapıyı kilitledi. Kabzasında parmak izi kalmayan kâğıt keseceğini alarak, Hodder'i tek bir darbede öldürdü... Sonra, cesedi yataktan biraz dışarı çekti ve istediği biçimde yerleştirdi. Ayakları halının üze-

rinde, başı ve omuzlarıysa yatağın kenarında... Fakat her halde kamanın yere değmeyeceğini fark etmiş olacak ki, bıçağı dışarı çekti ve aynı yere, değişik bir eğimle, tekrar soktu. Sonra yastığı şişirdi, supabını gevşeterek cesetle yatak arasına sıkıştırdı.

Plan müthişti; vücudu ağırlığıyla yastığın havası boşalacak ve ceset yavaşça yere doğru kayacaktı...

Böylece hepimiz aldındık. Koridorma kimsenin bulunmadığından emin olunca, Grafton odasına döndü. Terliklerini çıkararak ayakkabısını giydi, aşağı indi ve yanıma gelerek kokteyl içti... Bir süre sonra da ziller çaldı. Daha sonra kâğıtların bulunmasından korkuyormuş gibi davrandı. Doğrusu çok ustaca... ve alçakça hareket etti! Artık onu asabileceksiniz Walshaw!

— Sanırım! Yastığı satan kızın, onu tanıyacağından emin misiniz?

— Kesinlikle. Adamın yakışıklılığı karşısında büyülenmiş âdeta; aynen tarif ediyor. Clark Gable'in bıyıkları, bir başka aktörün saçları, bir üçüncüsünün gözleri! Kalan tarafları hatırlamıyorum, fakat hiç merak etmeyin.

Müfettiş ayağa kalktı, King'in elini dostça sıktı.

— Gayet iyi çalıştınız doktor! Burada bulunmanız bizim için büyük bir şans oldu.

Joyce, ise doktorun boynuna atıldı ve:

— Size bütün kalbimle teşekkür ederim.

Sonra, Bayan Feather'in sert bakışları arasında, King'i kucakladı.

ESKİ Chrysler uzaklaşırken, King son olarak Boulderclough'a baktı, Joyce terasda, elindeki mendili sallıyordu. Kıza elini sallayarak karşılık verdikten sonra, sekreterine sordu:

— Eh! söyleyin bakalım! romanlarda mı, yoksa gerçekte mi detektif olmayı isterdiniz?

Kadın düşündü:

— Bilmiyorum... ikisi de çekici. Şu sevimli Louis Hodder'in ölümüne üzüldüm. Kurbanlarının polisin eline düşmesini istemezdi... gerçek hayat daha heyecanlı, fakat sonu iyi bitmiyor.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Sizin romanlarınızdan biri olsaydı, her şey sonunda iyi biterdi. Oysaki biz bütün misafirleri polisle beraber bıraktık. Ne olacaklarını da bilmiyoruz.

—Bunu kestirmek kolay: Maurice Grafton idam edilecek; Aked hapse girecek... Bence ikisi de bu cezayı hak ettiler... Lucille Brodell de eski mesleğini bırakmazsa hapis cezası giyebilir. Philippe Quentin muhakemesinde beraat edecektir. Bu macerası, mesleğini pek etkilemez. Tam aksine reklam olur. Bisphamlara gelince, Walshaw,'ın bu konuyu kapatacağından eminim.

— Çok iyi! Peki, Joyce ne olacak?

— Bilmiyorum. Noterler her halde parasını dağıtacaklar. Fakat bu konuyu pek düşünmüyorum. Quentin'in, karısını rahat bir şekilde yaşatacak kadar parası vardır. Sanırım.

— Evet. Bu dramın tek iyi tarafı da bu oldu.

Bir süre konuşmadan gittiler, birden Feather bağırdı.

— Doktor, B.B.C. radyosu için bir piyes yazacaktık. Her şeyi getirmiştik, fakat hiç düşünmedik!

— Eyvah!. Doğru! Çabuk gidip çalışmaya başlayalım!

King, sözlerini bitirir bitirmez gaza bastı.

BİTTİ

frank king

ŞANTAJ

“

Önce tereddüt etti. Sonra yavaşça yatağından kalktı, terliklerini giydi, üstüne sabahlığını geçirerek kapıyı açtı. Elektriği yakmadan karanlık koridora çıktı.

Bir an dinledi. Dışardan ağustos böceklerinin gürültüsü kulağına kadar geliyordu.

Tam o sırada koridorun penceresi önünden bir gölgenin geçtiğini görünce gibi oldu. Tahtaların gıcırdamaması için duvarın kıyısından yürümeğe başladı. Ay ışığı bulutların arasından sıyrılarak koridoru aydınlattı. Birden bir yanık kokusu geldi burnuna.. Olamazdı!...

Evet.. Biri onu diri diri yakmaya çalışıyordu. Bayı...

”

10.25

6000000